FOLKE-SANGE OG MELODIER,

FÆDRELANDSKE OG FREMMEDE,

SAMLEDE OG UDSATTE FOR PIANOFORTE

AF

A. P. BERGGREEN.

NIENDE BIND.

ANDEN UDGAVE.

KJØBENHAVN.

C. A. REITZELS FORLAG.

THIELES BOGTRYKKERI.

1869.

LITAUISKE, FINSKE, UNGARSKE OG NYGRÆSKE
FOLKE-SANGE OG MELODIER,

SAMT NOGLE FRA TYRKIET, DETS NUVÆRENDE OG FORHENVÆRENDE PROVINDSER,

SAMLEDE OG UDSATTE FOR PIANOFORTE

AF

A. P. BERGGREEN.

KJØBENHAVN.

C. A. REITZELS FORLAG.

THIELES BOGTRYKKERI.

1869.

Deres Excellence,

Hr. Geheimeconferentsraad, Lic. juris **C. Chr. Hall,**

Storkors af Dannebrog, Dbm. pp.

og

Deres Høiærværdighed,

Hr. Biskop, Dr. phil. **D. G. Monrad,**

Storkors af Dannebrog, Dbm. pp.

med Ærbødighed og Taknemmelighed

tilegnet

af

A. P. Berggreen.

I.

LITAUISKE FOLKE-SANGE OG MELODIER.

Nr. 1. „Asz nusieiczau.“ „Ak dog, hvor gjerne.“

Andante.

1. Asz nu - si - ei - czau I Klai - pė - du - žę Ant ża - liu - jû szan - ce - liû,
1. Ak dog, hvor gjer- ne Gik jeg til Me - mel, Op paa de grøn - ne Skand - ser,

Ant ża - liu - jû szan - ce - - liû.
Op paa de grøn - ne Skand - - ser!

p *poco ril.*

2.
Czon asz iszmokczau
Gudrey kalbėti,
|: Grażey pasisznekėti. :|

3.
Ey tetuž tetuž
Tetuži mano,
|: Ant ko manę auginai? :|

4.
Ar ant wargeliû?
Ant rupesteliû?
|: Ar ant sunkû darbeliû? :|

5.
N'atboju nėko,
Ne nusimenu,
|: Turiu rimsczę szirdužę. :|

6.
Norint slużaunink's,
Bile darbinink's,
|: Seno teczo sunytis. :|

2.
Vilde der lære
Klogtigt at tale,
|: Fiint mine Ord at vælge. :|

3.
Fader, ak Fader,
Kjæreste Fader!
|: Hvortil er jeg opfostret? :|

4.
Mon kun til Sorger,
Arbeid' og Kvaler
|: Jeg er opfostret blevet? :|

5.
Dog — jeg er trostig,
Taber ei Modet,
|: Jeg har et roligt Hjerte. :|

6.
Er jeg end Tjener,
Maa jeg end trælle,
|: Er det for gamle Fader. :|

Andantino. **Nr. 2. „Wewerseli, wytureli." „Lille Lærke, Lærke lille."**

(*Mel. til 1ste Str.*)

(*Mel. til Str. 2—5.*)

3.
Pėmenys bandužę gano,
Artojei laukužį aria,
Tai tė manę užeina,
Tai tė manę pabaido.

4.
Nusilėkczau į girelę
Į žalią lazdû krumelį,
Ten asz lizdelį krauczaus,
Ten asz linksmay czulbėczau.

5.
Nusilėkczau į darželį,
Kur meironužei kwėpėja,
Kur bijunelei žyda,
Ten asz linksmay rykauczau.

3.
Drengene, som vogte Hjorden,
Mændene, som pløie Marken,
Grusomt de mig overfalde,
Ubarmhjertigt mig forjage.

4.
Ind i Skoven gad jeg flyve,
Sætte mig i Hasselbusken;
Der jeg gad min Rede bygge,
Vilde der med Glæde synge.

5.
Ind i Haven gad jeg flyve,
Der, hvor Merianen dufter,
Hvor Pionerne de voxe,
Vilde der med Glæde juble."

Nr. 3. „Ant juriû, ant mariû.“ „Sad ved Havet nede.“

Andante.

p

1. Ant ju - riû, ant ma - riû Dwi se - sy - ti skal - be, Ey dai - na, dai - na!
1. Sad ved Ha - vet ne - de Sø - stre to, som va - sked’; Ei, ei - a, ei - a!

Dwi se - sy - ti skal - be.
Sø - stre to, som va - sked’.

2.
Ir pakilo sziaurys,
Sziaurinis wėjelis,
Ey daina, daina,
Sziaurinis wėjelis.

3.
Nupute wainiką
Nů mano galwelês.

4.
O tada atjojo
Trys jauni ulanai.

5.
Kuris, mylimėji,
Plauktu wainikelio?

6.
Wėn’s ir apsiėme
Wainikelio plaukti,
Ey daina, daina,
Wainikelio plaukti.

7.
Wainikelis pludur,
Ulanas nugrimsta.

8.
„Ne laidokit manę
Ant auksztо kalnelio.

9.
Tikt laidokit manę
Į rutû darželį!“

2.
Pludselig fra Norden
Der en Vind sig reiste,
Ei, eia, eia!
Der en Vind sig reiste.

3.
Bort den blæste Krandsen,
Som mit Hoved smykked’.

4.
Ridende da kom der
Tre Ulaner unge.

5.
Hvo af Eder, Kjære,
Svømmer efter Krandsen?

6.
Flux da Een sig meldte,
Svømmed efter Krandsen,
Ei, eia, eia!
Svømmed efter Krandsen.

7.
Ovenpaa flød Krandsen,
Men tilbunds sank Svenden.

8.
„Ei I mig begrave
Oppe hist paa Bjerget;

9.
Men I mig begrave
Hist i Rudehaven!“

Nr. 4. „Siunte manę motinele.“ „Mig min kjære Moder sendte.“

Andante.

1. Siun-te ma-nę mo-ti - ne - le Į ju - res wan-de - ne - lio, Ey, ey! Į ju - res wan-de - ne - lio.
1. Mig min kjæ-re Mo-der send - te Ned til Ha - vets Van- de, Ei, ei! Ned til Ha - vets Van - de.

p

2. Asz eidama wandenelio
Uždėjau wainikelį,
Ey ey,
Uždėjau wainikelį.

3. Ir uždėjau wainikelį
Ant galwelês glodnosês.

4. Ant galwelês glodniausiosês,
Ant geltonû kaseliû.

5. Ir isztiko sziaurys wėjas
Nupute wainikelį.

6. Ir nupute wainikelį
Nů galwelês glodnosês.

7. Nů galwelês glodniausiosês,
Nů geltonû kaseliû.

8. Ein’ mergyte pajuremis
Wainiko jeszkodama.

9. Ir sutiko trys bernelius
Karczauninkês sunelius.

10. „Ey jus mano bernužyczei
Karczauninkês sunyczei.

11. Katras plauksit wainikelio
Į juriû gilumelį?“

12. „„Ey mergyte lėlijyte,
Ką už tai tu mums důsi?““

13. „Wênam důsiu szilkû jostą,
Bernyczui důwanosiu.
Ey ey,
Bernyczui důwanosiu.

14. Antram důsiu aukso žėdą,
Bernyczui důwanosiu.

15. O sziam treczam pati teksiu,
Asz jauna nutekêsiu.“

16. O bernytis įplaukdamas,
Pasidëd sermėgelę.

17. Pasidëda sermėgelę
Ir jůdą kepurelę.

18. Wainikelis tolyn plaukia,
Bernytis gilyn grimzda.

19. Wainikelis prë krantelio,
Bernytis į dugnelį.

20. Bernužytis nuskęsdamas
Rankeles iszkeldamas.

21. „Bëgki, mano mergužyte
Pas tëwą, pas mamužę.

22. Apsakyk mano têweliui
Ir senai motinelei.

23. Nuskendusį sunužytį
Juružiû gilumužej’.“

2. Som jeg da gik ned til Vandet,
Jeg min Krands paasatte,
Ei, ei!
Jeg min Krands paasatte.

3. Paa mit Hoved Krandsen satte,
Paa mit Haar, det glatte.

4. Paa mit Haar, det glatte, gule,
Snoet i en Flætning.

5. Og et Vindstød kom fra Norden,
Bort det blæste Krandsen.

6. Bort den friske Krands det blæste
Fra mit Haar, det gule.

7. Fra mit Haar, det glatte, gule,
Snoet i en Flætning.

8. Pigen gik nu langs med Stranden,
Søgte efter Krandsen.

9. Hun tre Ungersvende mødte,
Sønner af Krokonen.

10. „Ei, I kjære Ungersvende,
Sønner af Krokonen!

11. Hvo af Eder vil vel Krandsen
Mig fra Havet hente?“

12. „„Ei, du Pigelil, du Lilje!
Hvad gi’er du til Gjengjæld?““

13. „Jeg den Ene vil et Bælte,
Silkestukket, give,
Ei, ei!
Silkestukket, give.

14. Jeg en Guldring vil den Anden
Som Belønning give.

15. Men den Tredje jeg tilfalder,
Vil hans Hustru være.“

16. Svenden, som sig ud vil vove,
Kjortelen aflagde.

17. Lagde af den lette Kjortel
Og sin Hat, den sorte.

18. Stedse længer bort flød Krandsen,
Men tilbunds sank Svenden.

19. Krandsen flød til modsat Bredde,
Svenden sank i Dybet.

20. Svenden, synkende i Dybet,
Hæver sine Hænder.

21. „Skynd dig, Pigelil, du kjære,
Til min Fa’er og Moder.

22. Og du til min Fader sige,
Til min gamle Moder:

23. At i Havets Dyb er sunken
Sønnen, som de elsked’.“

Nr. 5. „Ten darželij' žyda myronaczei." „Hist i Haven blomstrer Merianen."

Larghetto.

sempre p

1. Ten dar - že - lij' žy - da my - ro - nac - zei, Czon dar - že - lij' žy - da ty - mo - nac - zei, O kur mu - sû se - sy - te sto - wė - jo, Cze gra - žiau - si ži - bo - klei žy - dė - jo.

1. Hist i Ha - ven blomstrer Me - ri - a - nen, Her i Ha - ven blomstrer Ti - mi - a - nen; Men der, hvor vor kjæ - re Sø - ster blomstred', Smil - te hen - des Øi - nes Glemmig - ei - er.

2.
„Kam teip glaudėsi, mano mergyte?
Kam teip rymoji, mano jaunoji?
Ar ne jaunos tawo dėnuželes?
Ar ne linksma tawo szirdužele?"

3.
„„Kad ir jaunos mano dėnuželes,
Kad ir linksma mano szirdužele,
Tikt man jaunai mergytei pagaila
Szendėn jaunas dėnužes pabaigti!""

4.
Per žalią kėmelį eit mergyte,
Nesz wainiką baltoje rankelej'.
„Ey wainike, jûdas wainikeli,
Toley toley su manim' keliausi.

5.
Jau su Dėwu, mėla motinele,
Jau su Dėwu, mėlasis tėweli,
Jau su Dėwu, mylimi brolyczei,
Jau su Dėwu, mylimos sesytes!" —

6.
Du brolyczu manę palydėjo,
Dwi sesytes man wainiką kėle.
O szis mano jaunasis bernytis
Nû weidelio aszarates szlûste.

7.
„Ne werk, mano jaunoji mergyte,
Ramdik sawo smutnają szirdytę.
Cze tu werksi, kol tu cze paprasi,
Anytužę, ne mamužę rasi."

8. Ir įwede

2.
„Pige, siig, hvi du til os dig helder?
Hvi med Haanden under Kind du sidder?
Har du jo dog dine Ungdomsdage?
Føler ei dit Hjerte længer Glæde?"

3.
„„Har jeg ogsaa mine Ungdomsdage,
Kan mit Hjerte ogsaa føle Glæde,
Det mig unge Pige gjør bedrøvet,
At idag min Ungdomstid sig ender!""

4.
Over grønne Gaardsplads gaaer nu Pigen,
I sin hvide Haand hun Krandsen bærer.
„Ak, min mørke Krands, du mig skal følge,
Du langt bort herfra med mig skal reise.

5.
Gud nu være med dig, kjære Moder!
Gud nu være med dig, kjære Fader!
Gud nu være med Jer, elskte Brødre!
Gud nu være med Jer, elskte Søstre!" —

6.
Brødre to mig kjærligen ledsaged',
Søstre to min grønne Krands aftoge,
Han, min Ungersvend, den hjertenskjære,
Tørred' Taarerne af mine Kinder.

7.
„Græd dog ikke, du min unge Pige!
Stil dit sorgopfyldte Hjertes Klage!
Snart du vil til Huset her dig vænne,
Om i Svigermo'er ei Mo'er du finder."

8. Bruden

8.
Ir įwede marczę į klėtužę,
Pasodino už žalio stalužio.
Kad mergyte už stalo sėdėjo,
Anytuže žnairey požiurėjo.

9.
Ir atsuko žaliases kaseles,
Ir nukėle rutû wainikelį.
„Imkit, kelkit, mano wainikelį!
Kam įstumėt manę į wargelį?

10.
Tėk ant rutû ne darže lapeliû,
Kėk ant manęs newėrnû žodeliû.
Krint nû rutû darželij' lapelei,
Kris ir mano graudzos aszareles!“

8.
Bruden førte de til Spisestuen,
Ved det grønne Bord de hende satte;
Og, som Bruden sad nu der ved Bordet,
Svigermoderen saae skjævt til hende.

9.
Og de løste hendes gule Flætning,
Rudekrandsen de af hende toge.
„Tager ikkun Krandsen af mit Hoved!
Ak, i hvilken Sorg I bragt mig have!

10.
Ruderne ei har saa mange Blade,
Som der onde Ord om mig udsiges;
Som af Ruden Bladene nedfalde,
Ville mine bittre Taarer rinde!“

Nr. 6. „Ko liudit sesytes?“ „Søstre, hvi sørge I?“

Andantino.

1. Ko liu-dit se-sy-tes, ko ne dei-no-jat? Ar ma-nęs jėsz-kot ne-ru-pes-tin-gos?
1. Sø-stre, I sør-ge og vil ik-ke syn-ge? Ven-te I, jeg da for Sorg fri skal væ-re?

2.
O kur asz dainosiu, kur linksma busiu?
|: Ne į motytês namus pareisiu. :|

3.
Ak kas man suszildįs kojas rankeles?
|: O kas man kalbės meilês žodelius? :|

4.
„Anyta suszildįs kojas rankeles,
|: Bernytis kalbės meilės žodelius.“ :|

5.
Anytai beszildant graudzey pawerksiu,
|: Bernužiui kalbant szirdį ramdisiu. :|

2.
Jeg kan ei synge, kan ikke mig glæde;
|: Hjem til min Moder jeg kommer ei mere. :|

3.
Hvo skal nu varme mig Fødder og Hænder?*)
|: Og sig med kjærlige Ord til mig vende? :|

4.
„Svigermo'er Fødder og Hænder dig varmer,
|: Kjærlige Ord skal din Ven til dig tale.“ :|

5.
Svigermo'rs Omsorg faaer mig til at græde;
|: Taler min Ven til mig, glædes mit Hjerte. :|

*) ɔ: sætte mig i Arbeide.

Nr. 7. „Eit tetužis per kėmą.“ „Fader over Gaarden gaaer.“

Andantino.

1. Eit te - tu - žis per kė - mą, Eit se - na - sis per kė - mą, Wes-dams isz nau - jôs stra - ju - žės Jůd - bė - rį žir - gy - tį, Wes-dams isz nau - jôs stra - ju - žės Jůd - bė - rį žir - gy - tį.

1. Fa - der o - ver Gaar - den gaaer, O - ver Gaar - den Fa - der gaaer; Og den sor - te - bru - ne Hest han Ud fra Stal - den fø - rer, Og den sor - te - bru - ne Hest han Ud fra Stal - den fø - rer.

p *mf*

2.
Eiksz, sunyti, ben artyn,
Eiksz, jaunasis, ben artyn,
|: Sztay tawo, tawo, sunyti,
Jůdbėris žirgytis. :|

3.
Asz ne eisiu ney artyn,
Ney raudįsiu szirdužę,
|: Juk žinai, tetuži, patsai,
Asz jį ne jodysiu. :|

4.
Dėkui, tetuž’, auginai,
Į darbelius mokinai,
|: Juk ne saw, ne saw, swetimam
I žentus nuleidai. :|

5.
Liud’ ir giroj’ klewelei,
Liud’ ir darže obelei,
|: Liud’ ir musů bernužytis
Jaunujů dėneliů. :|

6.
Eit mamuže per kėmą,
Eit senoji per kėmą,
|: Nesza rutů wainikelį
Isz naujôs swirnužės. :|

7. Eiksz,

2.
„Kom, min Søn, kom kun herhid,
Kom kun, Sønnelil, herhid;
|: See dog, Søn, den sortebrune
Hest, den din skal være!“ :|

3.
„„Fader, nei, jeg kommer ei,
Ak, mit Hjerte briste maa;
|: Du jo veed det, at jeg nødig
Nu paa den vil ride. :|

4.
Tak for du opfostred’ mig,
Tak for hvad du mig har lært;
|: Men paa Frieri bedrøvet
Kun jeg mig begiver.““ :|

5.
Skovens Ahorn sørge saa,
Havens Æbletræer med dem;
|: Ungersvenden ogsaa sørger;
Spildt er jo hans Ungdom. :|

6.
Moder over Gaarden gaaer,
Over Gaarden Moder gaaer;
|: Hun en Krands i Haanden bærer,
Flættet smukt af Ruder. :|

7. „Kom,

7.
Eiksz, dukryte, ben artyn,
Eiksz, jaunoji, ben artyn,
|: Sztay tawo, tawo, dukryte,
Rutû wainikelis. :|

8.
Asz ne eisiu ney artyn,
Ney raudįsiu szirdużę,
|: Juk żinai, mamuże, pati,
Asz jį ne dėwėsiu. :|

9.
Dėkui, mamuż, auginai,
Į darbelius mokinai,
|: Juk ne saw, ne saw, swetimam
I marczes nuleidai. :|

10.
Liud' ir kėme mergytes,
Liud' ir darże rutytes,
|: Liud' ir musû mergużyte
Jaunujû dėneliû. :|

7.
„Kom, min Datter, kun herhid,
Kom kun, Datterlil, herhid;
|: See dog, din er Krandsen, Pige,
Din er Rudekrandsen!" :|

8.
„„Moder, nei, jeg kommer ei,
Ak, mit Hjerte briste maa;
|: Du jo veed det, at jeg ikke
Vil mig den paasætte. :|

9.
Tak for du opfostred' mig,
Tak for hvad du mig har lært;
|: Men da mig som Brud du bortgav,
Ei min Bøn du hørte!"" :|

10.
Byens Piger sørge saa,
Havens Ruder sørge med,
|: Og den stakkels Pige sørger;
Spildt er hendes Ungdom. :|

Nr. 8. „Mamuże mano mėla." „Min egen, kjære Moder."

Larghetto.

1. Ma - mu - że ma - no mė - la, Se - no - ji ma - no mė - la, Ma - żą ma - nę au - gi - nai, Ne wė - nam pa - ża - dė - jei?
1. Min e - gen kjæ - re Mo - der, Min kjæ - re, gam - le Mo - der, Som har mig tro op - fo - stret, Har du mig ei bort - lo - vet?

p *mf* *mf* *poc. rit.* *pp*

2.
Pażadėjei bernyczui,
Karczamôs girtoklyczui;
Kasdėn jis alų geria,
Naktij' razbajų kelia.

3.
Kasdėn jis karczamużej'
Su stopike uż stalo,
Kasnakt' jis po girelę
Su szwėseje plintele.

2.
Mig til en Svend du loved',
I Kroen kjendt som Dranker;
Hver Dag i Øl han svælger,
Hver Nat gaaer han at røve.

3.
Hver Dag i Kro han sidder
Med fyldte Kruus ved Bordet;
Hver Nat han gaaer i Skoven
Med blanke Flint i Armen.

4.
Ey mamužyte mėla,
Tu senolyte mėla,
Mesk manę į juružes,
I mariů gilumužį.

5.
Juriů mariů žuweles
Tai mano giminužе,
Dygusis eszerelis
Tai mano szwogerelis.

6.
Margoji lydekate
Tai mano szwegerkate,
Juriů mariů dugnelei
Tai mano patalelei.

7.
Juriů mariů puteles
Baltos mano drobeles.
Juriů mariů maurelei
Žali mano szilkelei.

4.
Eia, min kjære Moder,
Min kjære, gamle Moder,
I Havet du mig kaste,
I Dybet du mig sænke!

5.
Havdybets Fiskevrimmel
Min nære Slægt skal være;
Den piggede Aborre
Da skal min Svoger være.

6.
Og Gjedden, glat og broget,
Min Svigerinde være;
Mens Havets Bund dernede
Som Seng staaer til mig redet.

7.
Og Havets Skum, det hvide,
Det skal mit Linned være;
Og Havets grønne Skimmel
Mit Silkeskrud skal være.

Nr. 9. „Ui užkit gauskit.“ „O bruser, klager.“

Andante.

riten. *a tempo* *riten.*

1. „Ui už - kit gaus - kit, Gi - roj' me - de - lei, Ma - ži ma - no bro - le - lei, Ma - ži ma - no bro - le - lei.
1. „O bru - ser, kla - ger, Træ - er i Sko - ven! End er kun smaa mi - ne Brø - dre, End er kun smaa mi - ne Brø - dre; —

f *f* *riten.* *f* *a tempo* *riten.*

2.
Ui užaugs užaugs
Mano brolelei,
|: Iszkirs giroj' medelius.“ :|

3.
Girelej' kirto,
Pagirej' tasze,
|: Ant wėszkelelio weže. :|

4.
O ir iszstate
Margą dwarelį
|: Su asztoneis kampeleis. :|

5.
Ant kožno kampo
Po lėpôs medį
|: Su dewynom's szakelem's. :|

6.
Ant kožnôs szakôs
Po gegužеlę
|: Su meilingeis balseleis. :|

7.
O geguželes,
Graži pauksztelei
|: Kas rytelį kukawo. :|

8. Kol

2.
Men mine Brødre
Op ville voxe,
|: Træerne fælde i Skoven.“ — :|

3.
Træer de fælded',
Og dem tilhugged',
|: Langt bort ad Veien dem kjørte. :|

4.
Og de opførte
Gaarden heel broget,
|: Gave den otte Hjørner. :|

5.
Ved hvert et Hjørne
Satte en Lind de,
|: Satte en Lind med ni Grene. :|

6.
Paa hver af disse
Sad der en Kukuk,
|: Sødt lød dens lokkende Stemme. :|

7.
Sade de Fugle,
Smukke at skue,
|: Kukked' fra tidlige Morgen. :|

8. Kukked'

8.
Kol iszkukawo,
Kol iszlingawo
|: Dukrytę nû mamużês. :|

9.
Nû motuszelês
Baltą dukrelę,
|: Nû broleliû seselę. :|

10.
Ui aplankykit,
Brolei, seselę,
|: Norint wasarôs keliu. :|

11.
Ui aplankykit,
Brolei, seselę,
|: Norint żėmôs keleliu. :|

12.
Wasarôs keliu
Jûdu laiwaczu
|: Su szilkineis żegleleis. :|

13.
Żemôs keleliu
Nauju ważeliu,
|: Judbėreliu żirgeliu. :|

8.
Kukked' saa længe,
Gynged' saa længe,
|: Lokked' saa Datter fra Moder. :|

9.
Moderen misted
Yndige Datter,
|: Brødrene deres Søster. :|

10.
„Brødre, besøger
Mig, Eders Søster,
|: Naar I om Sommeren reise. :|

11.
Brødre, besøger
Mig. Eders Søster,
|: Naar I om Vinteren reise. :|

12.
Hvis det er Sommer,
Tager da Skibet,
|: Sort og med Silkeseil prydet. :|

13.
Hvis det er Vinter,
Tager da Slæden,
|: Forspændt med Hesten den brune!" :|

Nr. 10. „Kad asz tawęs norėjau." „Da jeg dig vilde have."

Andantino.

1. „Kad asz ta - węs no - rė - jau, Su ma - nim ne kal - bė - jei; Da - bar pa - gai - la
1. „Da jeg dig vil - de ha - ve, Al - drig til mig du tal - te; Men nu det smer - ter

p

Jau - nai mer - gy - tei, Kad reiks man sza - lyn jo - ti.
Dig, un - ge Pi - ge, Da jeg skal fra dig ri - de.

2.
Ant žirgužio sėdamas,
Į kilpužę spirdamas:
|: Eik pasitiki,
Merguž', su Dėwu,
Szimtû labû naktelių." :|

3.
„„Sugrįszk sugrįszk, bernyti,
Sugrįszk sugrįszk, jaunasis!
|: Sugrįszk, bernyti,
Jaun's raitelyti,
Ben žoduką kalbėti."" :|

4.
„Nebegrįsziu, mergyte,
Nebegrįsziu, jaunoji,
|: Manę iszbaustu
Pon's gendrolelis,
Su merguže bekalbant." — :|

5.
Tai taw, tai taw, mergyte,
Tai taw, tai taw, jaunoji,
|: Tai taw, mergyte,
Tu negelkyte,
Žalnėriuko norėti. :|

6.
Ant ko nusižiurėjei?
Ant ko nusiweizdėjei?
|: Ar ant žalnėriaus
Puikû rubelių?
Ar ant szwėsaus kardelio? :|

7.
„Ney ant puikû rubelių,
Ney ant szwėsaus kardelio,
|: Tikt ant bernyczo
Skaistaus weidelio,
Jo dailaus augmenelio. :|

8.
Per kėmužį eidama,
Per žaliajį eidama,
|: Neigi asz maczau
Žaliôs wejužês
Graudzomis aszarelem's." :|

9.
Tai taw, tai taw, mergyte,
Gražoji negelkyte,
|: Tai taw, jaunoji,
Mano baltoji,
Žalnėriuko norėti. :|

10.
Sustojo į pulkelį,
I didį guzulelį,
|: „Dabar pažįki,
Jauna mergele,
Kad rasi, bernuželį." :|

11.
„„Bepigu man pažįti,
Bepigu man surasti.
|: O kur's gražiausias,
Kur's mandagiausias,
O tai mano bernelis!"" :|

2.
Alt jeg paa Hesten sidder,
Foden i Stigbøilen trykker.
|: Deri nu find dig;
Gud være med dig!
Hundred Godnat jeg dig siger." :|

3.
„„Ungersvend, om du vende,
Ak, vend dog om, du Kjære,
|: Om du dog vende!
Hør, unge Rytter,
Lad mig et Ord med dig tale!"" :|

4.
„Pige, ei om jeg vender,
Nei, Barn, ei om jeg vender;
|: Skjænde da vilde
Herr Generalen,
Naar med en Pige jeg talte." — :|

5.
Saaledes gaaer det, Pige,
Saaledes gaaer det, Lille,
|: Saaledes gaaer det,
Yndige Nellik',
Naar en Soldat du vil have. :|

6.
Hvad har du egentlig seet paa?
Hvad har dit Øie vel fængslet?
|: Mon ei Soldatens
Prægtige Klæder?
Eller hans blinkende Glavind? :|

7.
„Ikke hans prægtige Klæder,
Ikke hans blinkende Glavind;
|: Kun Ungersvendens
Straalende Ansigt,
Og saa hans Væxt, den ranke. :|

8.
Gaaende over Gaarden,
Hen over Gaarden, den grønne,
|: Saae ei mit Øie
Græsset det grønne,
Blændet det var af Taarer." :|

9.
Saaledes gaaer det, Pige,
O du min smukke Nellik'!
|: Saaledes gaaer det,
Mærk det, min Skjønne!
Naar en Soldat du vil have. —

10.
Nu Regimentet sig samled',
Stillet det blev i Rækker.
|: „See, unge Pige,
Om du kan kjende
Svenden din blandt de Mange!" :|

11.
„„Let vil jeg ham kunne kjende,
Let vil jeg ham kunne finde;
|: Den, som er smukkest,
Den, som er nettest,
Ham jeg min Ungersvend kalder!"" :

Nr. 11. „Iszeit, pareit jaunasis bernytis.“ „Bort drog Ungersvenden.“

Andantino.

1. Isz - eit, par - eit, jau - na - sis ber - ny - tis. „Lan - kyk ma - nę, mer - gy - te,
1. Bort gik Un - ger - svenden, — kom til - ba - ge. „Pi - ge - lil, du mig be - sø - ge,

p e leg.

Lan - kyk ma - nę, jau - no - ji, Ben szį wa - ka - re - lį.“
El - ske - de, du mig be - sø - ge; Kom til mig i - af - ten!“

2.

|: „„Rods lankyczau asz tawę, bernyti, :|
Skaudza mano galwużе,
Gela mano szirdużе,
Kad asz tawę lankau.

3.

|: Krint nů rutů, krint nů wainikelio, :|
Krint nů mano weidużio,
Krint nů mano skaisczojo
Graudzes aszareles!“ “

2.

|: „„Gjerne jeg dig, Ungersvend, besøgte, :|
Men mit Hoved værker saare,
Og mit Hjerte værker saare,
Naar jeg dig besøger.

3.

|: Ned fra Rudekrandsen falde Draaber, :|
Og fra mine Kinder falde,
Skinnende som blanke Perler,
Ak, saa bittre Taarer!“ “

Nr. 12. „Dukte mano Simonėne.“ „Simonene, kjære Datter.“

Poco allegretto.

1. Duk-te ma - no Si-mo - nė - ne, Kur ga - wai tu wai - ką? Dam da - li da - li, dam da - li da - li, Kur ga - wai tu wai - ką?
1. Si-mo - ne - ne, kjæ-re Dat - ter, Hvor-fra fik du den Dreng? Dam da - li da - li, dam da - li da - li, Hvor-fra fik du Dren - gen?

p

p

2.
Mamuż mamuż garbużele
Per sapnus parėjo,
Dam dali dali, dam dali dali,
Per sapnus parėjo.

3.
Dukte mano Simonėne,
Į ką jį wystisi?
Dam dali dali, dam dali dali,
Į ką jį wystisi?

4.
Mamuż mamuż garbużele,
Į marginês kampą,
Dam dali dali, dam dali dali,
Į marginês kampą.

5.
Dukte mano Simonėne,
O kas pridabos jį?
Dam dali dali, dam dali dali,
O kas pridabos jį?

6.
Mamuż mamuż garbużele,
Dėwo dukrużeles,
Dam dali dali, dam dali dali,
Jį neszios ant rankų.

7.
Dukte mano Simonėne,
Į ką jį guldysi?
Dam dali dali, dam dali dali,
Į ką jį guldysi?

8. Mamuż

2.
Lille Moder, lille Moder,
I en Drøm fik jeg ham,
Dam dali dali, dam dali dali,
I en Drøm jeg fik ham.

3.
Simonene, kjære Datter,
Hvori svøber du ham?
Dam dali dali, dam dali dali,
Hvori ham vel svøbe?

4.
Lille Moder, lille Moder,
I mit Forklædes Flig,
Dam dali dali, dam dali dali,
Fligen af mit Forklæd'.

5.
Simonene, kjære Datter,
Siig, hvem passe ham skal?
Dam dali dali, dam dali dali,
Siig, hvem skal ham passe?

6.
Lille Moder, lille Moder,
Himlens Døttre [1]) de vil —
Dam dali dali, dam dali dali,
Bære ham paa Hænder.

7.
Simonene, kjære Datter,
Siig, hvor lægger du ham?
Dam dali dali, dam dali dali,
Siig, hvor du ham lægger?

8. Lille

[1]) Mythologiske Væsener [Engle].

8.
Mamuž mamuž garbužele,
Į raselês dangtį,
Dam dali dali, dam dali dali,
Į raselês dangtį.

9.
Dukte mano Simonėne,
Kame jį subosi?
Dam dali dali, dam dali dali,
Kame jį subosi?

10.
Mamuž mamuž garbužele,
Laimužês suboklej',
Dam dali dali, dam dali dali,
Laimužês suboklej'.

11.
Dukte mano Simonėne,
Ků jį walgįdįsi?
Dam dali dali, dam dali dali?
Ků jį walgįdįsi?

12.
Mamuž mamuž garbužele,
Su Saulês pyragais,
Dam dali dali, dam dali dali,
Su Saulês pyragais.

13.
Dukte mano Simonėne,
Kur tu jį nuleisi?
Dam dali dali, dam dali dali,
Kur tu jį nuleisi?

14.
Mamuž mamuž garbužele,
Į Bajorů waiską,
Dam dali dali, dam dali dali,
Į Bajorů waiską.

15.
Dukte mano Simonėne,
Kas jis ten per pon's bus?
Dam dali dali, dam dali dali,
Kas jis ten per pon's bus?

16.
Mamuž mamuž garbužele,
Jis pastos Atmonu,
Dam dali dali, dam dali dali,
Jis pastos Atmonu.

8.
Lille Moder, lille Moder,
Ned paa dugvaade Jord,
Dam dali dali, dam dali dali,
Ned paa Jorden dugvaad.

9.
Simonene, kjære Datter,
Hvem vil vugge ham da?
Dam dali dali, dam dali dali,
Hvem vil ham da vugge?

10.
Lille Moder, lille Moder,
Laima [1]) vugge ham vil,
Dam dali dali, dam dali dali,
Laima ham vil vugge.

11.
Simonene, kjære Datter,
Hvormed føder du ham?
Dam dali dali, dam dali dali,
Hvormed ham vel føde?

12.
Lille Moder, lille Moder,
Med det solbagte Brød,
Dam dali dali, dam dali dali,
Brødet, bagt af Solen. [2])

13.
Simonene, kjære Datter,
Hvorhen sender du ham?
Dam dali dali, dam dali dali,
Hvorhen ham vel sende?

14.
Lille Moder, lille Moder,
Til Bojarernes Hær,
Dam dali dali, dam dali dali,
Til Bojarerhæren.

15.
Simonene, kjære Datter,
Hvad skal blive af ham?
Dam dali dali, dam dali dali,
Hvad skal af ham blive?

16.
Lille Moder, lille Moder,
Hetman blive han skal,
Dam dali dali, dam dali dali,
Hetman skal han blive!

[1]) Laima (Laime), Lykkens, den huslige Lykkes Gudinde. [2]) Det af Solen modnede Korn (?).

Nr. 13. „Szók, brolużi.“ „Lystig du dig svinge.“

Maestoso.

Szók bro-lu-żi, buk link-smas, Tai ta-wo dė-nu-że; Szen-dėn bej ry-toj', Ir wis-są ne-dė-lu-żę!
Ly-stig du dig svin-ge, Bro-der! Det din Hæ-ders-dag er; Ly-stig vær i Mor-gen, Ja, den he-le U-ge!

f

Nr. 14. „O tai dywai, didi dywai buwo.“ „O, et stort Mirakel er der hændet.“

Andantino.

1. O tai dy-wai, di-di dy-wai bu-wo, Ir už-sza-lo e-žer's wa-sa-ra-tej', O tai dy-wai, di-di dy-wai bu-wo, Ir už-sza-lo e-žer's wa-sa-ra-tej'.*)

1. O, et stort Mi-ra-kel er der hæn-det, Sø-en er ved Som-mer-tid til-fros-sen; O, et stort Mi-ra-kel er der hæn-det, Sø-en er ved Som-mer-tid til-fros-sen.

p

2.

|: Kur girdisiu bèrąjį žirgatį?
Kur iszplausiu lèpôs kibiratį? — :|

3.

|: Laime leme saulužês dènatę,
Ir atszilo ežere ledatis. :|

4.

|: Czon girdisiu bèrąjį žirgatį,
Czon iszplausiu lèpôs kibiratį. :|

2.

|: Hvor skal jeg min brune Ganger vande?
Hvor min Spand af Lindetræ vel skylle? — :|

3.

|: Laima har en Solskinsdag nu givet,
Og paa Søen Isen er optøet. :|

4.

|: Der min brune Ganger vil jeg vande,
Vil min Spand af Lindetræ der skylle. :|

*) Istedetfor Gjentagelsen af Texten, kunne 2 Vers forbindes.

Nr. 15. „Mėgużelį noriu.“ „Hvile jeg søger.“

Larghetto.

1. Mė - gu - że - lį no - riu, N'į - ma - nau kur gul - ti, To - li ma - no tė - wisz - ke - le, Ne ga - liu par - ei - ti.
1. Hvi - le jeg sø - ger, Har ei Sted at lig - ge; Langt her - fra, ak, er min Hjem-stavn, Kan ei der - hen kom - me.

2.

Ey asz nusieiczau
Į rutû darżelį
|: O tenay asz atsigulczau
Tarp żaliû ruteliû. :|

3.

Wėjużelis pute,
Ruteles lingawo,
|: Tai man saldus mėgużelis
Tarp żaliû ruteliû. :|

2.

Eia, gjerne gik jeg
Ind i Rudehaven,
|: Der jeg gad til Ro mig lægge
Blandt de grønne Ruder. :|

3.

Blidt Vinden vifted',
Ruderne sig vugged',
|: Der saa sød en Søvn jeg havde
Blandt de grønne Ruder. :|

Nr. 16. „Ey auga, auga —“ „Eia, der voxer —“

Moderato.

1. Ey au-ga, au - ga ten au-żo - le - lis Sza-le pat wėsz - ke - le - lio, Sza-le pat wėsz - ke - le - lio.

1. Ei - a, der vox - er his-set ved Vei - en E-gen saa stolt og præg - tig, E-gen saa stolt og præg - tig.

2.

Tas aużolelis tas szimtoszakelis
|: Su wėjużiu kalbėjo: :|

3.

Żad ir nueiti, żad ir pakirsti,
|: Żad ir namûn parweszti. :|

4.

O ką darysi isz mano szakû,
|: Isz mano lėmenelio? :|

5.

Isz tawo szakû rėstą ważelį,
|: Isz lėmenio laiwelį. :|

6.

Żėmoj' ważelį, bėrą żirgelį,
|: O wasaroj' laiwelį. :|

2.

Og denne Eg med de hundrede Grene
|: Talte nu saa med Vinden: :|

3.

Manden nys sagde, jeg skulde fældes
|: For til hans Hjem at føres. :|

4.

Hvad vil du gjøre af mine Grene,
|: Hvad af min Stamme gjøre? :|

5.

Af dine Grene en krumbøiet Slæde,
|: Stammen et Skib skal blive. :|

6.

Slæde og Hest skal om Vintren man have,
|: Skib man om Sommeren bruger. :| *)

*) slg. Nr. 10, 12te og 13de Vers.

Nr. 17. „Beausztanti auszrużele.“ „Morgenrøden farved’ Himlen.“

Larghetto.

[cis]

1. Be-au - sztan-ti au - szru - że - le Be - te - kan - ti sau - lu - że - le, Be - ser - gan - ti du - kre - le.
1. Mor-gen - rø - den far - ved’ Him - len, So - lens Straa-ler klart frem- brø - de, Datt’- ren ung, ak, var saa syg!

[cis]

dolce

2.
Rupinosi motuszele,
Rupinosi sengalwele:
„Kur iszleisiu dukrelę?

3.
Ar į kėmą kėmużelį?
Ar į margą dwarużelį?
Ar į Tilżės mėstelį?“

4.
„„Ne į kėmą kėmużelį,
Ne į margą dwarużelį,
Ne į Tilżės mėstelį.

5.
Ten leis manę motuszele,
Ten leis manę sengalwele,
Kur geidz’ mano szirdele.

6.
Ant auksztojo kalnużelio,
Po jûdaje żemużele,
Po żaliaje żolele.

7.
Iszausz szilta wasarele,
Iszgįs brolei bėrus żirgus,
Lankys mano kapelį.

8.
Kelkis, musû seserele,
Taisyk naujas staklużeles,
Auski plonas drobeles.

9.
Asz ne kelsiûs brolużelei,
Ne taisysiu stakłużeliû,
Asz ne ausiu drobeliû.

10.
Baltos lėpôs lentużeles,
Tai man naujos stakłużeles,
Szesziû mastû drobele.““

2.
Sorgfuld hendes Moder sukker,
Sorgfuld gamle Moder sukker:
„Hvorhen skal jeg føre dig?

3.
Mon hen til vor kjære Landsby?
Eller hen til Herregaarden?
Eller hen til Tilsits-By?“

4.
„„Ei hen til vor kjære Landsby,
Og ei hen til Herregaarden,
Ikke hen til Tilsits-By.

5.
Derhen send mig, kjære Moder,
Derhen send mig, kjære Gamle,
Hvortil Hjertets Længsel staaer.

6.
Op du mig paa Bjerget føre,
I den sorte Jord du lægge
Under grønne Græs mig ned.

7.
Somm’ren kommer, mine Brødre
Deres Heste ud da drive
Og besøge vil min Grav.

8.
Op du staa, vor kjære Søster,
Væverstolen sæt tilrette,
Væv derpaa det Lærred fiint.

9.
Jeg staaer ikke op, kjære Brødre,
Sætter Væven ei tilrette,
Ei jeg Lærred væve vil.

10.
Jeg af hvide Linde-Bræder
Har en Væverstol mig faaet,
Lærred fiint, sex Alen langt!““

II.

FINSKE FOLKE-SANGE OG MELODIER.

Nr. 1a. Runo-Laulu. Runo-Sang.

Kalevalan alku. Begyndelsen af „Kalevala“.*)

Andantino.

Mie-le-ni mi-nun te - ke - vi, Ai-vo-ni a-jat-te - le - vi, Läh-te - ä - ni lau - la - ma - han, Saa-ha - ni sa - ne - le - ma - han,
I mit Sind det nu mig ly - ster, I mit Ho-ved boer den Tan - ke, At be-gyn-de paa at syn - ge, Gi - ve mig til at for - tæl - le,

Su-ku-virt-tä suol-ta - ma-han, La-ji-virt-tä lau-la-ma-han; Sa-nat suus-sa - ni su - la - vat, Pu-he-et pu - to - e - le - vat,
La-de Sang om Slæg-ten ly - de, Stem-me op et Æt - te-kvæ - de; Ta-len i min Mund alt smel- ter, Or - de - ne i den frem-væl- de,

V. S.

Mieleni minun tekevi,
Aivoni ajattelevi,
Lähteäni laulamahan,
Saahani sanelemahan,
Suku-virttä suoltamahan,
Laji-virttä laulamahan;
Sanat suussani sulavat,
Puheet putoelevat,
Kielelleni kerkiävät,
Hampahilleni hajoovat.
Veli-kulta, veikkoseni,
Kaunis kasvin-kumppalini!
Lähe nyt kanssa laulamahan,
Saa kera sanelemahan,
Yhtehen yhyttyämme,
Kahtaalta käytyämme;
Harvoin yhtehen yhymme,
Saamme toinen toisihimme
Näillä raukoilla rajoilla,
Poloisilla Pohjan mailla.
Lyökämme käsi kätehen,
Sormet sormien lomahan,

I mit Sind det nu mig lyster,
I mit Hoved boer den Tanke,
At begynde paa at synge,
Give mig til at fortælle,
Lade Sang om Slægten lyde,
Stemme op et Ættekvæde;
Talen i min Mund alt smelter,
Ordene i den fremvælde,
Ville over Tungen ile
Og til Tænderne sig sprede.
Dyrebare Ven og Broder,
Du, med hvem jeg er opfostret,
Giv med mig dig til at synge,
Til med mig nu at fortælle,
Da vi ere trufne sammen,
Fra forskjellig Side komne;
Sjeldent skeer det, at vi mødes,
Træffe sammen med hinanden
Her i disse øde Egne,
Nordens glædetomme Lande.
Lad os Haand i Haand da føie,
Fingre mellem Fingre lægge,

*) s. Anmærkningerne. — Ovenstaaende 5 Melodier, rettere 5 Varianter af een Grundmelodie, der optager 2 Textlinier, kan man efter eget Tykke lade følge den ene efter den anden, saaledes som Texten ovenfor er underlagt, eller man kan gjentage een eller anden af dem til flere Vers. Dersom man f. Ex. sang 8 Linier paa hvert af disse 5 Melodie-Afsnit, saa blev af det optagne Text-Fragment 4 Linier tilbage, som da kunde synges med hvilke eller hvilkensomhelst af de 5 Melodier, man vil.

Kie-lel - le - ni ker-ki - ä - vät, Ham-pa-hil - le - ni ha - joo - vat.
Vil- le o - ver Tun-gen i - le Og til Tæn-der- ne sig spre- de.

Nr. 1b. Runo-Laulu. Runo-Sang.

Andantino.

(*Savolax.*)

Mie - le - ni mi - nun te - ke - vi, Ai - vo - ni a - jat - te - le - vi,
I mit Sind det nu mig ly - ster, I mit Ho - ved boer den Tan - ke,

Lauloaksemme hyviä,
Parahia pannaksemme,
Kuulla noien kultaisien,
Tietä mieli-tehtoisien,
Nuorisossa nousevassa,
Kansassa kasuavassa,
Noita saamia sanoja,
Virsiä virittämiä
Vyöltä vanhan Väinämöisen,
Alta ahjon Ilmarisen,
Päästä kalvan Kaukomielen,
Joukahaisen jousen tiestä,
Pohjan peltojen periltä,
Kalevalan kankahilta.
Niit' ennen isoni lauloi
Kirves-vartta vuollessansa,
Niitä äitini opetti
Väätessänsä värttinätä,
Minun lasna lattialla
Eessä polven pyöriessä,
Maito-partana pahaisna,
Piimä-suuna pikkaraisna. ....

For at synge gode Sange,
For de bedste at istemme,
At de Kjære dem maae høre,
At de Elskte dem maae lære,
Denne Ungdom, som opvoxer,
Denne Slægt, der sig udvikler, —
Disse Ord, som ere tagne,
Disse Sange, som er hented'
Fra den gamle Väinös Bælte,
Under Ilmarinens Esse,
Og fra Kaukomielis Sværdod,
Joukahainens Bues Bane,
Fra det fjerne Pohjas Marker
Og fra Kalevalas Heder.*)
Herom sang min Fader fordum,
Snittende paa Øxeskaftet,
Dette lærte mig min Moder,
Mens hun dreiede paa Tenen,
Dengang jeg som Barn paa Gulvet
Foran hendes Knæ mig vælted,
Blot et Flødeskjæg end var jeg,
Kun en Mælkemund saa liden. ....

v. Th.

*) I Vers 31 til 36 nævnes de mærkværdigste Personer og Steder, der forekomme i Kalevala.

Nr. 2. „Mikä sorti äänen suuren.“ „Hvad har dæmpet saa min Stemme.“*)

Andante. *(Karelen.)*

Mi-kä sor - ti ää - nen suu-ren, Ää-nen suu - ren ja so - ri - an, Ää-nen kau - ni - hin ka - ot - ti, Jok' en-
Hvad har dæm - pet saa min Stem-me, Den-ne Røst, saa skjøn og kraf- tig? Hvad har stand-set saa min Ta - le, Der til-

nen jo - ke - na juok - si, Ve - si - vir - ta - na vi - la - si, Lam-mik - ko - na lai - lat - te - li? —
forn snart flød som Strøm-men, Bru-ste snart saa stærkt som Fos - sen, Bøl-ged blidt som Sø - ens Skvul-pen? —

Mikä sorti äänen suuren,
Äänen suuren ja sorian,
Äänen kaunihin ka'otti,
Jok' ennen jokena juoksi,
Vesi-virtana vilasi,
Lammikkona lailatteli? —
Suru sorti äänen suuren,
Äänen suuren ja sorian,
Äänen armahan alenti,
Jott' ei nyt jokena juokse,
Vesi-virtana vilaja,
Lammikkona lailattele.

Hvad har dæmpet saa min Stemme,
Denne Røst, saa skjøn og kraftig?
Hvad har standset saa min Tale,
Der tilforn snart flød som Strømmen,
Bruste snart saa stærkt som Fossen,
Bølged blidt som Søens Skvulpen? —
Sorgen dæmpet har min Stemme,
Denne Røst, saa skjøn og kraftig,
Standset har min stærke Tale;
Ei den flyder nu som Strømmen,
Eller bruser stærkt som Fossen,
Bølger blidt som Søens Skvulpen!

*) Med de forskjellige Udsætninger af Melodierne Nr. 2, 3 og 4 kan skiftes efter Behag.

Nr. 3. Suvultaan heitetty. Den Forladte.

Larghetto.

(*Karelen.*)

Kuu-li en-nen äi-ti ää-nen, I-so it-ku-ni ta-ju-si, Kun is-tuin i-son sy-lis-sä, Pa-ruin äi-tin paar-ma-hil-la; Nyt ei äi-ti ään-tä kuu-le, I-so ei it-ku-a ta-ju-a.

For-hen hør-te Moer min Stem-me, Faer min Graad strax kun-de fat-te, Naar jeg i hans Favn mig ka-sted, Ved min Mo-ders Hjer-te hul-ked'; Nu ei Moer min Stem-me hø-rer, Faer ei meer min Graad kan fat-te.

Kuuli ennen äiti äänen,
Iso itkuni tajusi,
Kun istuin ison sylissä,
Paruin äitin paarmahilla;
Nyt ei äiti ääntä kuule,
Iso ei itkua tajua.
Kuoli tuo kultainen isoni,
Kaatui armas kantajani;
Jäin mä veljien varahan,
Sisarien alle armon.
Parempi ve'en varassa,
Kun on veljien varassa,
Armahampi alla tuulen,
Kun sisaren armon alla.
Suku suuttui, heimo heitti,
Hylkäsi hyvä sukuni,
Oma veikko vierastutti,
Siskoni kävi sivutse.
Vaan jos heitti heimo-kunta,
Hylkäsi hyvä sukuni,
Elä heitä, Herra Kiesus,
Hylkeä, hyvä Jumala,
Hyvien hylittäväksi,
Pahojenki pantavaksi.
Hoi'a, Herra, huolellista,
Kaitse lasta kaihollista,
Kun ma huu'an huolissani,
Suruissani surkuttelen.

Forhen hørte Moer min Stemme,
Faer min Graad strax kunde fatte,
Naar jeg i hans Favn mig kasted',
Ved min Moders Hjerte hulked';
Nu ei Moer min Stemme hører,
Faer ei meer min Graad kan fatte.
Død er han, min gyldne Fader,
Segnet er min kjære Moder;
Brødres Forsorg, Søstres Naade
Skal jeg nu for Livet takke.
Bedre er det, gjemt i Havet,
End til Brødres Forsorg henviist;
Bedre under Stormens Vinger,
End betroet til Søstres Naade.
Mine Frænder mig forstødte,
Kold min gode Slægt forlod mig,
For min Broder er jeg fremmed,
Søster gaaer for mig tilside.
Men har Frænder end forstødt mig,
Har min gode Slægt forladt mig,
Herre Jesus, ei forstød mig,
Gode Gud, forlad mig ikke;
I de Godes Hjem optag mig,
Sæt mig ei iblandt de Onde!
Herre, see til Den, som sørger,
Til det Barn, som her sig vaander,
I sin Kummer dig anraaber,
I sin Sorg paa dig kun haaber!

Nr. 4. Runo-Laulu. Runo-Sang.

Moderato. (*Syd-Savolax.*)

Kun mun kul - ta - ni tu - li - si, ja tu - li - si, Ar - ma - ha - ni as - te - lei - si, as - te - lei - si,
Hvis min Elsk - te skul - de kom - me, skul - de kom - me, Hvis min Hjer - tens - kjær sig nær - med', ja, sig nær - med',

Tun - ti - sin mä tuon tu - los - ta, ja tu - los - ta, Ar - vo - ai - sin as - tun - nas - ta, as - tun - nas - ta,
Strax jeg af hans Gang det mær - ked', Gang det mær - ked', Skul - de af hans Skridt det a - ne, Skridt det a - ne,

Jos ois vie - lä virs - tan pääs - sä, virs - tan pääs - sä, Ta - hik - ka ka - hen ta - ka - na, ja ta - ka - na.
Om han end en Verst var bor - te, Verst var bor - te, El - ler meer end to var fjer - net, to var fjer - net.

U - tu - na u - los me - ni - sin, ja me - ni - sin, Sa - vu - na pi - hal - le sai - sin, ja sai - sin,
Let som Taa - gen jeg da svæ - ved, jeg da svæ - ved, Fløi som Rø - gen ud i Gaar - den, ud i Gaar - den,

Kun mun kultani tulisi, [ja tulisi,]
Armahani |: asteleisi, :|
Tuntisin mä tuon tulosta, [ja tulosta,]
Arvoaisin |: astunnasta, :|
Jos ois vielä |: virstan päässä, :|
Tahikka kahen |: takana. :|
Utuna ulos |: menisin, :|
Savuna pihalle |: saisin, :|
Kipunoina |: kii'ättäisin; :|
Liekkinä |: lehauttaisin; :|
Vierten vierehen |: menisin, :|
Lupostellen |: suun etehen. :|
Tok' mie kättä |: käppäjäisin, :|
Vaikk' ois käärme |: kämmenellä; :|
Tok' mie suuta |: suikkajaisin, :|
Vaikk' ois surma |: suun e'essä; :|
Tok' mie kaulahan |: kapuisin, :|
Vaikk' ois kalma |: kaula-luilla; :|
Tok' mie vierehen |: viruisin. :|
Vaikk' ois vierus verta |: täynnä. :|
Vaanp' ei ole |: kullallani, :|
Ei ole suu |: su'en veressä, :|
Kä'et käärmehen |: talissa, :|
Kaula kalman |: tarttumissa; :|
Suu on rasvasta |: sulasta, :|
Huulet kun |: hunaja-meestä, :|
Kä'et kultaiset, |: koriat, :|
Kaula kun kanervan |: varsi! :|

Hvis min Elskte |: skulde komme, :|
Hvis min Hjertenskjær sig nærmed', [ja, sig nærmed',]
Strax jeg af hans |: Gang det mærked', :|
Skulde af hans |: Skridt det ane, :|
Om han end en |: Verst var borte :|
Eller meer end |: to var fjernet. :|
Let som Taagen |: jeg da svæved, :|
Fløi som Røgen |: ud i Gaarden, :|
Vilde mig som |: Gnisten svinge, :|
Vilde som en |: Lue flamme, :|
Til jeg vandred |: ved hans Side, :|
Og min Mund til |: hans jeg trykked. :|
Jeg hans Haand da |: vilde gribe, :|
Laa en Slange |: end i Haanden; :|
Jeg min Mund ham |: vilde række, :|
Laa end Døden |: paa hans Læber; :|
Om hans Hals jeg |: Armen slynged, :|
Skulde det mit |: Liv end true; :|
Til hans Side |: jeg mig læned, :|
Flød deraf end |: Blod i Strømme. :|
Men ei saadan |: er min Elskte, :|
Har ei Ulveblod paa Læben, [Blod paa Læben,]
Ei har Slanger |: han i Haanden, :|
Ei er Døden |: i hans Favntag. :|
Fra hans Mund mig |: Liv tilsmiler, :|
Honningsøde |: er hans Læber, :|
Hænderne saa |: skjønt er danned', :|
Halsen som en |: Blomsterstængel. :|

Nr. 5. Veli-surmaaja. Brodermorderen.*)

Andante con moto.

1. Mis - täs tu - let, kus - tas tu - let, Poi - ka - ni i - loi - nen? „Me - ren ran - nal - ta, me - ren ran - nal - ta,
1. Hvor - fra kom - mer, hvor - fra kom - mer Du, min gla - de Søn? „Fra Hav - stran - den, fra Hav - stran - den,

Äi - ti - ni kul - tai - nen. Me - ren ran - nal - ta, me - ren ran - nal - ta, Äi - ti - ni kul - tai - nen.“
Du, min Mo - der kjær. Fra Hav - stran - den, fra Hav - stran - den, Du, min Mo - der kjær.“

2. Mitä sieltä tekemästä,
Poikani iloinen?
|: „Hevostani juottamasta,
Äitini kultainen.“ :|

3. Mist' on selkäsi saveen tullut?
„Hevonen huiskasi hännällänsä.“

4. Mist' on jalkasi vereen tullut?
„Hevonen polkasi rau'allansa.“

2. Hvad har du havt der at gjøre?
Du min glade Søn!
|: „Jeg har vandet mine Heste,
Du min Moder kjær! :|“

3. Hvorfra fik du det Leer paa Ryggen?
„Hesten svingede med Halen.“

4. Hvorfra kom det Blod paa Foden?
„Hesten med sin Sko mig sparked'.“

*) slg. mine „Danske Folke-S. og Mel.“ (1860), Nr. 93 og „Svenske“, Nr. 27 og 28.

5. Mist' on miekkasi vereen tullut?
„Pistin veljeni kuoliaksi."

6. Mintähen sinä veljesi pistit,
Poikani poloinen?
|: „Mintähen naistani nauratteli,
Muorini kultainen." :| *)

7. Minne nyt sinä itse jouvut?
„Muille maille vierahille."

8. Minne heität taattosi vanhan?
„Mieron verkkoja paikatkohon."

9. Minne heität maammosi vanhan?
„Mieron rihmoja kehrätköhön."

10. Minne heität naisesi nuoren?
„Mieron miehiä katselkohon."

11. Minne heität poikasi nuoren?
„Mieron koulua kärsiköhön."

12. Minne heität tyttösi nuoren?
„Mieron karjoja kaitsekohon."

13. Koskas sieltä kotihin käännyt?
„Konsa korppi valkenevi."

14. Koskas korppi valkenevi?
„Konsa hanhi mustenevi."

15. Koskas hanhi mustenevi?
„Konsa kivi veen päällä pyörii."

16. Koskas kivi veen päällä pyörii?
„Konsa höyhen pohjaan painuu."

17. Koskas höyhen pohjaan painuu?
„Konsa päivä sy'än-yöllä paistaa."

18. Koskas päivä sy'än-yöllä paistaa?
„Konsa kuuhut kuumasti polttaa."

19. Koskas kuuhut kuumasti polttaa?
„Konsa tähet taivaalla tanssii."

20. Koskas tähet taivaalla tanssii?
„Konsa kaikki tuomiolle tullaan."

5. Hvorfra kom det Blod paa Sværdet?
„Jeg min Broder nys har myrdet."

6. Hvorfor myrded' du din Broder?
Min usæle Søn?
|: „Hvorfor lo han ad min Hustru?
Kjære Moderlil!" :| *)

7. Hvorhen vil du dig begive?
„Bort til andre, fjerne Lande."

8. Hvad bli'er saa af din gamle Fader?
„Lad ham Klæder for Andre lappe."

9. Hvad bli'er saa af din gamle Moder?
„Lad hende væve Baand for Andre."

10. Hvad bli'er saa af din unge Hustru?
„Lad hend' en anden Mand sig tage."

11. Hvad bli'er saa af din Søn, den lille?
„Lad ham i Sognets Skole plages."

12. Hvad bli'er saa af din Datter lille?
„Lad hende vogte Sognets Hjorder."

13. Naar vender du igjen tilbage?
„Naar du seer Ravnen hvid at blive."

14. Naar monne Ravnen hvid vel blive?
„Naar du seer Gaasen sort at blive."

15. Naar monne Gaasen sort vel blive?
„Naar paa Vandet Stenen flyder."

16. Naar vil Stenen paa Vandet flyde?
„Naar til Bunden Fjedren synker."

17. Naar vil Fjedren til Bunden synke?
„Naar ved Midnat Solen skinner."

18. Naar vil Solen ved Midnat skinne?
„Da, naar Maanen hedt vil brænde."

19. Naar vil Maanen hedt da brænde?
„Naar du seer Himlens Stjerner dandse."

20. Naar vil Himlens Stjerner dandse?
„Naar vi Alle for Dommen skulle!"

*) Herfra vedblives med disse Omkvæd.

Nr. 6. Toivoton rakkaus. Haabløs Kjærlighed.

Andante.

1. Sy - ä - mes - tä - ni ra - kas - tan sua e - lin - ai - ka - ni, Jos koh - ta on - ki tur - ha mun kaik - ki toi - vo - ni.

1. Af Hjer - tet jeg dig el - sker Min he - le Le - ve - tid, Om end jeg ei tør me - re Til Haa - bet sæt - te Lid.

2. Et kyllä itse luvannut
mua koskaan heittää näin;
|: Vaan köyhyyteni tähten
mä hyljätyksi jäin. :|

3. Sä sy'ämesi annoit
ja jälle pois otit,
|: Toiselle rakkautesi
minusta vierotit. :|

4. Jos kirjotella taitaisin
minä rakkau'en sen,
|: Joka minua nyt vaivaa
ja polttaa sy'ämen. :|

5. Se rakkau'en kipinä,
joka syttyi rintahan',
|: Ei taia ennen sammua,
kun pääsen hautahan. :|

6. Kun aurinkoinen loistaa
taivaalla palava,
|: Niin kaunis myös se rakkaus
oli meissä alkava. :|

7. Nyt kyyneleni vuotaa,
sen kaikki näkevät,
|: Ja päiväni on pitkät
ja kovin ikävät. :|

8. Joka ystävänsä mistaa,
suru sille siaan jää;
|: Voi sitä suurta tuskaa
ja sitä ikävää! :|

9. Kuin linnut oksapuissa
kauniisti laulelee,
|: Niin suru sy'äntäni
kovemmin kaivelee. :|

2. Du havde jo mig lovet
Ei at forlade mig;
|: Men da jeg var saa fattig,
Blev jeg forsmaaet af dig. :|

3. Du gav mig vel dit Hjerte,
Men tog det snart igjen,
|: Og gav det til en Anden,
Du valgte dig til Ven. :|

4. Jeg kan dig ei beskrive
Den store Kjærlighed,
|: Som nu mit Hjerte plager
Og røver mig min Fred. :|

5. Den Kjærlighedens Flamme,
Du i mit Bryst har tændt,
|: Den lader sig ei slukke,
Før Livet det er endt. :|

6. Som naar sin Varme Solen
Fra Himlen sender ned,
|: Saa følte vore Hjerter
Den unge Kjærlighed. :|

7. Nu flyde mine Taarer,
Jeg er ulykkelig,
|: Og hver en Dag henrinder
Saa glædeløs for mig. :|

8. Den, som sin Ven maa miste,
Ham tager Sorg i Favn,
|: For Kjærlighedens Lykke
Han har kun Kval og Savn. :|

9. Naar ned fra Træet lyder
Den Fuglesang saa skjøn,
|: Af tunge Sorger nages
Mit Hjerte da iløn. :|

10. Ja kukat kaikenlaiset
kukoistaa ke'olla,
|: Vaan ei ne anna mulle
tuskista lepoa. :|

11. Ah, kuhun otan tieni
ja kusta levon saan,
|: Kun sinä mun nyt hyljäsit
ja heitit kuolemaan! :|

12. Moni se kyllä luuli
mun suotta itkevän,
|: Ja käski kaiken huolen
mun poies heittämään; :|

13. Vaan kuinka ystäväni
mä tai'an unhottaa?
|: Ei koko maalimassa
ole toista semmoista. :|

14. Nyt laannen laulamasta,
virteni lopetan;
|: Sinulle hyvin kaikki
käteesi toivotan! :|

10. Paa Marken staaer i Klynge
De mange Blomster smaa,
|: Men mit betyngte Hjerte
Hos dem ei Ro kan faae. :|

11. Hvor skal jeg Veien tage?
Hvor skal jeg Hvile faae?
|: Jeg nu, af dig forsmaaet,
Kun Døden venter paa. :|

12. Der var vel dem, der troede,
At jeg paa Skrømt kun græd,
|: Og bøde mig at kaste
Min Sorg i Glemsel ned. :|

13. Men aldrig kan jeg glemme
Den Ven, jeg kalder min,
|: I hele Verden findes
Ei Een saa skjøn og fiin. :|

14. Jeg vil ei synge mere,
Min Sang jeg ender saa:
|: Gid det min Ven bestandig
I Verden godt maa gaae! :|

Nr. 7. Karjalan neito. Den karelske Pige.

Allegretto. *(Karelen.)*

1. Mi-nä o-len Suo-men nei-to, Suo-men kor-ia kuk-ka; Mo-ni poi-ka mi-nu-a Jo hou-kut-te-li huk-kaan.
1. See, jeg er en Suo-mis Dat-ter, Som en Blomst at sku-e, Mangen Knøs mig lok-ke vil-de Med sin El-skovs Lu-e.

2. Ruusu ei oo kauniimpi,
Kun tyttö Karjalassa,
|: Eikä toista tarvita,
Kun olen maalimassa. :|

3. Minä tyttö, kaunis tyttö,
Kun mun pojat näkee,
|: Huoli syttyy sy'ämehen,
Mieli nai'a tekee. :|

4. Kaunis tyttö, siivo tyttö,
Siivon nimen kannan,
|: Enpä minä joka pojan
Halatakaan anna. :|

5. Enemmän mä mielestäni
Itsestäni tykkään,
|: Poies, poies vierestäni
Kehnot pojat lykkään. :|

6. Pojilla ja susilla on
Yhtäläinen mieli,
|: Susi ei virka mitänä,
Pojill' on liukas kieli. :|

7. Poika puhuu kaunihisti
Likan sängyn eessä,
|: Mesi, maito kielellä
Ja myrkky sy'ämessä. :| ....

2. Rosen skjønnere ei blusser
End Karelens Pige,
|: Hvor hun viser sig, der Glæden
Er foruden Lige. :|

3. Skjøn jeg er, og hvor jeg kommer,
Knøsene de smægte,
|: Deres Hjerter de mig byde,
Vil mig gjerne ægte. :|

4. Men som smuk, saa er jeg ærbar,
Liljen er min Navne;
|: Jeg af hver en Knøs ei heller
Lader mig omfavne. :|

5. Bedst jeg om mig selv dog synes,
Naar jeg mig betragter;
|: Og hver Knøs jeg fra mig jager,
Som jeg ikke agter. :|

6. Ja, et Sind som Ulve have
Knøsene, de unge,
|: Snige sig omkring saa lumske,
Bruge glatte Tunge. :|

7. Knøsen smukt til Pigen taler,
Hendes Sind fortryller;
|: Mens han Honning har paa Tungen,
Gift hans Hjerte fylder. :| ....

Nr. 8. Kultaan sa suriva. Længsel efter den Elskede.

Andante.

(*Karelen.*)

3. Kunpa se pieni lintunen
Sanoman nyt toisi,
Suru menis' mielestäni,
Parempi mun oisi!

4. Lennä, lennä lintunen!
Puhu kuullakseni,
Kävitkö sinä kullan maalla?
Näitkö kultaseni?

3. Kunde dog den lille Fugl
Hilsen bringe nu!
Lettere mit Hjerte blev
Og gladere min Hu.

4. Stands din Flugt, tal, lille Fugl!
Saa jeg hører det:
Kom du fra min Elsktes Land?
Siig, har du ham ei seet?

Nr. 9. „Hyvä ilta, lintuisen'.“ „Godaften, du min lille Fugl.“

Andantino. (*Karelen.*)

1. Hy - vä il - ta, lin - tui - sen', Mun kul - ta i - ha - nai - sen'; Sei - so täss' nyt, kul - tai - sen' Ja pu - hu mi - nun kans - sa.

1. God - af - ten, du min lil - le Fugl, Min yn - di - ge Ven - in - de! Stands, o Elsk - te, for i Skjul Her lidt med mig at ta - le.

2. Kuin taivon alla avaran
Tuo aurinkoinen koitaa,
Niin se mei'än rakkauski
Välillämme loistaa.

2. Som Morgensolen straaler ned
Fra Himlens hvalte Bue,
Gjennemgløder Kjærlighed
Os med sin stærke Lue.

Nr. 10 a. „Minä seisoin korkialla vuorella.“ „Jeg stod mig op paa høie Bjerg.“*)

Andantino.

1. Mi-nä sei - soin kor-ki - al - la vuo - rel - la, Vi-he - riäi - ses-sä lak - sos - sa; Näin, näin mi - nä lai - van sei - laa - van, Kol-me krei - vi - ä lai - val - la.

1. Jeg stod mig op paa høi - e Bjerg, Saae ned i dy - be Dal; Da saae jeg et Skib komme sei - len - de, Hvor - i tre Gre - ver var.

p — mf — decresc.

2.
|: Ja he laskivatten laivan rannalle,
Kävit maallen astumaan; :|
|: Ja se nuorempi kreivistä kaikista
Tuli minua kihlaamaan. :|

3.
|: Hän otti sormuksen sormestaan,
Ja se oli kultainen: :|
|: „Katsos nyt, minun piikani ihana,
Sinä saat tämän sormuksen.“ :|

4.
|: „„Ota en minä ou'oilta sormusta,
Mua kielsi mun äitini.““ :|
|: „Ota pois, pane sormus sormeesi,
Sitä ei näe äitisi.“ :|

5.
|: „„Mihin panen minä nyt tämän sor- [muksen,
Ettei minun äitini nää!““ :|
|: „Sano: laksossa tuolla kun kävelin,
Tämän sormuksen löysin mä.“ :|

6.
|: „„Elä opeta minua valheesen,
Sen äitini ymmärtää; :|
|: Paljo parempi on minun sanoa:
Olin nuoren kreivin sylissä.““ :|

7.
|: Ja se ilta oli lämmin, ihana.
Ja linnut ne lauloivat, :|
|: Keto allansa kaunis ja vihanta,
Kukat ke'olla kasvoivat. :|

8.
|: Likka istui kreivinsä sylissä,
Moni muistui mielehen; :|
|: Yö joutui ja päivä oli laskenut,
Hän nukkui kreivin vierehen. :|

9.
|: Aamulla koska likka heräsi,
Hän oli ihan yksinään; :|
|: Pois oli laiva lähtenyt rannalta,
Pois kreiviki vierestään. :|

2.
|: De lagde ind med deres Skib
Og stege op paa Land; :|
|: Den alleryngste Greve kom
At beile til mig paa Stand. :|

3.
|: Han tog en Ring af Fing'ren sin,
Den var af røden Guld. :|
|: „Tag, skjønne Pige, denne Ring,
Og vær mig tro og huld!“ :|

4.
|: „„Jeg for min Moder ei tage tør
En Ring af fremmed Mand.““ :|
|: „Sæt Ringen kun paa Fing'ren din;
Din Moder ei see det kan.“ :|

5.
|: „„Hvor skal jeg gjemme denne Ring,
At Moder seer den ei?““ :|
|: „Siig, da du gik i Dalen hist,
Du fandt den paa din Vei.“ :|

6.
|: „„Lær mig dog ei at lyve saa,
Det vist mig snart fortrød; :|
|: Langt bedre, at jeg siger det,
Jeg sad paa Grevens Skjød.““ :|

7.
|: Den Aften var saa yndig, varm,
Og Fuglene sang saa sødt, :|
|: Med Blomster Græsset smykket var,
Et Tæppe, skjønt og blødt. :|

8.
|: Og Pigen sad paa Grevens Skjød,
I Hu dem Meget randt; :|
|: Og Solen daled, Natten kom,
Og Søvnen paa dem faldt. :|

9.
|: Da hun om Morg'nen vaagned op
Ak, da hun ene var; :|
|: Fra Stranden var Skibet seilet alt,
Og bort det Greven bar. :|

*) s. mine „Danske Folke-S. og Mel.“ (1860), Nr. 105 a-d med tilhørende Anm. S. 279, de „Tydske“ (1863), Nr. 14 a-d og Anm. S. 187, de „Nederlandske og franske“ (1864), S. 22 og Anm. S. 179.

Nr. 10 b. „Minä seisoin korkialla vuorella." „Jeg stod mig op paa høie Bjerg."

Andantino.

10.	11.	10.	11.
|: „Voi, voi mua vaivaista piikaista! Kuinka onneton nyt minä lien; :| |: Ota pois meri, vie tämä sormuskin, Mitä tällä mä käessäni teen. :|	|: Nyt näen mä sen ehkä myöhänkään, Että muita hän rakasti, :| |: Minun jätti surussani itkemään, Ja viekkaasti vietteli." :|	|: „Vee, vee mig stakkels Pige, vee! Jeg er ulykkelig. :| |: I Havet kaster jeg hans Ring, Den passer ei for mig. :|	|: Nu seer jeg vel, men altfor seent, At han ei elsked mig; :| |: Tilbage lod han mig i Sorg, Bedrog mig listelig." :|

Nr. 11. „Tuoll' on mun kultani." „Hist er min Elskte."

Andante. (*Karelen.*)

1. Tuoll' on mun kul - ta - ni, ain' y - hä tuol - la, Ku - nin - kaan kul - tai - sen kar - ta - non puol - la.
1. Bor - te er Ven - nen, i Kongs-gaar - dens Sa - le, Naar skal vel at - ter med ham jeg ta - le?

mf mf

Voi mi - nun lin - tu - ni, Voi mi - nun kul - ta - ni, Kun et tu - le jo, Kun et tu - le jo!
Ak, du min El - ske - de, Ak, du min Fugl, kom dog Snart til mig i - gjen, Snart til mig i - gjen!

p p

2.
On siellä tyttöjä, on komioita,
Kultani silmät ei katsele noita.
Voi minun lintuni,
Voi minun kultani,
|: Kun et tule jo! :|

3.
Kukat ovat kaunihit, kaunis kevät-aamu,
Kauniimmat kultani silmät ja haamu.
Voi minun lintuni, j. n. e.

4.
Linnut ne laulavat sorialla suulla,
Soriampi kultani ääni on kuulla.
Voi minun lintuni, j. n. e.

2.
Der er vel Piger, saa fagre og smukke,
Vist dog hans Øine for dem sig tillukke.
Ak, du min Elskede,
Ak, du min Fugl, kom dog
|: Snart til mig igjen! :|

3.
Vaarblomstens Farve saa skjøn er at skue,
Skjønnere dog er hans Øines Lue.
Ak, du min Elskede, o. s. v.

4.
Fuglene synge med yndelig Stemme,
Skjønnere dog er hans Røst at fornemme.
Ak, du min Elskede, o. s. v.

5.
Hunaja ja mesileipä makialle maistaa,
Kultani suu sekä huulet on toista.
Voi minun lintuni, j. n. e.

6.
Voi koska näen minä sen ilopäivän,
Kultani sivullani kulkevan ja käyvän?
Voi miñun lintuni, j. n. e.

7.
Syys tulee etehen ja kesäpäivä rientää,
Vaan minun kultani ei tule sentään.
Voi minun lintuni, j. n. e.

8.
Tule, tule, kultani, tule kotipuoleen,
Taikka jo menehynkin ikävään ja huoleen.
Voi minun lintuni, j. n. e.

5.
Honningen sød vistnok lifligen smager,
Kys af hans Mund mig dog mere behager.
Ak, du min Elskede, o. s. v.

6.
Ak, gid det snart mod den Dag maatte lide,
Jeg kunde gaae ved min Ungersvends Side.
Ak, du min Elskede, o. s. v.

7.
Høsten er kommen, og Dagene er korte,
Stedse dog bliver min Elskede borte.
Ak, du min Elskede, o. s. v.

8.
Kom, kom, min Elskede, ak, kom tilbage,
Ellers af Længsel jeg snart maa forsage.
Ak, du min Elskede, o. s. v.

Nr. 12. Kultaselle. Til den Elskede.

Allegretto.

1. Mi-nun kul-tain kau - nis on, Sen suu kuin au-ran kuk - ka, Si-ni-set sil-mät sil - lä on Ja kel-tai-nen sen tuk - ka.
1. Som en Klin-te-blomst du tryl-ler Blik-ket, elsk-te Pi - ge! Læ - ber rø - de, Øi-ne blaae, Som Guld dit Haar, det ri - ge.

p

2.
Elä sure soria tyttö,
Vaikk' oot toisen orja!
|: Kohta kuluu kuusi vuotta,
Kyllä sinun korjaan. :|

2.
Sørg kun ikke, smukke Pige,
Nu en Andens Slave;
|: Sex Aar snart forløbe, da
Hos mig du Ly skal have. :|

Nr. 13. Kultani kukkuu kaukana. „Langt herfra min Elskte....“

Andantino.

(†) *(Udbredt i det østlige Finland.)*

1. Mi - nun kul - ta-ni kau - ka-na kuk-kuu, Sai - man ran - nal-la rui - kut - taa: Ei o-le ruuh - ta ran - nal - la, Jo - ka mi-nun kul - ta - ni kan - nat - taa!

1. Langt her - fra min Elsk - te kla - ger, Jam - rer lydt ved Sai - mas Strand; Ei en Jol - le fin - der han, Som til mig ham fø - re kan!

p

(†) *Slutningen synges ogsaa saaledes:*

Ei o-le ruuh - ta ran - nal - la, Jo - ka mi-nun kul - ta - ni kan - nat - taa! Ei o-le ruuh - ta ran - nal - la, Jo - ka mi-nun kul - ta - ni kan - nat - taa!

Ei en Jol - le fin - der han, Som til mig ham fø - re kan! Ei en Jol - le fin - der han, Som til mig ham fø - re kan!

2. Ikävä on aikani, päivät on pitkät,
Surutont' en hetkeä muistakaan;
Voi mikä lienee tullutkaan,
Kun jo ei kultani kuulukaan!

2. Langsomt og glædeløs hver Dag henrinder,
Ei meer jeg mindes, naar glad jeg var.
Vee! hvad mon dog sig hændet har?
Intet han fra sig høre la'er.

3. Toivon riemu ja autuuen aika
Suruani harvon lievittää;
Rintani on kun järven jää,
Kukapa sen viimenki lämmittää?

4. Kotka se lenteli taivahan alla,
Sorsa se souteli aalloilla;
Kulta on Saiman rannalla,
Lähteä ei tohi tuulelta.

5. Tuuli on tuima ja ankarat aallot,
Ruuhet on rannalla pienoiset;
Ruuhet on rannalla pienoiset,
Kultani sormet on hienoiset.

6. Elä lähe, kultani, aaltojen valtaan! —
Aallot ne pian sinun pettäisi.
Sitte ei suru mua heittäisi,
Ennenkun multaki peittäisi.

3. Lykken er borte, Haabet svundet,
Sjelden føler mit Hjerte Trøst;
Og for Vaarens tabte Lyst
Fylder Vinterkuld mit Bryst.

4. Høit under Himlen seiler Ørnen,
Og gjennem Bølgen roer lille And;
Men min Ven er ved Saimas Strand,
Bort han for Stormen ei komme kan.

5. Vinden er heftig, Bølgerne stærke,
Jollerne smaa ved Saimas Strand;
Jollerne smaa ved Saimas Strand,
Styre dem er min Ven ei i Stand.

6. Far ikke, Elskede, ud paa Søen!
Døden dig venter i Bølgens Favn;
Aldrig da stilles din Piges Savn,
Før hun i Graven finder Havn.

Nr. 14. „Taivas on sininen.“ „Himlen er klar og blaa.“

Andante. *(Karelen.)*

Tai - vas on si - ni - nen ja lin - tu - set on pie - net, Ok - sil - la ko - re - as - ti lau - le - lee; —
Him - len er klar og blaa, de vev - re smaa Fug - le Ly - ste - ligt hop - pe un - der Sang saa sød; —

Ei o - le yh - tään, jo - ka pe - rään' su - ree, Kyy - ne - lei - tä pos - kil - le vuo - dat - taa.
In - gen der er, som ef - ter mig fø - ler Længsel, In - gen, paa hvis Kind for mig en Taa - re flød.

Harm. af K. Lagi.

Nr. 15. Kammiolla istuja. Den indespærrede Pige.

Andantino. (*Karelen.*)

1. Lik - ka is - tui kam - mi - ol - la, It - ki ja huo - kas'; Nä - ki i - säns' kul - ke - mas - sa
1. In - de - spær - ret sad en Pi - ge, Græd og suk - ked' saa - re; Hun sin Fa - der saae at van - dre

p

2.

„Hyvä isä, rakas isä,
Lunast' minua täältä!"
„„Millä mie sun lunastan,
Kuin on vähä varaa?""

3.

„Olipa ennen aikanansa
Sulla kolme ruunaa;
Pane paras pantiksi,
Ja lunast' minua täältä."

4.

Likka istui kammiolla,
Itki ja huokas';
Näki äitins' kulkemassa
Pitkin meren rantaa:

5.

„Hyvä äiti, rakas äiti,
Lunast' minua täältä!"
„„Millä mie sun lunastan,
Kuin on vähä varaa?""

6.

„Olipa ennen aikanansa
Sulla kolme lehmää:
Pane paras pantiksi,
Ja lunast' minua täältä!"

7.

Likka istui kammiolla
Itki ja huokas';
Näki veikkons' kulkemassa
Pitkin meren rantaa:

8.

„Hyvä veikko, rakas veikko,
Lunast' minua täältä!"
„„Millä mie sun lunastan,
Kuin on vähä varaa?""

9.

„Olipa ennen aikanansa
Sulla kolme miekkaa:
Pane paras pantiksi,
Ja lunast' minua täältä!"

2.

„Gode Fader, kjære Fader,
Ud herfra du mig løse!
„„Hvormed skal jeg ud dig løse?
Lidet kun jeg eier.""

3.

„Der en Tid dog var, jeg husker,
Da tre Heste du eied';
Du i Pant den bedste sætte,
Og herfra mig udløs!"

4.

Indespærret sad en Pige,
Græd og sukked saare;
Hun sin Moder saae at vandre
Langs med Havets Bredder:

5.

„Gode Moder, kjære Moder,
Ud herfra du mig løse!"
„„Hvormed skal jeg ud dig løse?
Lidet kun jeg eier.""

6.

„Der en Tid dog var, jeg husker,
Da tre Køer du eied';
Du i Pant den bedste sætte,
Og herfra mig udløs!"

7.

Indespærret sad en Pige,
Græd og sukked saare;
Hun sin Broder saae at vandre
Langs med Havets Bredder:

8.

„Gode Broder, kjære Broder,
Ud herfra du mig løse!"
„„Hvormed skal jeg ud dig løse?
Lidet jeg kun eier.""

9.

„Der en Tid dog var, jeg husker,
Da tre Sværd du eied';
Du i Pant det bedste sætte,
Og herfra mig udløs!"

1—15. 16.

Pit - kin me - ren ran - taa: - a - men.
Langs med Ha - vets Bred - de: Bru - den.

10.

Likka istui kammiolla,
Itki ja huokas';
Näki siskons' kulkemassa
Pitkin meren rantaa:

11.

„Hyvä sisko, rakas sisko,
Lunast' minua täältä!"
„„Millä mie sun lunastan,
Kuin on vähä varaa?""

12.

„Olipa ennen aikanansa
Sulla kolme liinaa:
Pane paras pantiksi,
Ja lunast' minua täältä!"

13.

Likka istui kammiolla,
Itki ja huokas';
Näki sulhons' kulkemassa
Pitkin meren rantaa:

14.

„Hyvä sulho, rakas sulho,
Lunast' minua täältä!"
„„Millä mie sun lunastan,
Kuin on vähä varaa?""

15.

„Olipa ennen aikanansa
Sulla kolme laivaa:
Pane paras pantiksi,
Ja lunast' minua täältä!"

16.

Sulhokainen, ainokainen,
Likan paras turva,
Pani laivans' pantiksi,
Ja lunast' morsiamen.

10.

Indespærret sad en Pige,
Græd og sukked saare;
Hun sin Søster saae at vandre
Langs med Havets Bredder:

11.

„Gode Søster, kjære Søster,
Ud herfra du mig løse!"
„„Hvormed skal jeg ud dig løse?
Lidet kun jeg eier.""

12.

„Der en Tid dog var, jeg husker,
Du tre Duge eied';
Du i Pant den bedste sætte,
Og herfra mig udløs!"

13.

Indespærret sad en Pige,
Græd og sukked saare;
Hun sin Beiler saae at vandre
Langs med Havets Bredder:

14.

„Gode Beiler, kjære Beiler,
Ud herfra du mig løse!"
„„Hvormed skal jeg ud dig løse?
Lidet kun jeg eier.""

15.

„Der en Tid dog var, jeg husker,
Du tre Skibe eied';
Du i Pant det bedste sætte,
Og herfra mig udløs!"

16.

Beileren viste sig at være
Pigens bedste Støtte;
Strax i Pant sit Skib han satte
Og udløste Bruden.

Nr. 16. Onneton nuorukainen. Den ulykkelige Yngling.

Allegretto. (*Karelen.*)

1. Ah voi kuin - ka kau - hi - as - ti Su - ru vai - vaa miel - tä - ni, Kun mun täy - tyy
1. Ak, hvor tungt mig Sor - gen tryk - ker, Af - skeds - ti - men er nu nær; Jeg skal ud i

2.

Sinun luontos' lempiä
On syämeni sitonut,
Sinun kaunis katsantosi
Kovasti mun vanginnut.

3.

En mä sua, kulta likka,
Tai'a koskaan unhottaa,
Enkä muien tyttöin päälle
Tai'a koskaan katsahtaa.

4.

Paljo ennen sinun kanssasi
Juon ma vettä virrasta,
Ennen kun ma muien kanssa
Joisin olutta tuopista.

5.

Nimesi mä kirjottelen
Hopiahan, kultahan,
Kuvasi mä kätkielen
Syämeni pohjahan.

6.

Sinussapa syämeni
Kiini riippuu ainian,
Sinuapa ainoata
Minä aina rakastan.

7.

Kaiken hyvyytesi eestä
Sinua ma kiitän nyt,
Vaikka usein väärin tein mä,
Et sä mua heittänyt.

8.

Vaikka tuhat, tuhat kertaa
Mielesi olen rikkonut,
Minusta sa kuitenkaan
Et ole poies luopunut.

9.

Eikä ajat eikä vaivat
Tai'a meitä erottaa,
Einä maailman esivallat
Väliämme vierottaa.

2.

Ja, dit milde Sind har bundet
Inderligt min Hu til dig,
Og dit skjønne, hulde Aasyn
Har saa mægtigt fanget mig.

3.

Kjære Pige, ingensinde
Skal du mig af Minde gaae,
Aldrig nogen anden Pige
Vil jeg fæste Øiet paa.

4.

Meget heller jeg vil drikke
Vand med dig i fattigt Huus,
End jeg med en Anden vilde
Drikke Øl af blanke Kruus.

5.

Jeg paa Sølv og Guld har ridset
Ind dit Navn saa mangelund,
Men dit eget Billed graved'
Dybt jeg ind i Hjertets Grund.

6.

Kun ved dig mit Hjerte hænger,
Dig alene elsker jeg.
Tak, fordi du blev mig trofast,
Skjøndt jeg ofte krænked' dig.

7.

* * * *
* * *
* * * *
* * *

8.

Ak, jeg har vel tusind Gange
Svart fortørnet dig, min Skat!
Dog fra mig du ei dig skilte,
Dog har du mig ei forladt.

9.

Ulykken os ei skal skille,
Ei Alverdens Magt og Had;
Skjøndt saa Mange Ondt mig ønske,
Ville, at vi skiltes ad.

läh - te - ä Ja tän - ne jät - tää kul - ta - ni.
Ver - den vi - de, Dra - ge fra min Pi - ge kjær.

10.

Tie'än kyllä, että kaikki
Soisit minun sortuvan,
Soisit myöski sinun poies
Puolestani luopuvan.

11.

Mutta ystavätäs elä
Koskaan poies unhota!
Muistaa mahat aina häntä,
Vaikka ompi kaukana.

12.

Taivaan herra meiät vielä
Kerta yhteen auttavi,
Vaikka moni sen nyt kyllä
Mahottomaksi luulevi.

13.

Vielä viheriässä laksossa
Ma kanssasi astelen,
Kukat ynnä ruusut kaikki
Sinulle siellä taittelen.

14.

Vielä vieressäsi kerran
Iloisena istunen,
Surut, huolet, vaivat kaikki
Mielestäni heittänen.

15.

Nyt mä laannen laulamasta,
Hyvästi nyt kultani! —
En voi laata suremasta,
Vaikka päätän virteni.

16.

Jos nyt joku tietää tahtoo,
Kuka laulun tehnyt on,
Niin se oli nuori poika —
Nuorukainen onneton.

10.

* * * *
* * *
* * * *
* * *

11.

Aldrig du din Ven maa glemme,
Mens han i det Fjerne boer;
Himlens Gud os atter samler,
Skjøndt man det umuligt troer.

12.

* * * *
* * *
* * * *
* * *

13.

Endnu i de grønne Dale
Monne vi tilsammen gaae,
Plukke sammen røde Roser
Og de andre Blomster smaa.

14.

Engang jeg vel ved din Side
Glad kan sætte mig paany,
Alle Sorger, alle Plager
Skulle fra mit Sind da flye.

15.

Nu jeg hører op at synge,
Og Farvel dig byder nu!
Men om Sangen end jeg slutter,
Fylder Sorgen dog min Hu.

16.

Og om Nogen ønsker vide,
Hvem der Visen digtet har, —
Det en ung, bedrøvet Stakkel,
En ulyklig Yngling var.

S. Schandorph.

Anm. 6te og 7de, ligesom 9de og 10de, 11te og 12te Vers, ere i Oversættelsen sammendragne til eet Vers.

Nr. 17. Virran reunalla. Ved Strømmens Bred.

Andantino.

(*Karelen.*)

1. Sen i - ha - nai - sen vir - ran reu - nall' Hausk' ol' en - nen ol - lak - sen', Kuin lin - nut lau - laa, Ja
1. Du fag - re Strøm, hvor tidt dog sad jeg Ved din Bred og lyt - ted glad Til Fug - le - san - gen Og

ve - si pau - haa, Tuu - li ok - si - a häi - lyt - tää.
Bøl - ge - klan - gen, Mens Vin - den le - ged' med Træ - ets Blad.

2.
Niin istuessan' ja laulaessan'
Aika on nyt ikävä!
Kuin ehtoo tulis
Ja päivä laskis,
Mä saisin kultani koh'ata.

3.
Sun kauniit kasvos', sun kelta tukkas'
Minun tyynni on pettäneet,
Vaan ei myös kasva
Niin kaunist' kukkaa,
Oman kultani vertaista.

2.
Nu sidder ene jeg her og synger,
Tungt sig Tiden sniger hen.
I Aftenstunden,
Naar Sol var svunden,
Jeg mødtes før med min elskte Ven!

3.
Din gule Lok og dit fagre Aasyn
Har mig røvet al min Ro.
Ei nogensinde
Jeg Blomst kan finde
Saa skjøn som Vennen, jeg gav min Tro.

S. Schandorph.

Nr. 18. „Ah, mun rakas lintuisen'." „Ak, min kjære, lille Fugl."

Andante. (*Karelen.*)

1. Ah, mun ra - kas lin - tui - sen'! Sy - dä - men' on su - rui - nen, Si - nun
1. Ak, min kjæ - re lil - le Fugl! Ned mig tryk - ker Sor - gen svær; Det er

täh - tes', kul - tai - sen', Tääll' mie yk - sin huo - kai - len.
din Skyld, El - ske - de, At for - ladt jeg suk - ker her.

2.

Yksin tässä laulelen,
Suruissani veisailen,
Eikä kukaan loh'uta,
Murheen alla virvota.

2.

Eensom synger jeg min Sang,
Kvæder om mit Hjertes Saar,
Intet lindre kan min Kval,
Ingen Trøst mit Øre naaer.

Nr. 19. Petetty nuorukainen. Den bedragne Ungersvend.

Andantino. (*Tammerfors.*)

1. Nuo-ri mies kih-la-si mor-si-a-men, Ot-ti o-man kul-lan, Me-ni sit-te vie-rail-le mail-le, Lu-pa-si pi-an tul-la.
1. Un-ger-sven-den en Brud sig fæ-ster, Sig en Kjæ-rest ta-ger, Rei-ser saa til frem-med Land, Vil kom-me snart til-ba-ge.

2.
Oli hän siellä vuotta kaksi,
Oli kolme vuotta;
Kulta luuli kuolleheksi,
Tainnut ei enää outtaa.

3.
Nuori mies tuli vierailta mailta,
Tuli hän kotiansa,
Meni kultansa kartanohon,
Tervehti kultoansa.

4.
Nuori mies tuli vierailta mailta,
Meni kultansa luoksi;
Kulta se tuosta valjeni
Ja ve'et silmistä juoksi.

5.
„Miksis kultani valjenit,
Et ole niinkuin muinen?"
„„Täytyipä minun valjeta,
Kun minull' on kulta toinen.""

6.
Kulta se tuosta surkutteli,
Paniin pahoillensa,
Erokirjan kirjotti
Ja antoi kullallensa.

7.
„Kirjan nyt minä kirjotin
Ja annan sinulle tässä;
Et nyt kauan enempi
Mua näe maalimassa."

2.
Der han var i tvende Aar,
Ja, var der vel i trende;
Kjæresten ham troede død
Og vilde ei længer vente.

3.
Hjem fra fremmed Land dog kom
Tilbage Ungersvenden,
Iler til sin Elsktes Gaard,
Han hilse vil paa Vennen.

4.
Ungersvenden kom tilbage,
Ilte til sin Pige;
Men hun blegnede derved,
I Øiet Taarer stige.

5.
„Hvorfor blegner du, mens Taarer
Øiets Glands tilslører?"
„„Blegne maa jeg vel; en Anden
Jeg som Viv tilhører!""

6.
Ungersvenden blev bedrøvet,
Han sig nær det tager,
Skrev et Afskedsbrev til Vennen,
Fuldt af bittre Klager.

7.
„Jeg et Brev til dig har skrevet,
Vil dig her det give;
Snart ei meer i Verden skal du
Skue mig ilive."

8.
Veti hän miekan terävän
Ja painoi itsensä läpi;
Veri lähti vuotamaan,
Kun väkevä virta käypi.

9.
Tästä mahtaa jokahinen
Panna mielehensä,
Kuin se tekee pahasti,
Joka pettää ystävänsä.

8.
Ud han drager det skarpe Sværd,
Sit Hjerte gjennemstinger;
Blodet strømmeviis udflyder,
Bort sig Sjælen svinger.

9.
Heraf kan enhver især
Nu lægge sig paa Sinde,
Hvordan Den dog handler slet,
Som ei sit Løfte mindes.

Nr. 20. Ruotulaisen morsian. Soldatens Brud.

Andantino.

(*Karelen*, *Kuopio-Lehn.*)

1. Yk-sit-täin o-len hei-tet-ty Kuin kuk-ka a-hon lai-taan, I-kä-vä-ni mi-nä kät-ket-te-len O-man kul-lan pai-taan.
1. Som en een-lig Blomst paa Marken Staaer jeg her til-ba-ge, Taa-rers Dug mit Bæ-ger gjemmer, Bort maatte Ven-nen dra-ge.

p

2. Kulta läksi Kuopioon
Ja meni Savon väkeen,
Milloinkahan maalimassa
Häntä vielä näkee!

3. Kirjan sieltä kirjoitti
Ja tiesi joutuvansa,
Joutuvansa joululle
Ja häitä hankivansa.

4. Mökin maat on annettuna,
Pienoiset ja puhtaat:
Joki-vartta vaaran alta,
Lehtoa ja luhtaa.

5. Päivä silloin paistaisi
Ja linnut laulelaisi,
Koska kultain korjassansa
Minut sinne veisi!

2. Bort til Kuopio drog min Ven,
Soldat han skulde være;
Naar i Verden skal jeg atter
See min Hjertenskjære?

3. Nylig dog et Brev han sendte,
Hvori han mig skriver,
At, naar han til Julen slipper,
Da vort Bryllup bliver.

4. Jord vi har; ved Bjergets Side
Hytten, reen og lille,
Nær den fiskerige Flodstrand
Ligger luunt og stille.

5. Hvor vil Solen lifligt skinne,
Fuglens Sang da klinge,
Naar i al sin Puds min Kjærest
Kan derhen mig bringe!

Nr. 21. Rannalla istuja. Ved Stranden.

Allegretto. (*Karelen.*)

1. Yk - sin is - tun ja lau - les - ke - len, Ai - kan' on niin i - kä - vä; Ve - si sei - soo ja lin - nut
1. E - ne sid - der jeg her og nyn - ner, Og saa lang fal - der Ti - den mig; Bølgen hvi - ler og Fug- len

p mf

lau - laa, Ei - kä tuu - li-kaan ve - dä - tä, Ve - si sei - soo ja lin - nut lau - laa, Ei - kä tuu - li-kaan ve - dä - tä.
kvid - rer, Ei et Vind - pust rø - rer sig, Bøl - gen hvi - ler og Fug - len kvid - rer, Ei et Vind - pust rø - rer sig.

p mf p

2.

Oisko pursi ja punapurjeet,
Millä mennä merten taa,
|: Tuolta tuottaisin sulholleni
Ko'on kultaa ja hopiaa. :|

3.

Sitten kutoa helskyttäisin
Papin paitakangasta,
|: Kihlasormus se kiilteleisi, —
Voi mua hullua neitoa! :|

2.

Om et Skib med røde Seil jeg havde,
Foer jeg over Havet hen,
|: Hented derfra i store Dynger
Guld og Sølv til min Hjertensven. :|

3.

Til en Brudedragt for min Beiler
Op jeg Væven flux da slog;
|: Mens den Ring, han gav mig funkled'; —
Ak, jeg er jo ikke klog! :|

Nr. 22. „Ilman kuuta ja auringon teitä." „Uden Solens varme Straaler."*)

Moderato. (*Karelen.*)

Il - man kuu - ta ja au - rin - gon tei - tä Ma - il - ma se o - lis' niin pi - mi - ä, Sen - tä - hen nuor - ten nei - to - jen sy - än On poi - ki - a vas - taan lem - pi - ä.

U - den Maa - nens og So - lens Straa - ler Vil - de i Ver - den væ - re Nat; U - den Kjær - lig - he - dens Lu - e Vil - de i Hjer - tet væ - re Nat.

Nr. 23. Venäläisen rakkaus. Russerens Kjærlighed.

Moderato. (*Karelen.*)

E - lä su - re Suo - men tyt - tö Vaikk' oon Ve - nä - läi - nen, Ve - nä - läi - sen rak - ka - us On tu - len pa - la - vai - nen.

Sørg ei, skjøn - ne, fin - ske Pi - ge, Er jeg end en Rus - ser; Tro - fast er min Kjær - lig - hed, Og stærk som Ild den blus - ser.

mf *f*

*) Med Hensyn til Melodien slg. mine „Tydske Folke-S. og Mel.", Nr. 73.

Nr. 24. Morsiamen kuolo. Brudens Død.*)

Andante. (*Karelen.*)

2.	4.

2.

Nuori mies sai sitte kirjasen,
Ett' oli kultansa sairas,
|: Varallarallara! :|
Ett' oli kultansa sairas.

3.

Kävi hän sitte kammariin,
Puki siellä parahimmat vaatteet.

4.

Meni hän sitte tallihin,
Siell' oli valkia ruuna,
|: Varallarallara! :|
Siell' oli valkia ruuna.

5.

Otti hän kultaisen satulan,
Hopiaisten solkien kanssa.

2.

Da fik den unge Mand et Brev,
Som sagde ham, at syg var hans Pige,
|: Aa ja, aa ja, aa ja! :|
Som sagde ham, at syg var hans Pige.

3.

Derpaa gik han i Kammeret,
Iførte sig de bedste Klæder.

4.

Derpaa gik han i Stalden ind,
Der stod hans hvide Skimmel,
|: Aa ja, aa ja, aa ja! :|
Der stod hans hvide Skimmel.

5.

Tog han da den gyldne Sadel,
Prydet med Sølverspænder;

*) slg. mine „Svenske Folke-S. og Mel.“, Nr. 66 a og b.

6.

Satuloitsi valkian ruunansa,
Sitoi ne hopiaiset solet.

7.

Läksi hän sitte ajamaan,
Ajoi seitsemän peninkuormaa,

8.

Yhtenä kauniina kesäisenä yönä,
Kun moni makiasti nukkuu.

9.

Tuli hän viheriähän lehtohon,
Kuuli, kun lintuset lauloi.

10.

„Mitä te linnut niin suruisesti
Täällä nyt lauleletta?“

11.

„„Sitäpä linnut me suruisesti
Täällä nyt laulelemma.

12.

Sairas on nuoren miehen morsian,
Kohta jo kuollaki taisi.““

13.

Ajoi hän vähän matkaa etemmä,
Kuuli hän kellojen soivan.

14.

Kysyi hän kellon soittajalta:
„Kellenpä kelloja soitat?“

15.

„„Kuollut on nuoren miehen morsian,
Sillen mä kelloja soitan.““

16.

Ajoi hän vähän matkaa etemmä,
Näki hautoa kaivettavan.

17.

Kysyi hän hau'an kaivajalta:
„Kellenpä hautoa kaivat?“

18.

„„Kuollut on nuoren miehen morsian;
Sillen mä hautoa kaivan.““

19.

Ajoi hän vähän matkaa etemmä,
Tuli appensa kartanohon.

20.

Näki hän ruumiin liinattuna
Makaavan lautojen päällä.

21.

Ne posket ennen ruusun-punaiset
Olivat nyt valkia kun liina.

22.

Katseli kalvehia kasvoja,
Ja valkehia poskia kanssa.

23.

„Ne oli ennen ruusun-punaiset,
Nyt ovat ne valkia kun liina.“

24.

Rupesi hän sitte itkemähän,
Itki seitsemän vuoro-kautta.

25.

Seitsemän vuoro-kautta itkettyä
Kuoli hän kaheksannella.

26.

Kuollut se sitte hau'attihin
Kuollehen morsiamen viereen.

27.

Siellä he lepäävät vierekkää,
Heräävät taivaassa kerran.

6.

Sadlede sin hvide Skimmel,
Spændte de Sølverspænder.

7.

Derpaa han red ad Veien frem,
Han red vel syv hele Mile.

8.

Det var en Sommernat saa skjøn,
Og Alle saa sødelig sove.

9.

Da han kom til den grønne Lund,
Han hørte de Smaafugle synge.

10.

„Hvorfor synge I Fugle smaa
Alt med saa sørgelig Stemme?“

11.

„„Derfor synge vi Fugle smaa
Alt med saa sørgelig Stemme:

12.

Ungersvendens Brud er syg,
Og snart hende Døden favner.““

13.

Længer han red ad Veien frem,
Da hørte han Klokkerne ringe.

14.

Spurgte han da Klokkeren:
„For hvem mon de Klokker du ringer?“

15.

„„Ungersvendens Brud er død,
For hende jeg Klokkerne ringer.““

16.

Længer han red ad Veien frem,
Da saae han en Grav blive gravet.

17.

Spurgte han da Graveren:
„For hvem mon den Grav du graver?“

18.

„„Ungersvendens Brud er død,
For hende Graven jeg graver.““

19.

Længer han red ad Veien frem,
Sin Svigerfaders Gaard han naaede.

20.

Svøbt i Liin sin Brud han saae
Paa sorte Baare ligge.

21.

Kinderne, før saa rosenrøde,
Hvide nu vare som Linet.

22.

Stirred' han paa det blege Ansigt,
Paa de snehvide Kinder:

23.

„Ak, før var de saa rosenrøde,
Nu er de hvide som Linet!“

24.

Derpaa begyndte han at græde,
Græd i syv samfulde Dage.

25.

Da han i syv Dage havde grædt,
Han paa den ottende døde.

26.

Derpaa han begravet blev
Alt ved sin Elskedes Side.

27.

Der de sove den dybe Søvn;
I Himmelen atter de vaagne.

Nr. 25. Äiti ja tytär. Moder og Datter.*)

Andante. (*Tavastland.*)

1. Kuu - les mun kul - ta euk - ko - ni, Kuu - le nyt ru - ko - uk - se - ni: Huo - jen - na sa huo - le - ni Ja huo - ka - uk - se - ni! Kuu - les mun kul - ta euk - ko - ni, Kuu - le nyt ru - ko - uk - se - ni: Huo - jen - na sa huo - le - ni Ja huo - ka - uk - se - ni!

1. Hør, du min gyld - ne Mo - der - lil, Hør, hvor - om jeg dig be - de vil: Let mit sorg - be - tyng - te Sind Og Trøst mit Hjer - te bring! Hør, du min gyld - ne Mo - der - lil, Hør, hvor - om jeg dig be - de vil: Let mit sorg - be - tyng - te Sind Og Trøst mit Hjer - te bring!

p mf f p

*) De sidste 7 Takter ere en Udvidelse af Melodien ved K. Collan.

2.

|: „Jos tehdä lemmen taitaisin,
Kyll' aivoin lapsein auttaisin.
Surut sulta suistaisin
Ja huolet poistaisin." :|

3.

|: Se, jonka kanssa kasvettiin,
Hän eilen meiltä muutettiin,
Kirkonmaahan kannettiin
Ja multaan laskettiin! :|

2.

|: „Havde jeg ikkun dertil Magt,
Hjælp jeg mit Barn længst havde bragt,
Lindring for dit dybe Savn,
For Hjertets friske Saar." :|

3.

|: Ak, ham, min Ven fra unge Aar,
Bragte de bort fra mig igaar,
Og paa Kirkegaarden de
I Jorden lagde ham! :|

Nr. 26. Yksinäinen. Den Eensomme.

Andante. (*Libelits, Karelen.*)

Nr. 27. „Voi äiti parka.“ „Vee dig, min stakkels Moder.“

Andante.

(*Libelits*, *Karelen.*)

1. Voi äi - ti par - ka ja rauk - ka! Kuin mi - nun syn - ny - tit Maa - il - man or - jaks' tän - ne Kur - juut - ta kär - si - mään.

1. Vee dig, min stak - kels Mo - der! Vee dig, som fød - te mig Til Ver - dens Sla - ve at væ - re Og til E - len - dig - hed.

p *mf*

2.

Ei ole minulla maata,
Ei isän perintöä;
Ei ole minulla turvaa,
Ei neuvon antajaa!

2.

Jeg har ei Jord, ei Hytte,
Jeg har ei Fædrenearv,
Og intet Ly jeg eier,
Og Ingen gi'er mig Raad!

Nr. 28. „Ei nyt enää." „Ei nu mere."

Andante con moto. (*Syd-Karelen.*)

1. Ei nyt e - nää, ei nyt e - nää Ke - sä - mar - jat au - ta, Mi - nun kul - ta - ni
1. Ei nu me - re, ei nu me - re Bær - re - ne ham lok - ke, Kjær - lig - he - den

mf

rak - ka - us On ruos - tu - nut kun rau - ta.
er ud - sluk - ket, Koldt som Jern hans Hjer - te.

p

2.
Kultani käypi Suomen maita
Poikki sekä pitkin,
Kylän naiset nauroivat
Ja minä raukka itkin.

3.
Minun kultani riipottaa
Ja nappaa muillen suuta,
Minä raukka rakastan,
Enkä tai'a muuta.

4.
Miksis, kultani, kylmenit,
Et ole niinkun ennen,
Yli selän soutelit
Ja tulit aina tänne.

2.
Gjennem Finlands Egne vandrer
Han til fjerne Steder;
Han med Kvinderne sig morer,
Mens jeg Stakkel græder.

3.
Kys han snapper, naar en Pige
Paa sin Vei han møder;
Jeg forladt og ene sidder,
Mens mit Hjerte bløder.

4.
Hvorfor nu saa kold, du Kjære?
Ak, den Tid er omme,
Da du over Søen roede
For til mig at komme!

Nr. 29. Rannalla itkiä. Pigen ved Stranden.*)

Andantino.

1. Läk - sin mi - nä ke - sä - yö - nä käy - mään Sii-hen lak - soon, kus - sa kuun - te - lin päi - vää, Kus - sa lin - tu - set lau - laa, Met - sä - ka - nat - ki ne pau - haa, Ja mun sy - ä - me - ni et - si le - po - a ja rau - haa.

1. Sommer-næt-ter - ne er nu saa sva - le, Gjer-ne gaaer jeg til de stil - le Da - le. Mun-tert Fug - le - ne hop - pe Da - gen o - ver der - op - pe, Ry-pen skri - gen - de flyer fra Træ - er - nes Top - pe.

p

2.

Katsoin minä alas vetten puoleen,
Nä'in rannalla tytön kauniin ja nuoren,
Joka istui ja itki,
Katsoi aaltoja pitkin,
Ja hän oli surullinen joka hetki.

3.

„Mitä itket sä raukka rannalla yksin? —
Ja sun silmistäsi ve'et vierivät nytkin.
Mikä tuska ja vaiva
Sinun sy'äntäsi kaivaa,
Ei anna sy'än-yölläkään hoivaa?"

4.

Hän vastasi: „Sepä suru mua vaivaa,
Kun ei koskaan tule takasin se laiva,
Jossa kultani kulki
Poikki aaltojen julki;
Minun jätti ja surun sy'ämehen sulki.

5.

Jo nyt outellut olen viikkoa kaksi
Juuri tyhjään, näy ei tulevaksi;
Mikä mahtanee olla!
Jopa taisiki kuolla,
Vain on vankina meren toisella puolla."

6.

Ja hän katseli vähän aikaa vielä,
Näki aalloilla pilven punertavan siellä; —
Pilvi ei ollut vainkaan,
Tunsi kultansa laivan —
Ylistetty nyt luoja maan ynnä taivaan!

*) slg. „Danske Folke-S. og Mel." (1860), Nr. 101, og „Svenske" (1861), Nr. 167.

2.
Mens jeg gik, det lysted' mig at stige
Ned til Stranden, hvor jeg saae en Pige.
Varsom maatte jeg træde,
Thi jeg saae hende græde,
Altid tørred' hun Øinene med sit Klæde.

3.
Hun var ung endnu, var ung og fager.
„Siig mig", sagde jeg, „hvad Sorg dig nager,
Hvi du sidder alene
Her ved Brændingens Stene?
Midnat er det, og du sidder saa ene."

4.
Og hun svared' med bedrøvet Mine:
„Mange Sorger, ak, mit Hjerte pine;
Her jeg Uger og Dage
Sad med bitterlig Klage,
Ingen bragte til mig min Ven tilbage.

5.
Over Hav han drog og vilden Bølge,
Ikke turde jeg med Skibet følge.
Angst nu er jeg og bange,
Tænker saa mange Gange,
Han er død eller og en elendig Fange.

6.
Seer du hist de hvide Skyer stige?
Den Vei drog han fra sin stakkels Pige!"
Taarer Kinden bedugged',
Sorgfuld atter hun sukked',
Stirred' paa Skyen, der op fra Havet dukked'

7.
„Nei", udbrød hun, „Skyer er det ikke!
Skibet er det, som jeg seer at ligge!"
Tak til Himlen hun sendte,
Skibet glad hun kjendte,
Skibet, hvormed hendes Ven tilbage vendte.

Efter Motiver af den finske Text
ved Henr. Hertz.

Nr. 30. Turvatoin. Den Forladte.

Andante. (*Tavastland.*)

Voi mi-nu-a poi-ka rauk-ka, Kuin o-len tur-va-toin, I-kään-kun tai-vaan lin-tu, Mi len-toon luo-tu on, I-kään-kun tai-vaan lin-tu, Mi len-toon luo-tu on!

Ak, vee mig ar-me Stak-kel, For-lad-te lil-le Dreng, Som Fug-len un-der Him-len Jeg ei-er in-tet Hjem, Som Fug-len un-der Him-len Jeg ei-er in-tet Hjem!

p *mf* *mf*

Nr. 31. Lasta tuudittaessa. Vuggevise.

Andantino. *(Nord-Karelen.)*

1. Mi - nä lau - lan lap - sel - le - ni, Lin - nul - le - ni lie - kut - te - len; Lin - tu mul - le lii - na - pai - an,
1. For mit lil - le Barn jeg syn - ger, Mens jeg træ - der Vug - gens Gjæn - ge. Fug - len brin - ger dig en Skjor - te,

p

Haa - pa - na hy - vän ha - me - hen, Korp - pi mul - le kor - va - tyy - nyn; Pääs - ky - läi - nen pään- a - lai - sen.
An - den kom - mer med en Kjo - le, Rav - nen med en Ø - re - pu - de, Sva - len med en Ho - ved - pu - de.

2.

Tule uni uunin päältä,
Ammu lasta silmiin päälle,
Tule unonen uunilta,
Käy unonen kätkyehen.
Lapsen pienen peittehesen,
Käy unonen kätkyehen.

2.

Søvn, ned til mit Barn du svæve,
Læg dig paa dets Øienlaage,
Søvn, ned til mit Barn du svæve,
Som i Vuggen hviler stille;
Kom og dæk dets Øine milde,
Mens i Vuggen sødt det hviler!

Nr. 32. Lastansa murehtia äiti. Den sørgende Moder.

Andante. (*Nord-Karelen.*)

1. Rie-mui-nen rin-ta-ni kau-ni-as-ti kai-kui, Päät-tä-vän ei luul-lun-na lau-lu-jan':
1. Før var min Sang ik-kun Gjen-lyd af min Glæ-de, Tid-lig og sil-dig da San-gen lød;

p

Tu-li mul-le poi-ka-nen toi-sil-ta mail-ta, Syn-tyi-pä poi-ka-nen maa-il-maan.
Thi en Søn kom til mig fra u-kjend-te Lan-de, Ja, en Søn af mig blev til Ver-den fød.

2.

Riutunut rintani murheesta kaikuu,
Päättäneekö koskaan itkujan'?
Maahanpa toivoni, vaivani vaipuu,
Pois veivät poikaseni Tuonelaan!

2.

Nu kun af Klager mit knuste Bryst gjenlyder,
Taaren flyder, Hjertet ei finder Ro.
Ned i Jorden sænktes mit Haab og min Glæde;
Ak, i Dødens Rige min Søn nu har Bo!

Nr. 33. Matkalle aikova. Bort vil jeg reise.

(*Nord-Karelen.*)

Moderato.

En-si-mäi-nen juh-la kun vuo-den si-sään lan-kee, Sil-loin mä ai-von mat-ka-ta pois.
Ved den før-ste Fest, som med Aa-ret ind-træ-der, Vil jeg rei-se langt bort her-fra.

p

Ei oo mul-la kul-taa, jo-ka pe-rään su-ree, Sil-lä mä tah-on mat-ka-ta pois.
Jeg har in-gen Ven, som ef-ter mig græ-der, Der-for jeg rei-ser langt bort her-fra.

mf *p*

Nr. 34. „Elä vietä köyhän lasta." „Søg ei Armods Barn at lokke."

(*Tavastland.*)

Andante con moto.

1. 2.

E-lä vie-tä köy-hän las-ta, Köy-hän mie-li on pa-ha, pa-ha,
Søg ei Ar-mods Barn at lok-ke, Og med Guld at fri-ste, fri-ste;

p

Kun - ni - a köy - häl - le pa - rem - pi Kun rik - ka - hal - le ra - ha.
Æ - ren den Fat - ti - ge ik - ke vil For Rig -mandens Skat- te mi - ste.

Con moto.

Nr. 35. Merellä syntynyt. „Jeg paa det vilde Hav"...

(*Nord-Karelen.*)

Me - rel - lä o - len mi - nä syn - ty - nyt, Ja lai - val - la o - len mi - nä luo - tu, Tään on po - jan
Jeg paa det vil - de Hav til Ver - den kom, Og Ski - bet blev min stol - te Vug - ge; Dren-gens Fød - sel

mf f mf

ris - ti - äi - set Lai - van kan - nel - la juo - tu.
blev paa Dæk - ket Fei - ret ved de ful - de Bæg - re.

f

Nr. 36. Merille lähtevä. Sømandens Farvel.

Andantino.

1. Hy - väs - ti kul - ta - se - ni, Hy - väs - ti kul - ta - ni! Mun läh - te - ä nyt tay - tyy Pois ko - ti - maal - ta - ni.

1. Far - vel, min lil - le Pi - ge, Far - vel min e - gen Ven! Fra Hjem - met maa jeg dra - ge Til fjer - ne Lan - de hen.

2.

|: Mun taytyvi nyt mennä
Merille kulkemaan! :|
Ja sinua, en tie'ä,
Jos näen millonkaan.

3.

|: Lahella laiva pieni
Minua outtelee; :|
Se mulla kotimaani
Ja tuttavani lie.

4.

|: Se kotimaani mulla
Ja tuuli kultani, :|
Ja aalto armahani
Tahikka — surmani.

5.

|: Jo ennen monta miestä
Se meri petteli, :|
Ja monen kullan silmät
Vesille jätteli.

6.

|: Vaan ellös mua surko,
Jos ehkä kuolisin; :|
Sä suotta ka'ottaisit
Ikäsi kaunihin.

7.

|: Kun kuulet kuolleheksi,
Tee risti rantahan, :|
Ja aallon luomat luuni
Ne peitä santahan.

2.

|: Paa Havet ud, det vide,
Til lange Fart jeg gaaer; :|
Gud veed, om nogensinde
Jeg dig at skue faaer.

3.

|: Mit lille Skib mig venter
I Vigens trygge Havn; :|
Mit Hjem det snart skal være
Langt fra min Fødestavn.

4.

|: Mit Hjem det snart skal være,
Min Brud bli'er stormfuldt Hav, :|
Og Bølgen skal nu vorde
Min Ven — maaskee min Grav.

5.

|: Alt før har Havet sveget
Saa mangen modig Svend, :|
Og mangen Piges Øine
Har grædt for tabte Ven.

6.

|: Sørg ikke, om i Bølgen
Min Grav jeg skulde faae, :|
Din fagre Alders Blomster
Ei derfor visne maae.

7.

|: Faaer du min Død at vide,
Saa reis et Kors paa Strand; :|
Hvis mine Been opskylles,
Skjul dem i hviden Sand.

8.
|: Ja ota pieni ruusu
Ja laita kasvamaan, :|
Käy sitte kesä-illoin
Välistä katsomaan!

9.
|: Kun ruusu kaunihisti
Kesällä kukostaa, :|
Se rakkauteni kuvan
Eteesi muovostaa.

10.
|: Hyvästi vielä kerta,
Hyvästi ystävä! :|
Ei suremaan nyt auta,
Vaan täytyy lähteä.

8.
|: Plant saa en lille Rose
Alt paa mit Hvilested, :|
Og gaa en Sommeraften
Til Graven stundom ned.

9.
|: Og naar om Somren blomstrer
Den lille Rose rød, :|
Da siger den: jeg elsked'
Dig trofast til min Død.

10.
|: Farvel, Farvel, min Elskte,
Jeg Afsked tage maa; :|
Det nytter ei at sørge,
Bort maa jeg fra dig gaae!

S. Schandorph.

Nr. 37. „Raita kasvoi rannalla." „Pilen over andre Træer."

Allegretto.

Rai - ta kas - voi ran - nal - la ja y - li mui - ta pui - ta. Mi - nun kul - ta kau - nis on ja kau - ni - him - pi mui - ta! mui - ta!

Pi - len o - ver an - dre Træ - er Vox - er op ved Stran - den. Skjøn - ne - re for - vist min Elsk - te Er end no - gen An - den! An - den!

Nr. 38. „Hyvä ilta." „See Godaften."

Andantino.

Hy - vä il - ta, mi - nun lin - tu - sein, Kau - nis, i - ha - na kuk - ka; O - le mi - nun
See God - af - ten, du min lil - le Fugl, Du min yn - di - ge Lil - je; Vil du ei min

ar - ma - ha - ni, Mi - nun a - vi - o suk - ka!
Hu - stru væ - re? Jeg til dig har stor Vil - je.

Nr. 39. Kaipaus. Savn.

(*Savolax.*)

Andante.

En voi su - a un - hot - taa poi - jes Vaikk'en i - kä - nään su - a saa, Sä
Jeg kan dig ik - ke glem - me, Skjøndt jeg dig al - drig faaer; Du

p

sy - ä - mes - sä - ni o - let I - kui - ses - sa muis - tos - sa. Jos ar - vos - sa mä
boer ud - i mit Hjer - te, Af Min - de ei mig gaaer. Og le - ved' jeg i
oi - sin Ja rik - ka - hit - ten rin - nal - la, Niin tot - ta var - maan voi - si Viel'
Her - lig - hed, Og ei - e - de jeg me - get Guld, Da skul - de, det jeg sik - kert veed, Mig
p
p
sf
on - ne - ni - kin ku - kois - taa.
og - saa Lyk - ken væ - re huld.

Nr. 40. Suomen salossa. I Finlands Skov.

Allegretto e risoluto. (*Savolax.*)

1. Hon - ka - en kes - kel - lä mök - ki - ni sei - soo, Suo - me - ni so - re - as - sa sa - los - sa, Hon - ka - en vä - lil - tä siin - tä - vä sel - kä Vilk - ku - vi koit - te - hen

1. Skjult mel - lem Fyr - re - ne lig - ger min Hyt - te, Dybt in - de i mit Suo - mis skjøn - ne Land, Sø - en frem - tit - ter bag Træ - er - nes Stam - mer, Morg' - nen sig spei - ler i dens

2.

Kaukana korvessa käkönen kukkuu,
Sulhonsa suloutta ylistää,
Paimenten soitanto laitumen tieltä
Ääntänsä korviini vilistää.
‖: Hoi, laari laari laa! :‖
Kaiku mun suloinen Suomeni maa! :‖

2.

Gjøgen i Trætoppen kukker saa flittig,
Priser sin Beilers Skjønhed høit i Sang;
Hyrdernes Spil paa den fjerne Græsgang
Fylder mit Øre med liflig Klang.
‖: Trala la la la la! :‖
Gjenlyd du give, mit Finlands Skov! :‖

va - los - sa. Hoi, laa - ri laa - ri laa! Hoi, laa - ri laa - ri laa!
stil - le Vand. Tra - la la la la la! Tra - la la la la la!

Kai - ku mun su - loi - nen Suo - me - ni maa!
Gjen - lyd du gi - ve, mit Fin - lands Skov!

3.

Omanpa henkeni kieltä ne puhuu,
Honkaen humina ja luonto muu,
Itse en sydäntä hillitä taida,
Riemusta soikohon raikas suu.
‖: Hoi, laari laari laa! :|
Kaiku mun suloinen Suomeni maa! :‖

Y. Koskinen.

3.

Det er min Sjæls eget Sprog, jeg fornemmer,
Hører jeg Fyrrens Susen, Fossens Fald;
Selv kan jeg ei lægge Baand paa mit Hjerte,
Echoet lokker jeg frem ved mit Kald.
‖: Trala la la la la! :|
Gjenlyd du give, mit Finlands Skov! :‖

Nr. 41. Laulu Lapista. Sang fra Lapland.

Allegretto.

2.

Kuin kuljen tuulessa tunturilla
Kultaa mieleeni muistutan,
Ja heti on tyyni, lämpöinen,
Kuin jäljestä Juhannuksen.

2.

Naar jeg i Storm over Fjeldet færdes,
Og jeg tænker paa min Ven,
Strax det synes stille, varmt,
Som var det ved Midsommerstid.

Nr. 42. Jäniksen poika. Haren.

Con moto.

1. Jä - nis pik - ku poi - ka - nen Hyp - päis kor - kial-le vuo - rel - le: Miks' a - je - taan, Miks' a - je - taan Koi - rain kans - sa on - ne - toint'?
1. Ha - ren, den væv - re, lil - le Fyr, Sprang af - sted paa det høi - e Bjerg: Hvor - for vil man, Hvor - for vil man Ja - ge med Hun - de mig stak - kels Kræ?

2.
En ole käynynnä laihossais,
En ole syönynnä kaurojais.
|: Miks' ajetaan :|
Koirain kanssa onnetoint'?

3.
Kesällä olen minä harmia.
Talvella olen minä valkia:
Miks' ajetaan, j. n. e.

4.
Ristissä on suuni,
Pystyssä on korvani:
|: Miks' ajetaan :|
Koirain kanssa onnetoint'?

5.
Sakia on mun vereni,
Makia on mun lihani:
Miks' ajetaan, j. n. e.

6.
Lehti on mun ruokani,
Lumi on mun juomani:
Miks' ajetaan, j. n. e.

2.
Jeg har ei gaaet i din Mark,
Jeg har ei af din Havre spiist.
|: Hvorfor vil man :|
Jage med Hunde mig stakkels Kræ?

3.
Jeg om Sommeren er graa,
Men om Vinteren er jeg hvid.
Hvorfor vil man, o. s. v.

4.
Og min Mund har Korsets Form,
Opret mine Øren staae.
|: Hvorfor vil man :|
Jage med Hunde mig stakkels Kræ?

5.
Og mit Blod det er lidt tykt,
Sødt og saftigt er mit Kjød.
Hvorfor vil man, o. s. v.

6.
Blade spiser jeg med Lyst,
Sneen stille maa min Tørst.
Hvorfor vil man, o. s. v.

Nr. 43. Kullan ylistys. Kjærestens Priis.

Allegretto.

(*Russisk Karelen.*)

mf f

1. Mi-nun kul-ta-ni kau-nis on, Vaikk' on kai-ta-lui-nen, -lui-nen, Hei luu-lia il-lal-la, Vaikk' on kai-ta-lui-nen, -lui-nen.
1. Smuk for-vist er Ven-nen min, Skjøndt kun tynd om Be-net, Be-net, Hei, lu-lia il-lal-la, Skjøndt kun tynd om Be-net, Be-net.

2.
|: Kullan pää on pähkinä,
Vaikk' on väärällänsä, :|
|: Hei, luulia illala,
Vaikk' on väärällänsä. :|

3.
Tukka tumman ruskia,
Vaikk' on tappurainen.

4.
Siniset silmät sillä on,
Vaikk' on kieronlaiset.

2.
|: Hendes Hoved er en Nød,
Skjøndt lidt skjævt det sidder, :|
|: Hei, lulia illalla,
Skjøndt lidt skjævt det sidder. :|

3.
Haaret det er mørkebruunt,
Skjøndt af Blaar vel lavet.

4.
Hendes Øine ere blaae,
Skjøndt med dem hun skeler.

5.
Suu on sillä supukka,
Vaikk' on toista syltä.

6.
En minä häntä hämmästy,
Vaikk' olen pieni poika.

7.
Kohta tulee toinen vuos',
Vaikka hiljalleenkin.

8.
Toinen kulta katsotaan,
Toinen ja somempi.

5.
Snerpet sammen er hendes Mund,
Skjøndt den er en Favn bred.

6.
Hun dog ei forbauser mig,
Skjøndt jeg selv er lille.

7.
Snart nu kommer næste Aar,
Skjøndt det varer længe.

8.
Saa jeg faaer mig en anden Ven,
Kjønnere end denne.

Nr. 44. Soimattu. Den Beskyldte.

Andantino.

(Tavastland.)

2.
Itse ennen istuivat,
Ett' selkä kääntyi koukkuun,
Hampahat on hajallaan
Kuin vanha liina loukku.

2.
Selv endnu gjerne der de sad,
Skjøndt deres Ryg er bøiet,
Tænderne itu som paa
En gammel, slidt Hørbrage.

Nr. 45. Hyvä tapani. Min gode Skik.

Allegretto. *(Karelen.)*

mf

1. Se on mun hyvä tapain, Tuu-li-a il-lan lai-laa, Mie kun ek-syn, mie vaan huu-an, Tuu-li-a il-lan lai-laa, Mie kun ek-syn, mie vaan huu-an, Tuu-li-a il-lan lai-laa.

1. Jeg har den gode Skik, Tu-li-a il-lan lai-la, Fa-rer vild jeg, blot jeg raa-ber, Tu-li-a il-lan lai-la, Fa-rer vild jeg, blot jeg raa-ber, Tu-li-a il-lan lai-la.

2.
|: Se on mun hyvä tapain,
Tuulia illan lailaa, :|
|: Mie kun suutun, mie vaan kiroon,
Tuulia illan lailaa. :|

3.
|: Se on mun hyvä tapain,
Tuulia illan lailaa, :|
|: Mie kun juovun, mie vaan laulan,
Tuulia illan lailaa. :|

2.
|: Jeg har den gode Skik,
Tulia illan laila, :|
|: Vredes jeg, da blot jeg bander,
Tulia illan laila. :|

3.
|: Jeg har den gode Skik,
Tulia illan laila, :|
|: Bli'er jeg fuld, da blot jeg synger,
Tulia illan laila. :|

Nr. 46. „Vanhat piiat kyöpelissä.“ „Køpelis de gamle Piger.“

Andantino. (*Karelen.*)

1. Van - hat pii - at kyö - pe - lis - sä A - jat - te - lee näi - tä: Ku - ka ot - tais kul - lak - sen' Ja an - tais ker - ran häi - tä?

1. Kö - pe - lis*) de gam - le Pi - ger Tæn- ke saa og suk - ke: Hvem vil dog ta'e mig til Kjæ - rest, Bryl - lup med mig hol - de?

2.

Vaikka olis juoppolalli,
Taikka toisen renki,
Vaikka kävis istumassa
Aina toisen penkin.

2.

Var en Fyldehund det ogsaa,
Ja en Karl heel simpel,
Gik endogsaa han at tage
Plads paa Bænk hos Andre.

*) s. Anmærkningerne.

Nr. 47. Nuoren tytön laulu ja tanssi. En ung Piges Sang og Dands.

Allegretto. (*Savolax.*)

Raa - tik - koon, raa - tik - koon van - hat pii - at pan - naan, Raa - tik - koon, raa - tik - koon
Hen i - blandt Skram - le - ri sæt - tes gam - le Pi - ger, Hen i - blandt Skram - le - ri

mf

van - hat pii - at pan - naan, Tuonn', tuonn' kyö - pe - lin vuo - ren taa, Ett' - ei noi - ta,
sæt - tes gam - le Pi - ger Hist, hist, hist bag Kö - pe - li Bjerg, At de Knø - se -

f *p*

ett' - ei noi - ta Po - jat nai - a saa. Raa - tik - koon, raa - tik - koon van - hat pii - at pan - naan,
ne ei lok - ke Skal til Æg - te - skab. Hen i - blandt Skram - le - ri sæt - tes gam - le Pi - ger,

mf

Raa - tik - koon, raa - tik - koon ett' - ei po - jat saa.
At de ei Knø - se - ne skal til Æg - te faae.

Nr. 48. „Itkuani en mä pitää voi.“ „Ei jeg mine Taarer standse kan.“

Andante. (*Savolax.*)

It - ku - a - ni en mä pi - tää voi, Sil - lä mur - he on mun myö - täin, Kun ei ku - kaan
Ei jeg mi - ne Taa - rer stand- se kan, Sor - gen o - ver - alt mig føl - ger; In - gen er der,

p

mi - nu - a nai, Yk - sin ai - ka - ni vie - tän.
mig vil æg - te, E - ne skal min Tid jeg le - ve!

Nr. 49. Paimen-laulu. Hyrdepigens Sang.

Poco allegretto.

Tu - le tän - ne, tu - le tän - ne! Tun - te - rin Tuo - mas! Mui - en maa - tess', päi - vän nous - tess',
Kom dog, skynd dig, kom dog, skynd dig! Tun - te - ris Tho - mas! Mens de An - dre Morg'- nen bort - so - ve,

p

Pe - rä - ti pel - lon, a - la - ti ai - an, Kats' ett' ei ku - kaan si - nu - a nää!
List dig til mig bag Gjer - det om Mar - ken, Pas paa, at ik - ke No - gen dig seer!

Nr. 50. Paimenen laulu. Hyrdens Sang.*)

Andante. (*Savolax.*)

1. Tu - ru, tu - ru, tu - ru, tu - ru, tul - kaat tän - ne! Ko - ti - vä - ki kuul - kaat, tul - kaat
2. Tu - ru, tu - ru, tu - ru, tu - ru, ros - mot on kar - jass'! Ko - ti - vä - ki kuul - kaat, tul - kaat
1. Tu - ru, tu - ru, tu - ru, tu - ru, kom - mer hid dog! Hø - rer mig dog, Huus - folk, skyn - der
2. Tu - ru, tu - ru, tu - ru. der er Rø - ve-re i Hjor - den! Hø - rer mig dog, Huus - folk, skyn - der

p *mf*

*) slg. Nr. 74 i mine „Norske Folke-S. og Mel."

1. & 2. tän - ne, Ko - ti - vä - ki kuul - kaat, tul - kaat tän - ne!
1. & 2. E - der, Hø - rer mig dog, Huus - folk, skyn - der E - der!

Nr. 51. Paimosen laulu. Hyrdedrengens Sang.

(*Savolax.*)

Andante. **Allegretto.**

Muu - rik - ki, Muu - rik - se-ni! Voi, voi, voi, voi, voi, voi, voi! (Soittaa sarvella. Lehmä vastaa: Ammuu.) Kah nyt mi - nä löy - sin leh - mä - ni, Hai ral - la - ti ral - la lal - la! lal - la!

Mu - rik - ki, Mu - rik - ki!*) Vee, vee, Her - re Gud, o vee! (Hyrden blæser i sit Horn. Koen svarer: Ammuu.) See, nu jeg fun - det har min Ko, Hai ral - la - ti ral - la lal - la! lal - la!

I. II.

*) Et Konavn.

Nr. 52. Paimenen huhuileminen. Melodie for Hyrdehornet.

Lento. (Karelen.)

p

Nr. 53. „Melkutusta."

Allegretto. (En gammel Dands fra Savolax.)

Mi - nä tans-saan Mel - ku - tus - ta Kul - ta-ni kans-sa kap - pi - a. On - ko si - nun rin - nas - sa - si
Mel- ku - tu - sta dand- ser jeg Om - kaps med lil - le Ven-nen min. See kun, hvor paa Bry- stet skin- ner

Kiil - tä - vi - ä nap - pi - a. Mi - nä tans-saan Mel - ku - tus - ta Kul - ta-ni kans-sa kap - pi - a.
Blan- ke Knap- per smukt i Rad. Mel - ku - tu - sta dand- ser jeg Om - kaps med lil - le Ven-nen min.

Fine.

Dal segno al fine.

Nr. 54. Pirun polska. Fandens Polskdands.

Andante. **Allegretto.** (*Østre-Nyland.*)

Voi, voi kuin-ka mi-nu-a hau-ku-taan-pi, Vaikk' en o-le mi-tään pa-haa teh-nyt! Hah, hah, pii-ru, tii-ru,
Vee dog, vee, hvor man mig al-tid ban-der, Skjøndt jeg in-tet Ondt jo har ud-ø-vet! Ha, ha, li-rum-la-rum,

p *ff* *p*

hah, hah, pii-ru, tii-ru, Hah, hah, pii-run tii-run lii-run lal-la.
ha, ha, li-rum-la-rum, Ha, ha, li-rum-la-rum, li-rum-la-rum.

ff *p* *f*

Nr. 55. „Valkealan hienoo."

Allegretto. (*En Dands fra Østre-Nyland.*)

Mi-nä tans-sin kul-ta-ni kans-sa Val-ke-a-lan hie-noo; Muut ne ty-töt suut-tu-vat Ja kat-se-lee-vat kie-roon.
Med min Kjæ-re-ste jeg træ-der Val-ke-a-la-dand-sen; Vre-de er de an-dre Pi-ger, Og til os de ske-le.

Nr. 56. „Hölkytystä."

Allegretto.

(En meget gammel Dands fra Savolax.)

III.

UNGARSKE FOLKE-SANGE OG MELODIER.

Nr. 1. „Ez elmult gonosz időket beszélem.“*) „Svundne, onde Tider rinde mig i Hu.“

Andante.

1. Ez el - mult go - nosz i - dő - ket be - szé - lem, Vi - téz Tö - rök Já - nos - ról em - lé - ke - zem;
1. Svund - ne, on - de Ti - der rin - de mig i Hu, Jeg om Hel - ten Jo - han Tø - røk min - des nu;

p *mf*

Mert jó hí - re, ne - ve ö - röm én - ne - kem, Aty - ja ha - lá - lán ke - se - reg én lel - kem.
Ved hans Navn og Ry min Sjæl sig hæ - ver stolt, Men hans Fa - ders Død saa dyb en Sorg har voldt.

p

2.
Nincsen szeme szerencse kerekének,
Egyaránt forog gazdagnak, szegénynek,
Hol jó, hol gonosz fordul embereknek,
Urak és szegény legények mind vesznek.

3.
Nagy sok jóval szereté az ur Isten
Vitéz Török Bálintot ő éltében,
Mikor vala szintén jobb életében,
A szerencse hozá veszedelemben.

4.
Jó Török Bálintnak szép házastársa
Megmarada a jó Penflinger Kata
Árvaságban, vele két vitéz fija
A jó Török János és Ferencz vala.

5.
Nem élhete asszony sokat e világban
Urán való szertelen bánatjában:
Ő meghala Debreczen városában,
A két fija marada árvaságban....

2.
Lykkens Hjul det ruller frem ad dunkle Vei,
Om til Held, hvad om til Uheld, veed man ei;
Mennesket snart Ondt, snart Godt af Lykken faaer,
Rig som Fattig dog tilsidst tilgrunde gaaer.

3.
Naadig Gud mod Tøroks Fader været har,
Mange Goder ham i Livet tildeelt var;
Fuld af Kraft som Faa, i sine bedste Aar, —
Da sig dreier Lykkens Hjul, — ham Døden naaer!

4.
Katharina, Heltens Hustru, skjøn som god,
Nu med sine Sønner to tilbage stod;
Gjennem Taarer hun paa Franz og Johan saae:
Hvordan skulde det de Faderløse gaae!

5.
Sorgen over hendes elskte Husbonds Død
Snart den ædle Kvindes sidste Kræfter brød;
Og i Debrezin gav Graven hende Ro,
Og forældreløse stod de Sønner to....

*) Fra Midten af det 16de Aarhundrede.

Nr. 2. „Szent Gergely doktornak.“ *) „Det er Sanct Gregorius' Dag.“

Andantino.

1. Szent Ger-gely do - ktor - nak, Hí - res ta - ni - tó - nak Az ő nap - ján, Ré - gi szo - kás
1. Det er Sanct Gre - gori - us' Dag, Den be - røm - te Læ-rers Dag, Gre-go - ri - us' Dag; Ef - ter gam - mel

p mf

sze - rint Men-jünk Is - ten sze - rint Is - ko - lá - ba.
Skik vi vil Vei - en ta'e ad Sko - len til, Gaae med Gud.

p mf

2. Lám a madarak is,
Hogy szaporodjanak,
Majd megjőnek;
A szép kikeletkor
Sok szép énekszóval
Zengedeznek.

3. Mert illyetén helyben,
Mint gyümölicös kertben
A fiatal,
Nevelkednek ifjak,
Gyermekek jó fiak
Isten által.

4. Ti is ezenképpen
Jertek el nagy szépen
Iskolába.
Holott szép tudományt
Vegyetek adományt
Üdvösségre.

5. Nem jó tudatlanul,
Felnőni parasztul
E világban,
Mert ugy emberségre,
Nem mehet tisztégre,
Ez országban.

2. Vi de Fugle smaa nu seer
Hid at styre, fleer og fleer,
Deres Flugt;
Og i skjønne Foraarsstund
Synge de med deres Mund
Nok saa smukt.

3. Skolen er et herligt Sted,
Og som i et Blomsterbed,
Øiets Lyst,
Ynglinger fremvoxe der,
Blive gode Mennesker,
Fædres Trøst.

4. Derfor nu I mange Smaa
Skulle smukt i Skole gaae
Flittelig;
Der I vil modtage
Kundskabs skjønne Gave,
Som gjør rig.

5. Det tilvisse er ei godt
Uden Kundskab og til Spot
Om at gaae;
Aldrig man til Ære,
Heller ei til Embed
Kan da naae.

*) Fra Slutningen af det 17de Aarhundrede.

6. Szerelmes öcséink,
Kik lesztek társaink,
Jertek el már!
Jó mesterünk vagyon,
Kit „isten megáldjon,
Ó minket vár.

6. Kommer, elskte Brødre!
Kjære Kammerater,
Skynder Jer!
See vor gode Lærer,
— Som du, Gud, velsigne! —
Venter der.

Nr. 3. „Most jöttem Erdélyből."*) „Nys jeg er kommen her."

Allegretto.

1. Most jöt - tem Er-dély - ből, Er - dé - lyi or - szág - ból Ki - seb - bik szol-gám-mal, Rá - kó - czy Pis - tá - val.
1. Nys jeg er kom-men her Hid fra Sie-ben-bür-ger-Land, Med min Ste-phan, Tje - ner snild, Er jeg kom-men nys her - til.

p *mf*

2. Eressz be violám,
Violám galambom!
„Biz' én nem eresztlek,
Mig nem tudom neved."

4. „Gyere be violám,
Violám galambom!
A számodra lészen
Vetett ágyam készen.

3. Engemet neveznek
Bercsényi Imrének;
A szolgámat hivják
Rákóczy Pistának.

5. A szolgádnak lészen
Turós pampus készen,
Lovadnak is lészen
Kőistalló készen."

2. Luk mig ind, Due min!
Luk mig ind, min Rose rød!
„Ei min Dør jeg aabner dig,
Før dit Navn du siger mig."

4. „Kom kun ind, Vennen min!
Du er jo min Hjertenskjær;
Snart skal Alt her færdig staae,
Og du Ly hos mig skal faae.

3. Navnet jeg skjuler ei,
Bercsenyi hedder jeg,
Og min Tjener kalder man,
Som jeg sagde, Stephan.

5. Stephan din Tjener fiin
Ostekager have skal,
Og i Stalden for din Hest
Sørges skal som allerbedst."

*) Fra Begyndelsen af det 18de Aarhundrede.

Nr. 4. „Magasan száll a felhő az égen.“ „Skyen seiler over Mark og Enge.“

Adagio.

1. Ma - ga - san száll a fel - hő az é - gen; — Nem lát - tam én a ró - zsá - mat ré - gen!
1. Sky - en sei - ler o - ver Mark og En - ge; — Jeg min Ro - se har ei seet saa læn - ge!

p

Ha én mint a fel - hő száll - ni tud - nék, Min - den est - ve a ró - zsám - hoz száll - nék!
Kun - de jeg saa fort som Sky - en gli - de, Sad i - dag jeg ved min Ro - ses Si - de!

mf *p*

2.

Elmult a tél, el fog a hó menni; —
Be szeretnék kék ibolya lenni!
Kiviritnék a rózsám kertjébe'
Hogy tüzne fel dobogó keblére.

3.

Sem ibolya, sem felhő nem vagyok,
Én elhagyott árva fiu vagyok;
Mert messze van a rózsám tanyája,
Csak busulok, s bánkodom utána.

2.

Vintren gaaer, og Sneen snart vil svinde; —
Gid jeg var en lille blaa Kjærminde,
Stod og blomstred for min Roses Øie;
Plads maaskee jeg fik ved Barmens Høie.

3.

Ingen Sky og ingen Smaablomst er jeg;
Kun en stakkels eenlig Svend — det er jeg;
Thi min Rose boer saa langt frahaande,
Derfor sidder jeg i Sorg og Vaande.

F. C. Olsen.

Nr. 5. „Megy a kocsi.“ „Kærren ruller.“

Allegretto.

1. Megy a ko - csi, megy a sze - kér A - gyag - ért, a - gyag - ért; Majd meg - ha - lok, ked - ves ró - zsám, Ma - gad - ért, ma - gad - ért.
1. Kær - ren rul - ler, Vog - nen rul - ler Ef - ter Leer, ef - ter Leer, Jeg troer vist, jeg døer, min Ro - se, Naar jeg dig ik - ke seer.

mf

Hej, huj, nem bá - nom, Ne - kem is van vi - rá - gom! Hej, huj, le - sza - kasz - tom, Le - sza - kasz - tom a nyá - ron.
Hei, huj, som du vil, Blom - ster kom - me der i - gjen! Hei. huj, dem jeg pluk - ker, Pluk - ker dem om Som - me - ren.

2.

Szabad péntek', szabad szombat'
Szabad szappanozni;
Szabad nekem a faluban
Szeretőt tartani.
Hej, huj, s a t.

3.

Lyukas a rózsám kendője,
A veres, a veres;
Kihullt a rózsa belőle
A teljes, a teljes!
Hej, huj, s a t.

2.

Lov jeg har om Fredag, Lørdag,
Da jeg kan vaske mig;
Og min Pige hist i Landsby'n
Vil da nok, have mig.
Hei, huj! o. s. v.

3.

Fra min elskte Piges Tørklæd'
Rosen rød falder ned;
Turde jeg den dog optage,
Sætte den paa sit Sted.
Hei, huj! o. s. v.

Nr. 6. „Felszántom én azt az utczát.“ „Som en Brakmark vil jeg pløie.“

Allegretto.

1. Fel-szántom én azt az ut-czát U-gar gya - nánt; Be is ve-tem i-gaz gyöngygyel Bu-za gya - nánt:
1. Som en Brakmark vil jeg pløi-e Den-ne Ga - de; Den be-saae med æg-te Per - ler Vil jeg la - de.

An-nak a ra-tá - sa, Ke-pé-be ra-ká - sa, Sző-ke ga - lam-bom - nak Nincs Hor-pá - cson más - sa.
Ne-ge-ne, som bin-des, Skal min Du - e ta - ge; Til en Høst som den-ne Aldrig man saae Ma-ge.

2. Megfujom én a sipomat
A berekben;
Meghallod azt, édes rózsám,
Kebeledben!
„Meghallam, meghallam,
Róla nem tehetek,
Kegyes szavaidra
Oda nem mehetek.“

3. Végig megyek szeretőmnek
Az udvarán;
Betekintek véletlenül
Az ablakán:
Szeretőmet látom,
Más karján találom;
Verje meg az Isten!
Jaj, be megutálom!

4. Azt gondoltam, hogy ő nekem
Hű szeretőm;
Hát pedig csak alattomos
Hitegetőm.
Nem hiszek szavának,
Maradjon magának,
Hamis teste lelke
Szőkének, barnának.

2. Du min Fløites Toner, Rose,
Vist kan høre;
Naar min Længsel jeg udaander,
Aabn dit Øre!
„Skjøndt jeg vel dig hører,
Tør jeg derfor ikke
Af de milde Toner
Lade mig bestikke.“

3. Gjennem hendes Gaard jeg Veien
Tog fornøiet,
Og mod hendes Vindue jeg
Hæved Øiet.
Af en Andens Arme
Favnet seer jeg hende!
Maatte Himlen straffe
Denne falske Kvinde!

4. Jeg, som troede, at jeg eied
Hendes Hjerte!
Og saa har hun trædsk mig voldet
Denne Smerte!
Jeg nu overlader
Hende til sin Skjæbne,
Og mod Blondes, Brunes
Falskhed vil mig væbne.

Nr. 7. „Tisza mellett van egy város, Berekszáz.“ — „Nær ved Theis der ligger Byen Berekszaz.“

Adagio.

1. Ti - sza mel - lett van egy vá - ros, Be - rek - száz. Volt sze - re - tőm né - ha öt - ven, né - ha száz. Volt sze - re - tőm né - ha száz is, Jó vol - na most csak egy pár is! I - ha - ja!

1. Nær ved Theis der lig - ger By - en Be - rek - szaz, Der med Hun - dre - de af Pi - ger drev jeg Fjas; Hun - dre - de da mi - ne va - re, Hav - de nu et Par jeg ba - re! Ei - a, ja!

2.

Erdélyország fővárosa Kolozsvár.
Volt szeretőm, de elhagyott az is már;
|: Volt szeretőm, de elhagyott,
Irgalmatlan megtagadott.
Ihaja! :|

3.

Ritka buza, ritka árpa, ritka rozs,
Ritka legény, ritka leány takaros.
|: Ritka leány, ki megállja,
Hogy a legényt meg ne szánja.
Ihaja! :|

2.

Klausenburg er Siebenbürgens Hovedstad;
Der min Elskede bar ligesaa sig ad.
|: Bort hun gik, jeg stod tilbage,
Ubønhørt, med al min Klage.
Eia, ja! :|

3.

Hvede, Byg og Rug vel sjelden være kan,
Sjelden vel en Pige, smuk og med Forstand,
|: Sjeldnest dog en trofast Pige,
Der sin Elsker ei vil svige.
Eia, ja! :|

Nr. 8. „Káka tövén költ a rucza.“ „Skjult i Sivet ruger Anden.“

Andante.

1. Ká - ka tö - vén költ a ru - cza, Jó föld - ben te - rem a bu - za; De a hol a hű lány te - rem, Azt a he - lyet nem is - me - rem, Se - hol sem.

1. Skjult i Si - vet ru - ger An - den, Hve - den vox - er, bæ - rer sit Ax; Men hvor der en tro - fast Pi - ge Vox - er, veed jeg ei at si - ge, Nei, ak nei!

p

2.
Ki van az én szemem sirva,
Mert a rózsámat más birja;
|: Pedig fogadta az egyet,
Rajtam kivűl mást nem szeret,
Soha sem. :|

3.
Ha tudtad, hogy nem szerettél,
Hálódba mért keritettél?
|: Hagytál volna békét nekem,
Más is elvett volna engem,
Valaha. :|

4.
Azért hogy én szegény lettem,
S mást választottál helyettem,
|: Lesz nekem is vig napom még;
Boru után derűl az ég,
Nekem is. :|

2.
Mine Øine er forgrædte,
Ak, min Rose har mig forladt;
|: Dog hun svor med Ord saa milde,
At hun Ingen elske vilde
Uden mig! :|

3.
Da du ei mig elske kunde,
Hvi har du for mig sat dit Næt?
|: Var for dig i Fred jeg gaaet,
Skulde jeg nok have faaet
Mig en Ven. :|

4.
Men er ogsaa jeg bedrøvet,
For du tog en Anden til Ven,
|: Snart er onde Tid vel omme,
Efter Regn da Solskin komme
Kan igjen. :|

Nr. 9. „Cserebogár, sárga cserebogár.“ „Oldenborre, lille gule Oldenborre.“

Andante.

1. Cse - re - bo - gár, sár - ga cse - re - bo - gár, Nem kér - dem én tő - led, mi - kor lesz nyár.
1. Ol - den - bor - re, lil - le gu - le Ol - den - borr'! Ei, om snart det bli - ver Som - mer, er min Sorg.

p

Azt se kér - dem, so - ká - ig é - lek - e? Csak azt mondd meg: ró - zsam - é le - szek - e?
Ei jeg spør - ger dig om mi - ne Da - ges Tal; Siig mig blot, om Ro - se min vel bli - ve skal?

p

2. Nem kérdem én te tőled, kis madár,
Derűl-e még életemre több nyár?
Ugy is hév nyár lankasztja kedvemet,
Mióta rózsám birja szivemet.

3. Te a himes virágokat járod,
Minden bokron, nyomban követ párod.
De én bokrot, ligetet felverek,
Nincsen rózsám, üres minden berek.

4. Te a virágok szinmézét szívod,
Sejtvén párodat is hozzád hívod;
De nekem nincs boldog pillantatom,
Mert szeretőm ritkán csókolhatom.

2. Ikke, lille Sommerfugl, jeg spørger dig,
Om end flere Somre lyse skal for mig;
Thi for mig har Livet ikke mere Værd,
Hvis min Rose ei af Hjertet har mig kjær.

3. Du fra Blomst til Blomst omflagrer lystelig,
I dit Spor din Mage trofast følger dig;
Jeg igjennem Busk og Krat mig bryder Vei,
Men forgjæves! Jeg min Rose finder ei!

4. Medens Blomstens Honning du indsuger glad,
Sidder Magen hos dig paa det samme Blad.
Naar skal jeg faae sligt et saligt Øieblik?
Af min Rose jeg et Kys kun sjelden fik!

Nr. 10. „Ágas bogas sürű tölgyfa.“ „Eg er haard og seig at skjære.“

Andante.

1. Á - gas bo - gas sü - rű tölgy - fa, Nem lát - tam a ró - zsám még ma, Nem is volt még ma víg na - pom, Ho - mály - ba bo - rult csil - la - gom.

1. Eg er haard og seig at skjæ - re. Ro - se jeg i - dag ei saae; Da - gens Ti - mer gaae saa tvæ - re, Him - me - len er tung og graa.

p *mf*

2.
Kék eres a szőlőlevel,
A szép asszony szép lányt nevel.
|: Mióta felcseperedtem,
Mindig a szépet szerettem. :|

3.
Az én rózsám szemöldöke
Többet ér mint a hat ökre;
|: A hat ökre szántó vető,
Az én rózsám hív szerető. :|

4.
Az én rózsám szeme, szája
Többet ér mint a fajtája.
|: A fajtája fekete gyász,
Az én rózsám arany kalász. :|

2.
Rankens Blad er blaalig aaret,
Smuk skjøn Roses Moder var.
|: Alt som liden Knøs jeg baaret
Rose i mit Hjerte har. :|

3.
Trofast er min Roses Øie;
Øxne har hun sex paa Rad.
|: Hendes Øxne Marken pløie,
Hendes Blik gjør Hjertet glad. :|

4.
Alle Piger maa jeg glemme
For min Roses Øine to.
|: Alle Piger ere slemme,
Hun et Guldax, huld og tro. :|

5.
Búzát kötöttem kereszbe,
Nem tudom, hány van ezerbe;
|: A mennyi szem van ezerbe,
Annyiszor jussak eszedbe. :|

5.
Hveden har jeg sat i Trave,
Tusinde der er, veed jeg;
|: For hvert Korn i hver en Trave
Vil jeg eengang mindes dig. :|

F. C. Olsen.

Nr. 11. „Már ezután nem is bánom.“ „Jeg mig ei om Verden bryder.“

Andante con moto.

Már ez - u - tán nem is bá - nom, A vi - lág hadd ki - a - bál - son. Fél - re vá - gom ka - la - po - mat,
Jeg mig ei om Ver - den bry - der; Lad den spot - te, skri - ge kun. Ly - stig svin - ger jeg min Hu - e,

mf *f*

Meg - ő - le - lem ga - lam - bo - mat, Meg - ő - le - lem ga - lam - bo - mat, Kis szá - ját meg - csó - ko - lom.
Ta'er i Favn min sø - de Du - e, Ta'er i Favn min sø - de Du - e, Kys - ser hen - des lil - le Mund!

Nr. 12. „Végig mentem az órmodi temetőn.“ „Veien tog jeg over Byens Kirkegaard.“

Andante.

1. Vé - gig men - tem az ór - mó - di te - me - tőn El - vesz - tet - tem, el - vesz - tet - tem, el - vesz - tet - tem tö - rök bár - sony kez - ke - nőm.

1. Vei - en tog jeg o - ver By - ens Kir - ke - gaard; Der jeg mi - stet, der jeg mi - stet har mit tyr - ki - ske, mit Fløi - els - Tør - klæ - de.

p

2\.

Török bársony kezkenőmet nem bánom.
|: De a rózsám, (ter)
Bizony Isten, sajnálom. :|

3\.

Bolondság volt gyenge nádba megbizni
|: Hajladozik, (ter)
Ha a szellő megéri. :|

2\.

Ikke bryder jeg mig om mit Tørklæde,
||: Men min Rose, :| over hendes Tab jeg mig
beklage maa. :||

3\.

Daarskab er at stole paa det svage Rør;
||: Det sig bøier :| naar ikkun en Luftning let
imod det gaaer. :||

Nr. 13. „Nincsen kedvem.“ „Borte er min Glæde.“

Andantino.

2.

Kiöntött a Duna vize messzire,
Valamennyi szép leány van. elvitte;
Fogja ki hát minden ember magáét,
S ne szeresse |: soha senki :| a máset.

2.

Donau sine Bredder oversteget har,
Førte bort de skjønne Piger. som der var;
Men Enhver især har søgt at frelse sin.
Heller |: ei en Anden :| skal omfavne min.

Nr. 14. „Az alföldön halászlegény vagyok én.“ „Jeg en Fisker er fra Neder-Ungarns Land.“

Andante.

1. Az al-föl-dön ha-lász-le-gény va-gyok én, Ti-sza part-ján kis kuny-hó-ban la-kom én. Sze-lid lány-kám, jöjj be hoz-zám pi-hen-ni, Ö-reg a-nyám majd gon-do-dat vi-se-li.

1. Jeg en Fi-sker er fra Ne-der-Un-garns Land; Der ved Theis min Hyt-te staaer, nær Flodens Strand. Hul-de, bli-de Pi-ge, hjem du føl-ge mig, Og min gam-le Mo-der sør-ge vil for dig.

p

2. Setét felhők tornyosulnak az égen,
Hull a zápor a tiszai térségen;
|: Barna kis lány, selyem kendőd megázik,
Gyenge vállad, hószin-nyakad megfázik. :|

3. Sem aranyom, sem ezüstöm énnekem,
E csendlakta kicsiny kunyhó mindenem:
|: De keblemben dobog forrón érző sziv,
Melly a viszont-szerelemhez sírig hiv. :|

4. „Szétoszlanak már a sürü fellegek,
Isten hozzád, kedves legény, én megyek.
|: Élj boldogul, a jó Isten áldjon meg,
Ollykor, ollykor rólam emlékezzél meg.“ :|

2. See, paa Himlen tunge, mørke Skyer staaer,
Over Theisses Sletter ned alt Regnen slaaer;
|: Vaadt dit Silketørklæd' bli'er, ei længer gaa,
Du paa hvide Hals og Skuldre fryse maa. :|

3. Intet Guld og intet Sølv faldt i min Lod,
Kun en lille Hytte har jeg, og mit Vaad;
|: Men mit Hjerte, trofast i sin Kjærlighed,
Byder jeg dig som et sikkert Hvilested. :|

4. „Skyerne sig sprede, Himlen alt bli'er blaa,
Skjønne Yngling, jeg dig nu forlade maa;
|: Lev da vel! den gode Gud beskytte dig!
Glem mig ikke; stundom tænke du paa mig!“ :|

5. Jár a kis lány virágos zöld mezőben,
Fehér kendő lobog piczin kezében.
|: Barna legény, hej, ne indulj utána!
Bánatvirág virágzik az utjába'. :|

5. Over grønne Mark sin Vei nu Pigen ta'er,
Mens sit Tørklæd' hun i Haanden flagre la'er.
|: Brune Yngling, vogt dig, følg ei hendes Spor,
Sorgens Blomster kun for dig paa Veien groer. :|

Nr. 15. „Busultam én, busulok is." „Stedse mine Taarer rinde."

Andante.

p

1. Bu - sul - tam én, bu - su - lok is, Rám fér én rám, ha si - rok is; Meg - öl en - gem a sok si - rás, Nem is ol - lyan va - gyok mint más.

1. Sted - se mi - ne Taa - rer rin - de, Hjer - tet in - gen Ro kan fin - de; Med en Læng - sel u - den Li - ge Tan - ker - ne mod hen - de hi - ge.

2.

Mi magasabb az egeknél?
Mi nagyobb a szerelemnél?
|: Kit a szerelem körülfog,
Nem kell annak semmi dolog. :|

2.

Som en Himlens Stjerne blinker
Kjærligheden, naar den vinker;
|: Hver, paa hvem dens Straaler skinne,
Kun i den sit Maal kan finde. :|

Nr. 16. „Azt gondolam eső esik.“ „Ak, jeg troede, at det regned.“

Adagio.

1. Azt gon-do-lom, e - ső e - sik, Pe-dig a sze-mem kö-nye-zik; Mert ga-lam-bom hal-va fek-szik, Ki tud-ja, majd ho-va te-szik?
1. Ak, jeg troe-de, at det reg-ned, Men det var mit Øi - es Taa-rer; Thi min Du - e er hen-seg-net, Lig-ger død paa sor-te Baa-re!

p *mf*

2.
Bárcsak addig ne temetnék,
Mig innen haza mehetnék,
|: Olly szép temetést tétetnék,
Hegedüst, dudást vitetnék. :|

3.
Élek, halok én érette,
Hogy meghaljon, mint tehette?
|: Szivem illy búba ejthette,
Ki máskor örvendeztette. :|

4.
Fán érik a piros alma,
Magból nő a puha szalma,
|: Talán majd még a sírhalma,
Lesz bús szivem nyugodalma. :|

2.
Vilde de dog ei begrave
Hende, før jeg med kan være,
|: Skuld' en Jordefærd hun have,
Som ret kunde hende ære.*) :|

3.
Jeg kun levede for hende!
Døe fra mig hun kunde nænne,
|: Volde mig en saadan Smerte!
Før hun fryded kun mit Hjerte. :|

4.
Æbletræets Frugt bli'er moden,
Axet frem af Straaet skyder;
|: Ogsaa jeg er snart vel moden,
Da mig Graven Hvile byder! :|

*) Originalen har i 3die og 4de Linie: „Da vilde jeg lade gjøre ret en smuk Begravelse, vilde lade hente Violinspillere og Sækkepibeblæsere“.

Nr. 17. „Beszegődtem Tarnóczára juhásznak.“ „Jeg i Tarnotz Faarehyrde blevet er.“

Andante.

1. Be - sze- gőd - tem Tar - nó - czá - ra ju - hász - nak, Jó le - ge - lő - je van ott a bir - ká - nak, Fi - ze - té - sem
1. Jeg i Tar - notz Faa - re - hyr - de ble - vet er, Og for Hjor - den her - lig Græs - gang fin - des der. Man mig ty - ve

húsz fo - rint tiz ka - raj - czár, Meg - él ab - ból egy boj - tár.
Gyl - den og ti Kreu- zer gav; Jeg nok le - ve kan der - af.

2.

Húsz pár birka tartást is ajánlottak,
Foglalóban ötven karajczárt adtak,
|: Beittam a pipagyujtó csárdában,
Görgetegi határban. :|

3.

Ha gazdámmal leszek majd egy kenyéren,
Jőnek értem Szent-György napkor szekéren,
|: Felteszik a tulipános ládámat,
Tarisznyámat, dudámat. :|

4.

Igy masérzok én el majd a pusztára,
Goróf Széchenyinek a jószágára,
|: Ha a nyáját átolvassa kezemre,
Kihajtom a mezőre. :|

5.

Vezér ürűim kolompot viselnek,
Hogy én tudjam mindig, merre legelnek,
|: Ugy sétálok utánok mint egy császár,
Teheti ezt egy bojtár. :|

6.

Majd csak addig furuglyálok, dudálok.
Mig egy szép szeretőre nem találok;
|: Van a pusztán elég szőke s barna lány,
Belém szeret egy talán. :|

7.

Ha megszeret, jólteszi, majd elveszem,
Édes kis feleségemnek nevezem.
|: Hetedhét országon nem lesz több illy pár
Mint tarnóczai bojtár. :|

8.

Veszek neki honi szoknyát, kezkenőt,
Az ujjára igazi arany gyürűt.
|: Akkor tudom, hogy megölel, megcsókol,
Ha pázsitra mellém s hozzám leborul. :|*)

2.

Man af Faar at passe gav mig tyve Par;
Jeg halvhundred Kreuzer forud faaet har.
|: Op jeg drak dem i den Csarda, som man seer
Gørgeteger - Grændsen nær. :|

3.

Naar om Brødet jeg med Husbond enig er,
Paa Sanct Georgs - Dag med Vogn de komme her,
|: Ta'e min Kiste, smykt med Tulipaner, paa,
Og min Sækkepibe med. :|

4.

Saa marscherer jeg langt ud paa Heden, [hvor
Paa sit store Gods Grev Széchenyi boer;
|: Naar sin Hjord han til min Omhu har betroet,
Driver jeg den ud paa Græs. :|

5.

Bederne gaae forrest, og med Bjælder paa,
Saa jeg stedse veed, hvor dem jeg fat kan faae;
|: Lig en mægtig Keiser jeg bagefter gaaer;
Som en Hyrdedreng anstaaer. :|

6.

Ved min Sækkepibe glider Tiden hen,
Indtil jeg kan finde mig en lille Ven.
|: Brune, blonde Piger nok paa Heden er,
Een af dem mig vel faaer kjær. :|

7.

Klogt hun gjør, hvis hun i mig forelsker sig,
Thi hun som min Hustru bliver lykkelig;
|: Syvti Kongeriger vist ei Mage har
Til et saadant Ægtepar. :|

8.

Hun en ungarsk Kjole faaer af finest Sving,
Og paa Fingeren af ægte Guld en Ring.
|: Da hun vil i Græsset hos mig sætte sig
Og omfavne, kysse mig. :|

*) Den ungarske Text har i denne Linie fire Stavelser for mange; men man kan hjælpe sig ved at gjentage den næstsidste Takt med Ordene „mellém s hozzám" (o: ved Siden af mig), dersom man ikke vil udelade dem.

Nr. 18. „Hótól fehér a gyöngyösi hegytető.“ „Hvid af Sne, i Solglands Djøndjøs’ Bjergtop staaer.“

Andante.

1. Hó-tól fe-hér a gyöngyö-si hegy-te-tő, Rit-ka most azt i-gaz szi-vű sze-re-tő. A-kad-tam egy ál-nok hi-te-ge-tő-re, De nem i-gaz, de nem i-gaz hű-sé-ges sze-re-tő-re.

1. Hvid af Sne, i Solglands Djøndjøs’ Bjergtop staaer; — Sjel-den man en tro-fast El-sker-in-de faaer; Jeg en li-stig Kvin-de ik-kun fun-det har, Men ei No-gen, men ei No-gen, som mig tro hen-gi-ven var.

2. Barázdában szépen szól a pacsirta,
Levelem jött, régi szeretőm irta.
‖: Könyes szemmel azt olvasom belőle,
|: Hogy egyedül :| halál választ el tőle. :‖

3. Magasan repül a daru, szepén szól,
Haragszik rám a galambom, nem is szól.
|: Ne haragudj, kedves rózsám, sokáig,
El nem hagylak, hived leszek koporsom bezártaig. :|

4. Jegenyefa tetejében magasan
Két holló ül feketében, gyászosan.
‖: Mikor az a jegenyefa kivirít,
|: Akkor leszek, :| kedves rózsám, a tiéd. :‖

5. Kihajtottam ökrömet a rétre,
Letapostam a harmatot előtte.
‖: De nem hallom Csákó ököröm kolompját,
|: Az én rózsám, :| mással éli világát. :‖

2. Over grønne Mark smukt lyder Lærkens Sang; —
Fra min Elskerinde fik jeg Brev engang;
‖: Rørt, med taarefyldte Øie læser jeg,
|: At kun Døden :| hende skille skal fra mig. :‖

3. Tranen flyver høit, hvor streng er dog dens Røst; —
Vred min Due er, ei sender hun mig Trøst?
‖: Elskte Rose, vredes ei saa længe dog,
|: Trofast er jeg, :| til mig dække Kistens Laag. :‖

4. Høit i Træets Top der sidde Ravne to; —
Varsle de om Tabet af mit Hjertes Ro?
‖: Grønt snart Træet staaer i Foraarssolens Skin,
|: Da jeg skulde :| jo, min Rose, blive din! :‖

5. Jeg min Hjord paa Engen her nu driver frem,
Dugbesprængte Græs jeg træder ned for dem;
‖: Døv jeg er for Lyden af min Bjældeko;
|: Ak, min Rose :| til en Anden gav sin Tro! :‖

Nr. 19. „Az én babám tornyos nyoszolyája.“ „Taarnhøi Sengen er, hvori hun sover.“

Andante.

1. Az én ba - bám tor- nyos nyo - szo - lyá - ja, Raj - ta va - gyon fo - dros ta - ka - ró - ja. Raj - ta va - gyon
1. Taarn-høi Sen - gen er, hvor - i hun so - ver, Og en glat- tet Dug er bredt der - o - ver; Kru - set Om - hæng

fo - dros te - ri - tő - je, Én va - gyok a ró - zsám sze - re - tő - je.
ned fra Him- len vai - er. Saa - dan er den Pi - ge, som jeg ei - er.

2.
Barna babám két piros orczája,
Csókra termett kicsin piros szája.
|: Megszerettem azt a kicsi száját,
Megcsókolom piros két orczáját. :|

3.
Majd felmegyek ama hegytetőre,
Ások magamnak egy sírt előre,
|: Meglátom, ki fog engem szeretni,
Ki fog rózsabokrot rá ültetni. :|

4.
Ha meghalok, tudom, eltemetnek,
Azt is tudom, hamar elfelejtnek;
|: Feliratom keresztem fájára:
Itt nyugszik egy szerencsétlen árva. :|

2.
Hun er bruun og har to Kinder røde,
Hendes Mund kan give Kys saa søde;
|: Liflig hendes lille Mund jeg finder,
Og jeg klapper hendes røde Kinder. :|

3.
Snart jeg gaaer did op til Klippetinden,
Men vil gjøre mig en Grav forinden;
|: Jeg vil see, hvo mig vil elske trolig,
Plante Roser paa min sidste Bolig. :|

4.
Naar jeg døer, man mig i Jorden gjemmer,
Det jeg veed, og at man snart mig glemmer;
|: Paa mit Gravkors kan man gjerne skrive:
Ingen brød sig om ham her i Live. :|

F. C. Olsen.

Anm. Ovenstaaende fire Vers ere i Erdelyi's „Népdalok és mondák“ forbundne til een Vise; men da der ingen Sammenhæng er mellem de to Halvdele, høre de sandsynligviis til to forskjellige Viser. Ja, Sammenhængen mellem de sidste to Vers er saa løs, at ogsaa de maaskee ere Brudstykker af 2 Viser. Melodiens Charakteer passer bedst for de sidste to Vers.

Nr. 20. „A szerelem.“ „Kjærligheden.“

Andante.

1. A sze - re - lem, a sze - re - lem, A sze - re - lem sö - tét ve - rem; Be - lé es - tem, ben - ne va - gyok, On - nan ki sem sza - ba - du - lok.

1. Kjær - lig - he - den, Kjær - lig - he - den Ved en Gru - be lig - nes den kan; Jeg i den, ak, ned er fal - den, Kom - me op jeg ei er i - stand.

p *cresc.* *p*

Harm. af Gustav Böhm.

2.
Édes apám, édes anyám,
Ne haragudjatok reám!
|: Nézzétek el, ha hibázok.
Tudom is én, mit csinálok. :|

2.
Søde Fader, søde Moder,
Vredes paa mig ikke I maae!
|: Hvis jeg feiled, I tilgive,
Anden Vei jeg kunde ei gaae. :|

Nr. 21. „Én ültettem az almafát.“ „Æbletræet plantet jeg har.“

Andantino.

Én ül - tet - tem az al - ma - fát, Más szed - te le az al - má - ját; Én sze - ret - tem

Æb - le - træ - et plan - tet jeg har, Men en An - den pluk - ker dets Frugt; I en Glut for-

meg a szép lányt Más é - li ve - le vi - lá - gát.
el - sket jeg var, Men en An - den bort hen - de ta'er.

Nr. 22. „Be van az én szűröm ujja kötve.“ „Reisekappen har jeg fast tilsnøret.“

Andante con moto.

Be van az én szű - röm uj - ja köt - ve, É - des ba - bám, ne ko - to - rázz ben - ne, Az e - gyik - ben
Rei - se - kap - pen har jeg fast til - snø - ret, Sø - de Pi - ge ei i den du sø - ge; Der - i gjemt er

a - czél, ko - va, ta - pló, A má - sik - ban száz fo - rin - tos ban - kó.
Fyrsvamp, Staal og Flint'- steen, Og en Ban - co - sedd'l paa hun - dred Gyl - den.

Nr. 23. „Nézz ki rózsám ablakodból.“ „See, min Rose, ud af Vindvet.“

Adagio.

1. Nézz ki, ró - zsám, ab - la - kod - ból, Most bú - csú - zom vá - ro - sod - ból, Nézz u - tá - nam
1. See, min Ro - se, ud af Vind - vet, Af - sked ta'er jeg nu fra din By; Ef - ter mig du

p *mf*

ke - ser - ve - sen, Vagy látsz töb - bet, vagy so - ha sem.
see be - drø - vet, Jeg maa - skee dig sted - se maa flye.

2.

Itt hagynál - e, nem szánnál - e?
Vajjon szived nem fájna - e?
|: Kő volna is, meghasadna,
Üveg volna, elpattanna. :|

3.

A lelkem sír leborulva,
Még egyszer hozzád fordulva;
|: Mert te vagy az a drága kincs,
Mellynél én előttem szebb nincs. :|

2.

Visselig du nu vil klage,
I dit Hjerte bliver det Nat!
|: Var det Steen, det vilde briste,
Var det Glas, da sprang det saa brat. :|

3.

Ak, min Sjæl af Sorgen bøies,
Sidste Gang jeg op til dig seer,
|: Til min Skat, for mig den bedste;
En saa skjøn der findes ei meer. :|

4.

Tőled, rózsám, elválasztnak,
De szivemhez szorítalak;
|: Még jobban foglak szeretni,
Mennél többet kell szenvedni. :|

4.

Skal jeg fra dig, Rose, skilles,
I mit Hjerte dit Billed staaer;
|: Og jo mere jeg maa lide,
Desto mere kjær jeg dig faaer. :|

Nr. 24. „Piros arczod ha meglátom, galambom.“ „Naar jeg seer din røde Kind, min Duelil.“

Adagio.

Nr. 25. „Azért, hogy egy kicsit ragyás.“ „Er han ogsaa lidt koparret.“

Andante.

1. Az - ért, hogy egy ki - csit ra - gyás, Ő az én sze - re - tőm, nem más; Il - lik ne - ki ret - te - ne - tes,
1. Er han og - saa lidt kop - ar - ret, Kjær han er mig frem - for No - gen; Og med saa - dan Skjøn - hed par - ret,

I. II.

Hogy egy ki - csit him - lő - he - lyes. him - lő - he - lyes.
Seer man ei han er kop - ar - ret. er kop - ar - ret.

2.

Már mi nálunk az a szokás,
Nem is legény, ha nem ragyás;
|: Illik neki rettenetes,
Hogy egy kicsit himlőhelyes. :|

2.

Her hver Yngling er koparret,
Brug det længe her har været;
|: Og med saadan Skjønhed parret,
Seer man ei, han er koparret. :|

Nr. 26. „Deres a fű, édes lovam, ne egyél.“ „Riimbedækt er Græsset, æd det ei, min Hest.“

Andante.

1. De - res a fű, é - des lo - vam, ne e - gyél, In - kább en - gem a ró - zsám - hoz el - vi - gyél.
1. Riim - be - dækt er Græs - set, æd det ei, min Hest! Føer mig til min Ro - se, det er al - ler - bedst;

Vigy el en - gem, é - des lo - vam, o - dá - ig, Hogy ne fáj - jon az én szi - vem so - ká - ig.
Hur - tig du mig fø - re, kjæ - re Hest, der - hen, At jeg ei for læn - ge sav - ne skal min Ven.

2.

Ott lesz széna, ott lesz abrak, elégség,
Neked, édes fakó lovam, vendégség.
|: Itthon vetek egy abrakot, elég lesz,
A rózsámnál majd egy helyett kettő lesz. :|

2.

Der er Hø, der Foder er i Overflod,
Til et Gjæstebud for dig, min Hest saa god;
|: Ellers lægges Foder for dig een Gang kun,
Der man lægger det to Gange for din Mund. :|

Nr. 27. „Édes anyám szült engem a világra.“ — „Mig min kjære Moder født til Verden har.“

Andante.

2.	2.
Kocsmárosné, már én többet |: nem iszom, :|	Hør, Værtinde, jeg ei Mere |: drikke vil, :|
|: Mert én kendnek igen sokkal,	|: Thi alt Meget jeg Jer skylder,
Ej, haj!	Ei, hei!
Tartozom.: |	Skylder jeg. :|

3.

Három itcze bor árával |: tartozom, :|
|: Hatvan három itcze borral,
Ej, haj!
Tartozom. :|

4.

Rója fel a réz fokosam |: nyelére, :|
|: Hogy itt ivott kanász bojtár,
Ej, haj!
Hitelbe. :|

5.

Majd ha aztán igen sokkal |: tartozom. :|
|: Megfizeti én hellyettem,
Ej, haj!
Galambom. :|

3.

Ei for trende Pægle blot jeg |: skylder Jer, :|
|: Nei, for tre og tredsindstyve,
Ei, hei!
Skylder jeg. :|

4.

Skær det ikkun ind her paa mit |: Øxeskaft, :|
|: At her drak en Svinehyrde —
Ei, hei!
Paa Kredit. :|

5.

Men hvor Meget jeg endogsaa |: skylde maa, :|
|: Duen min for mig betaler,
Ei, hei!
Duen min. :|

Nr. 28. „Be szépen ég az a gyertya.“ „See, hvor klart dog Kerten brænder.“

Adagio.

1. Be szé - pen ég az a gyer - tya, Be szép bar - na le - gény tar - tja, Ha az is - ten ne - kem a - dja, Nem kell sen - ki száz a - ra - nya.

1. See, hvor klart dog Ker - ten bræn - der I den bru - ne Yng - lings Hæn - der! Der - som min han maat - te væ - re, Veed jeg ei at øn - ske Me - re.

p *cresc.*

2.

Be szép a szeretőm szeme,
Be szépen néz az emberre;
|: Olly szépen néz az emberre,
Hogy én majd meghalok érte. :|

2.

Ak, hvor skjøn, naar blot han smiler,
Naar hans Øie paa En hviler!
|: Skal jeg savne disse Blikke,
Vil jeg før i Graven ligge. :|

Nr. 29. „A kinek nincs szeretője.“ „Den, som ingen Elsket sig har.“

Adagio.

1. A ki - nek nincs sze - re - tő - je, Men - jen ki a zöld er - dő - be. Sza - kasz - szon egy fa - le ve - - let, A - dja an - nak, a kit sze - ret.

1. Den, som in - gen El - sket sig har, Han i grøn - ne Skov skal gaae ud; Der af - ri - ve skal han et Blad, Sen- de det til Pi - gen som Bud.

2.

Mondja neki: „Édes rózsám,
Eljösz-e farsangban hozzám?“
|: Ha valami lesz belőle.
Kérjen egy pár csókot tőle. —

3.

Nekem nem kell, van már nekem,
Adott isten, a mit kértem.
|: Szépet adott, jót is adott,
Kiben szivem megnyugodott. :|

2.

Sige skal han: „Min Rose sød,
Vil du med paa Carneval gaae?“
|: Og skal det ret lykkes for ham,
Om et Kys han bede da maa. — :|

3.

Jeg i Skoven ikke gaaer ud,
Alt af En jeg elsket mig veed;
|: Smuk hun er og ved hendes Bryst
Fandt mit Hjerte Hvile og Fred. :|

Nr. 30. „Bús az idő". „Mørkt er Veiret."

Andante.

1. Bús az i - dő, bús va - gyok én ma - gam is, Va - la - men - nyi szép le - ány van, mind ha - mis.
1. Mørkt er Vei - ret, og jeg selv be - drø - vet er, Thi u - sta - di - ge de skjøn - ne Pi - ger er;

Sze - re - te - te nem ál - lan - dó, Mint az i - dő vál - to - zan - dó, I - ha - ja!
De - res Kjær - lig - hed snart en - der, Og som Vei - ret den sig ven - der. Ak, ja, ja!

2.
Felettem is mért borult be illy korán,
Mért elhagyott, kit szerettem igazán.
|: Másnak hódolt a hitetlen,
Azért vagyok illy kedvetlen.
Ihaja! :|

3.
Árva vagyok, hej nincs is ollyan árva.
Mért szivedből, rószám, ki vagyok zárva.
|: Nem leszek én árva mindég:
Boru után derűl az ég.
Ihaja! :|

2.
Ogsaa over mig nu sorte Skyer gaae;
Hun har mig forladt, hun, som jeg stoled' paa;
|: Hun sin Haand en Anden rakte,
Sorg saa tung hun paa mig lagde.
Ak, ja, ja! :|

3.
Ene staaer jeg, Ingen ene staaer som jeg;
Af dit Hjerte har du, Rose, jaget mig.
|: Dog den Trøst sig ikke dølger:
Efter Regn der Solskin følger.
Ak, ja, ja! :|

Nr. 31. „Nem anyától lettél.“ „Rosens Busk er din Moder.“

Adagio.

1. Nem a - nyá - tól let - tél, Ró - zsa - fán ter - met - tél, Pi - ros pün - köst nap - ján Haj - nal - ban szü - let - tél.
1. Ro - sens Busk er din Mo - der, Der som Knop frem du brød; Pint - se - dags Mor - gen sku - ed Blom - sten saa pur - pur - rød.

p

2.

Orczáid rózsái
Ha közel volnának,
|: Égő szivem mellé
Tüzném bokrétának. :|

2.

Var du min, skjønne Rose,
Fik du Plads Hjertet nær;
|: Det for dig ene brænder,
Ingen er mig saa kjær. :|

Nr. 32. „Fejérvári hármas határ.“ „Hid fra Fejervar jeg kommer.“

Allegro. **Lento.**

Fe - jér - vá - ri hár - mas ha - tár, Ma - gam va - gyok benn' a be - tyár; Vi - se - lem a be - tyár
Hid fra Fe - jer - var jeg kom - mer, Jeg ik - kun en Bon - de - knold er; Som en Va - ga - bond her

f *p* *mf*

ne - vet, Hát a ró - zsám en - gem nem sze - ret.
gaaer jeg, Der - for Ro - se - lil jeg faaer ei.

Nr. 33. „Ha megúnom magam a pusztába'." „Naar jeg eensom mig paa Steppen keder."

Sciolto.

p

Ha meg - ú - nom ma - gam a pusz - tá - ba', Ka - pom ma - gam, me - gyek a csár - da - ba; Pa - ran - cso - lom
Naar jeg een - som mig paa Step - pen ke - der, Til en Csar - da hen mig Tran - gen le - der; Der Vært - in - den

a korcs - má - ros - né - nak, Hogy hoz - zon bort, jó bort i - vó - já - nak.
jeg da strax an - mo - der, Viin at hen - te, Viin, og det som god er.

Nr. 34. „Törött ágról messze repült a madár.“ „Fra den brudte Green fløi Fuglen op og svandt.“

Adagio.

Mel. af Joseph Döme.

2.
Nem bánnám én, hogy elhagytál, nem biz' én!
Találnék én szeretőt még az idén.
Csak tudnálak, el tudnálak feledni!
Hej csak tudnék kivüled mást szeretni!

3.
Megvert engem a teremtő teveled,
Hogy olly nagyon, igen nagyon szeretlek!
Erdőben nőtt vadrózsa a szerelem;
Elhagyva is virágozik szüntelen.

2.
Det er ei min Sorg, at du forlod mig, nei,
Sagtens finder jeg en Kjærest paa min Vei.
Kunde jeg blot faae dig vel ud af mit Sind!
Kunde jeg saa faae en Anden vel derind!

3.
Skaberen har sikkert straffet mig ved dig,
For jeg elsked dig saa høit og inderlig.
Kjærligheden er som vilden Rosenstok,
Ingen ændser den, dog bær den Blomster nok.

F. C. Olsen.

Nr. 35. „Szeretlek, szeretlek, csak ne mondd senkinek.“ „Min skal du være; men røb ei vor Kjærlighed.“

Allegro.

Sze - ret - lek, sze - ret - lek csak ne mondd sen - ki - nek Mig a túl - só par - ton ösz - sze nem es - ket - nek. Ti - zet to - jott a für - jecs - ke fürj, fürj ren - dem - be. Si - pity - tyom gye - re be ró - zsám az ö - lem - be.

Min skal du væ - re; men røb ei vor Kjær - lig - hed, Før - end de vi - er os hist paa den an - den Bred. Vag - te - len har nu lagt Æg, sin Re - de har den bygt; Snart i min Favn skal min Ro - se nu hvi - le trygt.

Edv. Lembcke.

Nr. 36 a. „Tisza partján van egy hajó kikötve.“ „Hist ved Theises Bred et Skib har lagt til Land.“

Qvasi recitativo.

1. Ti-sza par-tján van egy ha - jó ki - köt - ve, Ab - ban fek - szik az én Ban - dim meg-öl - ve, Gyer- tek lá - nyok, öl - töz - tes - sük bi - bor - ba, Te - mes - sük el a ne - fe - lejcs - bo - kor - ba.

1. Hist ved Theis-es Bred et Skib har lagt til Land, Der - i lig - ger An - ders dræbt, min Fæ-ste -mand. Pi - ger, lad os klæ- de ham i Fløil og Mor Og be - gra - ve ham, hvor Min - de - blom- sten groer.

colla voce

2.
Tisza árját bús könyeim nevelik,
Mert szemeim kedves Bandim nem lelik.
‖: Széles ország Magyarország, |: de benne :| *)
Nincs ki olly szép, nincs ki olly karcsú lenne. :‖

3.
Debreczenben magyar hiten születtem,
Bánatomban apácza nem lehettem,
‖: De elmegyek a pusztákra |: egyedül, :|
Velem hordom réz gyürűjét kincsemül. :‖

2.
Theis skal voxe ved mit Øies Taareflod,
Thi mit Øie seer ei meer min Anders god.
‖: Ungarn er saa vidt og stort, men |: ingen :| *) Mand
Findes der, som var saa smuk, saa rank, som han. :‖

3.
Debreczin, der er jeg født i Ungarns Tro,
Men til Nonne har jeg ingen Hjertero.
‖: Ene vil jeg vandre Stepperne |: omkring, :|
Tage med mig, som min Skat, hans Fingerring. :‖

*) Denne Gjentagelse i 3die Linie vedkommer kun Nr. 36 b.

Nr. 36 b. „Tisza partján van egy hajó kikötve." „Hist ved Theises Bred et Skib har lagt til Land."

Andante.

1. Ti - sza par - tján van egy ha - jó ki - köt - ve, Ab - ban fek - szik az én Ban - dim meg - öl - ve, Gyer - tek lá - nyok, öl - töz - tes - sük bi - bor - ba, bi - bor - ba, Te - mes - sük el a ne - fe - lejcs - bo - kor - ba.

1. Hist ved Theis-es Bred et Skib har lagt til Land, Der - i lig - ger An-ders dræbt, min Fæ - ste - mand. Pi - ger, lad os klæ - de ham i Fløil og Moor, Fløil og Moor, Og be - gra - ve ham, hvor Min - de - blom - sten groer.

p *mf* *p* *cresc.* *p*

4.
Jő a deak kérve tőlem szerelmet,
De nem talál bús szememben kegyelmet,
‖: Jő a kalmár debreczeni ¦: vásárra, :¦
De nem vonja könyes szemem magára. :‖

5.
Csalfa deák, csalfa kalmár! menjetek,
Mint a lepke, csapongó szerelmetek,
‖: Minden vásár, minden város ¦: újat ad; :¦
Régi hűség, régi szép szó elmarad. :‖

4.
Kommer en Skolar med Snak om Kjærlighed,
Seer jeg ei til ham, men kun til Jorden ned.
‖: Selv en Kjøbmand fiin og rig i ¦: Debreczin :¦
Skal ei faae min Tanke bort fra Vennen min. :‖

5.
Bort, Skolar og Kjøbmand, falske begge To!
Sommerfuglens Flagren liig er Eders Tro.
‖: Den er ei som gammel Troskab, ¦: den er ny, :¦
Ny for hvert et Marked og for hver en By. :‖

F. C. Olsen.

Nr. 37 a. „Seprik a váradi utczát.“ „Vardeins Gade støver stærkt.“

Andante.

1. Se - prik a vá - ra - di ut - czát, Má - sé - roz - nak a ka - to - nák
1. Var - deins Ga - de stø - ver stærkt, Mens Sol - da - ter - ne mar - sche - re;

p

Ti - zen - hat esz - ten - dős bar - na kis lany Me - gyen a re - ge - ment u - tán.
Og en lil - le, sex - ten - aa - rig Pi - ge Ef - ter Re - gi - men - tet gaaer.

mf *p*

2.

„Hová, hová, barna kis lány?“
Kérdi tőle a kapitány.
|: „„Ne kérdje azt, hej, huj! főkapitány,
Megyek a szeretőm után.““ :|

Nr. 37 b. „Seprik a váradi utczát.“ „Vardeins Gade støver stærkt.“

Andante, ma sciolto.

1. Se - prik a vá - ra - di ut - czát Má - sé - roz - nak a ka - to - nák Ti - zen - hat esz -
1. Var - deins Ga - de stø - ver stærkt, Mens Sol - da - ter - ne mar - sche - re; Og en lil - le,

p *f* *mf*

ten - dős bar - na kis lány Me - gyen a re - ge - ment u - tán.
sex - ten - aa - rig Pi - ge Ef - ter Re - gi - men - tet gaaer.

2.

„Brune Pigelil, hvorhen?“
Saa Kaptainen spørger hende.
|: „„Spørg mig ei hvorhen? Nei, spørg ei derom; —
Jeg min Elskte følge maa.““ :|

Nr. 38. „Pesttől fogva Debreczenig a vasút.“ „Banetoget gaaer fra Pesth til Debreczin.“

Allegretto.

1. Pest-től fog-va De-bre-cze-nig a vas-út, a vas-út, A-zon ment el az én ba-bám, a kis rút, a kiz rút; El-vit-te szi-vem min-den nyu-go-dal-mát, De visz-sza jött, 's meg' el-hoz-ta pom-pá-ját.

1. Ba-ne-to-get gaaer fra Pesth til De-bre-czin, De-bre-czin, Der-med foer den slem-me, lil-le Duk-ke min, Duk-ke min; Og hun før-te med sig al min Hjer-te-fred; Men hun kom i-gjen i al sin Dei-lig-hed.

2.
Sebesen megy a gőzhajó |: a vizen, :|
Be szépen szóll a vad galamb |: a réten! :|
|: Be szépen szóll a hegedű, czimbalom,
Enyém vagy te, édes kedves galambom. :|

3.
Kis pejlovam megérdemli |: a zabot, :|
Kétszer futta körül magyar |: országot; :|
|: Szomszéd lova nem érdemli a zabot,
Nem szaladta körül magyar országot. :|

2.
Damperen paa Floden gaaer saa |: rask sin Gang; :|
Vilde Duer kurre smukt paa |: grønne Vang, :|
|: Lifligt klinger Violin og Cymbelspil;
Du, min søde Due, hører mig jo til. :|

3.
Vel min lille brune Hest er |: Havren undt, :|
Trende Gange har den travet |: Ungarn rundt; :|
|: Men min Naboes Hest har Havren ei fortjent,
Den har aldrig gjennem Ungarns Rige rendt. :|

4.

Be szép sarju termett idén |: a réten, :|
Megcsókollak kincsem, rózsám, |: a héten; :|
|: Piros alma mosolyog rád, gömbölyű,
Rózsám, mivel vagy olly igen gyönyörű. :|

4.

Deiligt voxer Engens Blomster |: frem i Vaar; :|
Jeg vil kysse dig, min Skat, før |: Ugen gaaer; :|
|: Æblet smiler hen til dig saa rundt og rødt;
Thi du selv, min Rose, har et Smiil saa sødt. :|

Edv. Lembcke.

Nr. 39. „Úgy elmegyek, meglátjátok." „Jeg gaaer bort, vil ikke blive."

Andante.

Úgy el - me - gyek, meg - lát - já - tok, Hogy le - ve - lem sem kap - já - tok; Nem hogy le - ve - lem kap - ná - tok, De hi - re - met sem hall - já - tok.

Jeg gaaer bort, vil ik - ke bli - ve! In - gen Bre - ve vil jeg skri - ve; Al - drig vil et Brev jeg skri - ve; In - gen Hil - sen sen - der jeg hjem.

mf

Edv. Lembcke.

Nr. 40. „Nézz babám a szemembe.“ „Naar du mig i Øiet seer.“

Moderato. **Allegro.**

p *mf*

1. Nézz ba - bám a sze - mem - be! Mit ol - va - sol be - lő - le? Ugy - e azt mon - dja,
1. Naar du mig i Øi - et seer, Siig, min Skat, hvad seer du der? Kan du læ - se der,

Ugy - e azt mon - dja? Te vagy ég an - gya - la, Ra - gyo - gó csil - la - ga!
Kan du læ - se der, Du er en En - gel mild, Yn - dig som Stjer - nens Ild.

2.
A szived dobbanása
A szivemnek visszhangja.
‖: Ugy-e azt mondja? :|
Mienk a mennyország,
Nem kell más boldogság. :‖

3.
Én is néztem szemedbe,
Lelked tiszta tükrébe:
‖: Irva van raja: :|
Te vagy ég angyala,
Ragyogó csillaga. :‖

2.
Og der klinger i dit Bryst
Gjenlyd af mit Hjertes Røst;
‖: Kan den sige dig, :|
Himmerigs Herlighed
Er i vor Kjærlighed? :‖

3.
Jeg har læst, jeg seer ei feil,
I dit Øie, Sjælens Speil;
‖: Der staaer skrevet klart: :|
Du er en Engel mild,
Yndig som Stjernens Ild. :‖

4.
Már olvastam, látom is,
Hogy a legény mind hamis.
‖: Ugy-e, jól láttam? :‖
Csalogatsz régóta,
Harmadfél év óta. :‖

4.
„Jeg har læst og seer igjen:
Falsk er hver en Ungersvend.
‖: Saae jeg ikke ret? :‖
To Aar og Hælvten til
Drev du saa falsk et Spil.“ :‖

Edv. Lembcke.

Nr. 41. „Széna, széna, széna terem a réten.“ „Græsset groer paa Engen; Tiden gaaer saa brat.“

Allegro moderato.

Szé - na, szé - na, szé - na te - rem a ré - ten, a ré - ten,
Meg - cso - kol - lak, kin - csem ró - szám, a hé - ten, a hé - ten.
Pi - ros al - ma göm - bö, göm - bö, göm - bö - lyü, Az én ró - zsám i - gen, i - gen gyö - nyö - rü.

Græs - set groer paa En - gen; Ti - den gaaer saa brat, gaaer saa brat,
Og i den - ne U - ge kys - ser jeg min Skat, jeg min Skat.
Æb - let hist paa Gre - nen er saa rundt og rødt, Og min Ro - se kan for - tryl - le Hjer - tet sødt.

Edv. Lembcke.

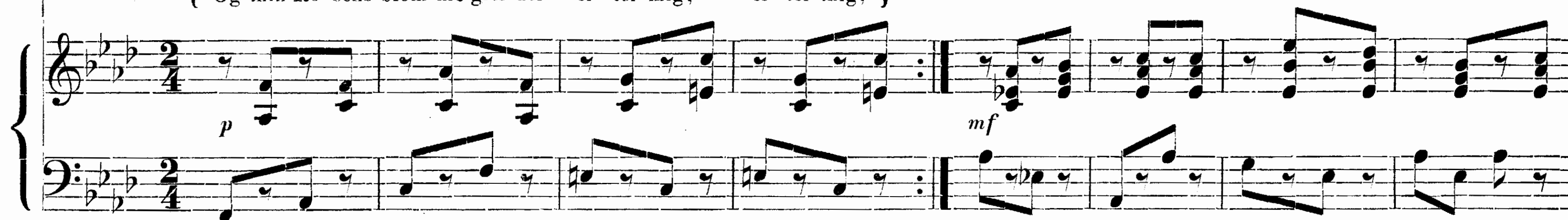
Nr. 42. „Ott a réten egy almafa zöldellett." „Hist paa Engen Æbletræet breder sig."

Allegretto.

1. { Ott a ré-ten egy al-ma-fa zöl-del-lett, zöl-del-lett, / Az én ró-zsám én u-tá-nam kö-nye-zett, kö-nye-zett; } Pi-ros al-ma, mint a lab-da, göm-bö-lyü,

1. { Hist paa En-gen Æb-le-træ-et bre-der sig, bre-der sig, / Og min Ro-sens-blom-me græ-der ef-ter mig, ef-ter mig; } Æb-le-træ-ets Frugt er but-tet, rund og rød,

Az én ró-zsám hajh be nagyon gyö-nyö-rű. De-bre-czen-ben, A kis kert-ben, Czi-fra szür-ben.

Og min Ro-se er saa yn-dig og saa sød. I De-bre-czin, I Ha-ven din, I Søn-dags-lin —

Vivace.

Hopp, Sá-ri! sa-rok-ra, Fogd a ke-zem ma-rok-ra, Hopp, Sá-ri! csü-rök-re, E-nyém vagy te ö-rök-re!

Hop, Sa-ra, dands i Ring, Tag min Haand og tryk i din! Hop, Sa-ra, dands i Sving, E-vig skal du væ-re min!

2.

Sárkelepes széna terem |: a réten, :|
Megcsókollak, kedves babám. |: e héten; :|
Valamennyi kis csikó van, mint kurta,
Valamennyi szép leány van, mint barna.
Debreczenben, s a t.

2.

Kløvergræsset voxer frodigt |: i vor Vang; :|
Jeg skal kysse dig, du Søde, |: mangen Gang. :|
Alle de smaa Føl, de har en Krop saa kort,
Alle smukke Pigers Haar det er saa smukt.
I Debreczin, o. s. v.

Edv. Lembcke.

Nr. 43. „Lágy a kenyér piritani nem lehet.“ „Bage bruunt det bløde Brød kan Ingen jo.“

Andante.

Lágy a kenyér, piritani nem lehet, Kicsiny a lány, férjhez adni nem lehet.
Bage bruunt det bløde Brød kan Ingen jo; Ingen kan jo skjænke bort en Piges Tro.

p *mf*

Meg kellenék tudakolni a lánytól, Megcsokolja-e a legényt magától?
Gaa du selv og beil til Pigen, Ungersvend; Uden Tvang hun kysse vil sin Hjertensven.

Edv. Lembcke.

p

Nr. 44. „Miről apám nagy búsan szólt." „Vel min Faders Suk forstaaer jeg."

Adagio.

2.
Pest Budáról sok nép ki jár,
Alig értik nyelvünket már;
|: Hej, ma hólnap a magyar szó
Ritka mint a fehér holló. :|

3.
Barna leány a faluból.
Hej, ne igyál a Rákosból!
|: Magyar csonton fóly a vize,
Kőnnyektől sós annak ize. :|

2.
Mænd fra Pesth ud til os ride,
Fremmed er vor Tale for dem;
|: Sjeldent snart som Ravne hvide
Er Madjarens Ord i hans Hjem. :|

3.
Brune Pige! Rákoschs Bølger
Skal ei mere fylde din Spand;
|: Thi Madjarens Been den dølger,
Og af Taarer salt er dens Vand. :|

*) Rákosch (ɔ: den Krebserige), en historisk berømt Slette i Nærheden af Pesth, hvor de ungarske Rigsdage fordum holdtes. En Bæk af samme Navn løber derigjennem.

4.
Rákos, Rákos! hová lettél?
Szép hiredből de kiestél!
|: Fáj, szivem, fáj! hogy ezt látom
S hazám földét sirva szántom. :|

4.
Rákosch, Rákosch, før saa fager,
Snart vil Ingen synge din Lov!
|: Sørg, min Sjæl! Paa Fædres Ager
Jeg med Taarer fører min Plov. :|

Edv. Lembcke.

Nr. 45. „Galambom édes, a csókja mézes.“ „Sød er min Due! Kysse saa søde.“

Allegro.

Ga - lam - bom é - des, a csók - ja mé - zes, Sze - mé - ben tüz van, az láng - ra lob - ban.
Sød er min Du - e! Kys - se saa sø - de, Øi - ne, som lu - e, Blik - ke, som glø - de!

mf

Én is he - vü - lök, meg-gyúl a szi - vem, Kéj - be me - rü - lök, Mi bol - dog é - le - tem!
Ak, og i mit Bryst Flam-mer - ne faaer jeg, Og i sa - lig Lyst Hen - rykt for - gaaer jeg.

Edv. Lembcke.

Nr. 46. „Szőke kis lány megy a kútra." „Spanden bar den blonde Lille."

Allegretto.

1. Sző - ke kis lány megy a kú - tra, Ha - ja - ha! Pi - ros al - ma hull az út - ra, Ha - ja - ha!
1. Span - den bar den blon - de Lil - le, Ha - ja - ha! Lod paa Jord et Æb - le tril - le, Ha - ja - ha!

p *mf* *p* *mf*

A ki azt majd fel - kap - kod - ja, Az - é lesz a sző - ke kis lány, Ha - ja - ha!
Den, som kan det Æb - le ta - ge, Bli'er den lil - le Blon - des Ma - ge, Ha - ja - ha!

p *mf*

2.

Szőke kis lány kék szoknyája,
Hajaha!
Ki van varva figurára,
Hajaha!
|: A ki azt majd elolvassa,
Azé lesz a szőke kis lány.
Hajaha! :|

2.

Blaat er hendes Skjørt, den Lille,
Hajaha!
Syet med Tegn og Mærker snilde,
Hajaha!
|: Den, som kan de Tegn udfinde,
Skal den lille Blonde vinde.
Hajaha! :|

Edv. Lembcke.

Nr. 47. „Zúg az erdő, zúg a malom." „Skoven suser, Møllen suser."

Andante.

1. Zúg az er - dő, zúg a ma - lom, Ott sé - tál az én ga - lam - bom Se - lyem tű - szű a de - re - kán, Nem haj - lik a ka - sza u - tán.

Sko - ven su - ser, Møl - len su - ser, Der min Du - e sees spad - se - re; Rig hun er, hun ei be - hø - ver Græs paa Mar - ken selv at skjæ - re.

p

2.

Az én rózsám szeme szája
Többet ér mint a fajtája.
|: A fajtája fekete gyász,
Az én rózsám arany kalász. :|

2.

Ei med Roses Mund og Øine
Andres Sammenligning taaler;
|: Hun imellem Pigers Klynge
Som et Guldax herligt straaler. :|

Nr. 48. „Állj meg, Jancsi!“ „Hold nu, Janczi!“

Andante con moto.

1. Állj meg, Janc-si, e-lőt-tünk már a csár-da! I-hat-nék a ru-das lo-vam, a sár-ga, I-hat-nék a ru-das lo-vam, a sár-ga.

1. Hold nu, Jan-czi[1]), her er Kro-en tæt for-an; Thi min gu-le Stang-hest længes ef-ter Vand, Thi min gu-le Stang-hest længes ef-ter Vand.

2.

Korcsmárosné! egy icceze bort, galambom!
|: Egy pár csókot adjon mellé, ha mondom. :|

3.

Fogj ki, Jancsi! hadd érjen itt az este;
|: Jó szállást ad a kis barna menyecske. :|

2.

Hei, Værtinde, skynd dig; bring os et Kruus Viin;
|: Giv os et Par Kys ikjøbet, Dukke min! :|

3.

Janczi, spænd kun fra! Inat vi blive her;
|: Hos den lille Brune faae vi godt Kvarteer. :|

[1]) Janczi ɔ: Hans.

4.

Korcsmárosné, eszemadta! be barna,
|: Bora mellé enni is tán adhatna! :|

5.

Fogj be, Jancsi! kipirult már a hajnal:
|: Isten hozzád, tüzes szemű kis angyal! :|

4.

Ha, Værtinde, du er yndig, bruun og fiin!
|: Kan du sætte Mad paa Bordet til vor Viin? :|

5.

Janczi, spænd saa for! Snart stunder Dagen til;
|: Lev nu vel, min Engel, med dit Blik af Ild! :|

Edv. Lembcke.

Nr. 49. „Barna legény tánczra viszi.“ „See, den brune Knøs, han bringer.“

Andante con moto.

Edv. Lembcke.

Nr. 50. „Hortobágyi pusztán fúj a szél.“ „Vinden suser over Steppen bred.“

Moderato.

f 1. Hor-to-bá-gyi pusz-tán fúj a szél, *p* fúj a szél, *f* Ju-hász le-gény bú-san út-ra kél, *p* út-ra kél,
1. Vin-den su-ser o-ver Step-pen bred, Step-pen bred, Hyrden gaaer af Sor-gen tyn-get ned, tyn-get ned.

f Ho-vá lett a nyá-ja? el-ad-ta, *p* el-ad-ta; *f* Ho-vá lett a ked-ve? el-hagy-ta, *p* el-hagy-ta.
Hvor er dog hans Hjord vel? Solgt er den, solgt er den; Hvor er dog hans Lu-ne? Tabt det er, tabt det er.

2.

„A nyájadat miért |: adtad el?“ :|
„„Ne kem már a földön |: mi sem kell.““ :|
„Juhász legény kedved |: hová lett?“ :|
„„Rózsám hűségével |: elveszett. :|

3.

Isten hozzád, puszta |: s pajtások, :|
Furulyámat már nem |: halljátok.““ :|
S hortobágyi pusztán |: fúj a szél, :|
Juhász legény búsan |: útra kél. :|

2.

„Du din Hjord har solgt; men |: hvorfor? siig.“ :|
„„Intet meer i Verden |: glæder mig.““ :|
„Hvor er dog dit Lune |: blevet af?“ :|
„„Det med Roses Tro er |: lagt i Grav. :|

3.

Jeg Farvel Jer byder, |: bort jeg gaaer; :|
Ei min Fløite meer I |: høre faaer.““ :|
Vinden suser over |: Steppen bred, :|
Hyrden gaaer af Sorgen |: tynget ned. :|

4.

Juhász legény hosszu |: útjában :|
Szomjuságot érez |: torkában; :|
Szomjas és szerelmes, |: két gonosz, :|
Magában is akár- |: mellyik rosz. :|

5.

Betér a kadarcsi |: csárdába :|
Nagyot iszik ottan |: bujába :|
S mig icczét icczére |: üritett :|
Szomja és szerelme |: elveszett. :|

4.

Paa sin lange Vandring |: føler han :|
Tørst saa hed; han ei den |: døie kan. :|
Tørst og Kjærlighed er |: slemme To; :|
Een af dem alt Nok er, |: paa min Tro. :|

5.

I en Csarda Hyrden |: ind da gaaer, :|
Drikker stærkt, at lindre |: Hjertets Saar; :|
Pæl paa Pæl han drikker, |: og heel snart :|
Tørst og Kjærlighed har |: taget Fart. :|

Nr. 51. „Ám de meglátlak nem sokára." „Lang er Tiden nu, til jeg seer dig."

Allegretto.

p *mf*

Ám de meg - lát - lak nem so - ká - ra; Ak - kor csó - kot szo - rok ba - bám a - ja - ká - ra,
Lang er Ti - den nu, til jeg seer dig; Da skal, min Duk - ke, jeg kys - se din rø - de Mund,

Job - ban fog az es - ni né - ked ak - ko - rá - ra.
Dob - belt saa sødt er det Kys i vor Gjensyns Stund.

Edv. Lembcke.

Moderato. Nr. 52. „Hervadok, angyal, érted.“ „Engel, siden dig jeg saae.“

1. Her-va-dok, an-gyal, ér - ted, Mi - ol - ta meg - lát - ta - lak De tu-dom, te nem ér - ted Pil - lan - tá - sim szép a - lak.
1. En - gel, si - den dig jeg saae, Maa jeg vis - ne hen i - løn; Thi du kan jo ei for - staae Mi - ne Blik - kes øm - me Bøn.

Mi - ol - ta bá - jo - ló ké - ped Nem mo - so - lyog re - mény - sé - get, Oh a kín öl en - ge - met, Hogy ga - lam - bom mást sze - ret!
In - tet Haa - bets Smiil du skjæn - ker; O min Du - e, naar jeg tæn - ker, At du har en An - den kjær, Staaer den bit - tre Død mig nær.

2.

Szánd meg, kérlek, sorsomat
Szép büszke ily sokára
Ne neveljed kinomat,
Engeszteld valahára.
|: Hadd repüljek bé kebledbe,
Paradicsomi öledbe!
Hadd ujulok csókodtól,
Édes ápolásodtól! :|

2.

Lad min Nød dog røre dig,
Skjønne med det stolte Bryst!
Læg ei større Kval paa mig,
Vær barmhjertig, skjænk mig Trøst!
|: Lad mig flyve til dit Hjerte,
Glemme ved dit Kys min Smerte,
Finde i din Himmelfavn
Lægedom for Sorg og Savn! :|

Edv. Lembcke.

Andante.

Nr. 53. „Jegenyefa tetejébe.“ „Poppeltræets mørke Top.“

p pf

1. Je-ge-nye-fa te-te-jé-be Két hol-ló szállt fe-ke-té-be, Gyász-ru-há-juk, en-gem il-let, Mert en-ge-met már nem sze-ret Az én ked-ves ró-zsa-bim-bóm, Ga-lam-bom!

1. Pop-pel-træ-ets mør-ke Top, Der fløi tven-de Rav-ne op, Mørkt og sort! Der bør jeg væ-re, Thi mig el-sker ik-ke me-re Du, min Du-e, du, min fav-re Ro-sen-knop!

2.
Erdő, erdő, be magas vagy!
Édes rózsám, be messze vagy!
Ha az erdőt levághatnám,
A rózsámat megláthatnám,
Az én kedves rózsabimbóm,
Galambom!

3.
Nincsen erdő zöld ág nélkül,
Mező sincsen virág nélkül:
Az én szivem sincs bú nélkül,
Mert messze van kedvesétül,
Az én kedves rózsabimbóm,
Galambom!

4.
Majd eljön ő valahára,
Kirepül galamb módjára:
Akkor veszen hív karjára,
Mézzel folyó ajakára,
Az én kedves rózsabimbóm,
Galambom!

2.
Skov, o Skov, saa høi er du!
Roselil, saa grum er du!
Hvis jeg kunde Skoven vælte,
Kunde jeg dit Hjerte smelte!
Du, min Due, du, min favre
Rosenknop!

3.
Ingen Skov er uden Løv,
Ingen Vei er uden Støv!
Paa mit Hoved slaaer jeg Støvet,
Thi min Lyst er mig berøvet,
Du, min Due, du, min favre
Rosenknop!

4.
Dog, du kommer vist en Dag,
Som en Due til sit Slag,
Tager mig i dine Arme,
Sødt til dine Læber varme,
Du, min Due, du, min favre
Rosenknop!

F. C. Olsen.

Nr. 54. „Nagy gazda vólt az apám.“ „Fa'er han var en holden Mand.“

Andantino.

1. Nagy gaz - da vólt az a - pám Hej so - kat is ha - gyott rám: Hat ö - kör - nek kö - te - lét És egy vas - vil - la nye - lét. E - szem - ad - ta! Juj, juj! E - szem - ad - ta!

1. Fa'er han var en hol - den Mand, Ef - ter - lod en god Be - stand: Ho - ved - lag til fi - re Øg, Og et Gre - be - skaft af Bøg. Pe - te - hei - a! Huj, huj! Pe - te - hei - a!

p mf f mf f mf

2.
Jól is nevelt ökelme
Mindennap megdöngete
Iskolába jártatott
Minden évben egy napot.
Eszemadta!
Juj, juj! Eszemadta!

3.
Azt mondá, házasodjam,
Hogy ujra gazdagodjam;
Igért nekem egy leányt
Szépet és jót, nem ocsmányt.
Eszemadta!
Juj, juj! Eszemadta!

4.
Emlény szemét ha nézem,
Felhevűl szivem s vérem;
Bibor ajkát csokolam,
Ott üzöm el bánatom.
Eszemadta!
Juj, juj! Eszemadta!

2.
Han Opdrager var som Faa,
Slog mig hver Dag bruun og blaa,
Og hvad Skolegang angaaer —
Den fandt Sted en Dag hvert Aar.
Polemeia!
Huj, huj! Polemeia!

3.
„Gift dig!“ var hans Ord til mig,
„For at komme godt i Vei.
Jeg har udseet dig en Tøs,
Flink og kjøn og ikke løs.“
Peteheia!
Huj, huj! Peteheia!

4.
Naar jeg seer min Pige sød,
Staaer mig Blod og Sjæl i Glød,
Og jeg kysser hendes Mund —
Væk er Sorgen samme Stund.
Polemeia!
Huj, huj! Polemeia!

F. C. Olsen.

Nr. 55. „O te áldott Kánaán." „O du Herrens Kanaan."

Andante.

1. O te ál-dott Ká-na-án, Hor-to-bágy mel-lé-ke! Be sok sze-gény le-gény-nek É-des, a-nyja vagy te! Ke-nye-ret adsz ke-zé-be, Pénzt az er-szé-nyé-be, Ke-nye-ret adsz ke-zé-be, Pénzt az er-szé-nyé-be.

1. O du Her-rens Ka-na-an, Hor-to-ba-djer Væn-ge! Sø-de Mo-der-jord, du kan Fø-de bra-ve Dren-ge, Gi-ve Mad paa Tun-gen, Gi-ve Mønt i Pun-gen, Gi-ve Mad paa Tun-gen, Gi-ve Mønt i Pun-gen.

sempre f

2.
Nincsen itten drágaság,
Mert áldott ország ez;
Kedves nálunk a jó bor,
Mert magyar ország ez.
|: O be áldott ország ez!
Nincs hasonló ehez. :|

3.
O be áldott ez a bor,
Magyar föld termése;
Mint fehérlik a kenyér,
Magyar lány sütése;
|: Szép magyar föld, drága kincs!
Hozzád hasonló nincs. :|

2.
Her for Dyrtid er man fri,
Ungarn har den ikke.
Ædel Viin, den elske vi,
Og den kan vi drikke —
|: Drikke alle Dage
Viin, som ei har Mage. :|

3.
Ha, hvor er den Viin dog sød,
Man i Ungarn smager!
Og hvor hvidt er ei det Brød,
Ungarns Pige bager!
|: Deiligst Land og Rige!
Ei det har sin Lige. :|

F. C. Olsen.

Nr. 56. „Édes, kínos emlékezet." „Søde Minde, fuldt af Smerte."

Poco allegretto.

1. É - des, kí - nos em - lé - ke - zet! A Ba - da - cso - nyi szü - ret, Mu - lat - sá - gos gyü - le - ke - zet A rab - sá - gom kez - det - te.
1. Sø - de Min - de, fuldt af Smer - te! Ba - da - cso - nys Dru - e - høst! Fan - get blev jo der mit Hjer - te Midt i Fe - stens Skjemt og Lyst.

p

2.

|: Nem ugy jöttem, a mint mentem,
Nagy külömbség volt köztem. :|

* * * *
* * *

3.

Repüly, repüly honjába,
Ám a kedves hazába;
Badacsonynak vidékire
Balatonnak szélére.

2.

Og som jeg derhen var vandret,
Gik jeg ikke bort derfra.
Før og siden, — hvor forandret!
Knap mig selv jeg kjendte da.

3.

Flyv til Hjemmet, flyv, min Tanke,
Til det kjære Fædreland!
Flyv til Badacsonys Ranke
Og til Plattensøens Strand!

Edv. Lembcke.

Nr. 57. „Jaj néked, szegény…“ „Ungarske Folk, din Nød…“

Andante.

Jaj né - ked, sze - gény ma - gyar nép! Mert az el - len-ség szag-gat - s tép. Mi - re ju - tott
Un - gar - ske Folk, din Nød er haard! Fjen - den med Ild og Sværd dig slaaer. Hvil - ken Haan du

ál - la - po - tod, Rom - lan - dó cse - rép? Sze - gény ma - gyar nép! Mi - kor lesz mar
dog maa li - de, Søn - der - brud - te Skaar! Un - garns Folk, ak, naar Læ - ges dog dit

ép? Meg - rom - la - tál mint cse - rép; Mert a sas - nak kör - me kö - zött fon - nyadsz mint a lép.
Saar? Du er jo knuust som et Skaar! Ør - nens Kløer dit Hjer - te sli - de; Un - garn, du for - gaaer!

Edv. Lembcke.

Nr. 58. „Földiekkel játszó.“ „Spil i Luftens Rige.“ *)

Lento.

Föl - di - ek - kel ját - szó É - gi tü - ne - mény Is - ten - ség - nek
Spil i Luf - tens Ri - ge, Skabt i Far - ve - daab Til en Him - mel -

p

lát - szó Csal - fa vak re - mény Kit te - rem - tett ma - - gá - nak A bol - dog - ta -
sti - ge, Er det blin - de Haab, — Haa - bet, det be - dra - ge - li - ge, Som af Jor - dens

lan Mint véd - an - gya - lá - nak Bó - kol un - ta - lan. Föl - di - ek - kel
Søn Hæ - ves til hans En - gels Li - ge, Hyl - des i hans Bøn. Spil i Luf - tens

p

*) En nyere Sang af Mich. Csokonay. Melodien en Omdannelse af den følgende „Verbunkos“.

ját - szó É - gi tü - ne - mény Is - ten - ség - nek lát - szó
Ri - ge, Skabt i Far - ve - daab Til en Him - mel - sti - ge,

Csal - fa vak re - mény.
Er det blin - de Haab.

F. C. Olsen.

Nr. 59. Verbunkos.

Andante. *(En ungarsk Nationaldands.)*

p

mf

p

Nr. 60. Régi magyar táncz. Gammel ungarsk Dands.

Andante con moto.

p *pf* *p* *pf* *p* *pf*

IV.

NYGRÆSKE FOLKE-SANGE OG MELODIER.

Nr. 1. „Ak, skjær Orangen over."

„Κόψε τὸ πορτογάλι."

Andantino. (Chios.)

Κό - ψε τὸ πορ - το - γά - - - - λι Καὶ δόσ' μου τὸ μι - σό! . Γιατ' εἶ - μαι γα - στρω - μέ - νη, Νὰ μὴν τὸ σκο - τω - θῶ.

Ak, skjær O - ran - gen o - - - - ver, Og giv det Hal - - ve mig! [Du vil ei Den det næg - te, Som In - tet næg - ted' dig.]

p pp

Harm. efter Leopold Schefer.

Nr. 2. „Det er bestemt een, to og tre."

Andantino.

„Βουλιοῦμαι μιά, βουλιοῦμαι δυώ."

(Arkadien.)

1. *Βου-λιοῦ-μαι μιά, βου - λιοῦ - μαι δυώ, βου-λιοῦ-μαι τρὶς καὶ πέν - τε,*
1. Det er be - stemt een, to og tre, det er be - stemt fem Gan - ge:

Βου-λιοῦ-μαι νὰ ξε - νι - τεφ - τῶ. σου!
Langt bort her - fra jeg dra - ge vil. hjem!

1—13. 14.

p

2. *Βουλιοῦμαι νὰ ξενιτεφτῶ πολὺ μακριὰ σ'τὰ ξένα,*
   Χ' ὅσα βουνὰ κἂν διαβῶ,
3. *Χ' ὅσα βουνὰ κἂν διαβῶ, ὅλα τὰ παραγγέλλω·*
   Βουνά μου μὴ χιονίσετε,
4. *Βουνά μου, μὴ χιονίσετε, κάμποι μὴ παχνιαστῆτε,*
   Κ' ἐσεῖς καλαὶς κρυόβρυσες,
5. *Κ' ἐσεῖς καλαὶς κρυόβρυσες, μὴν παγοκρουσταλλιᾶστε,*
   Ὅσο νὰ πάγω καὶ νὰ 'ρθῶ,
6. *Ὅσο νὰ πάγω καὶ νὰ 'ρθῶ καὶ 'πίσω νὰ γυρίζω.*
   Καὶ 'βρίσκω χιόνια σ'τὰ βουνά,

2. Langt bort herfra jeg drage vil, langt bort til fjerne Lande.
   Bjergene jeg bestige maa.
3. Bjergene jeg bestige maa, og jeg til dem da taler saa:
   Bjerge, ei Sne bedække Jer!
4. Bjerge, ei Sne bedække Jer! Marker, ei Riim Jer dække!
   Lader Jer ei, I Kilder smaa —
5. Lader Jer ei, I Kilder smaa, binde af Isens Lænker,
   Medens jeg vandrer hid og did, —
6. Medens jeg vandrer hid og did, til atter hjem jeg vender. —
   Bjergene dækked' er af Sne, —

7. Καὶ ᾿βρίσκω χιόνια σ᾿τὰ βουνὰ, τοὺς κάμπους παχνισμένους,
Καὶ ταὶς καλαὶς κρυόβρυσες,

8. Καὶ ταὶς καλαὶς κρυόβρυσες παγοκρουσταλλιασμέναις,
Καὶ πάλιν ᾿πίσω ᾿γύρισα,

9. Καὶ πάλιν ᾿πίσω ᾿γύρισα, πολὺ μακρι̰ά σ᾿τὰ ξένα,
Κ᾿ ἔπι̰ασα ξέναις ἀδερφαίς,

10. Κ᾿ ἔπι̰ασα ξέναις ἀδερφαὶς καὶ ξέναις παραμάναις,
Ξέναις πλένουν τὰ ῥοῦχα μου,

11. Ξέναις πλένουν τὰ ῥοῦχα μου καὶ ξέναις τὰ σκουτι̰ά μου,
Τὰ πλένουν μι̰ά, τὰ πλένουν δυώ,

12. Τὰ πλένουν μι̰ά, τὰ πλένουν δυώ, τὰ πλένουν τρὶς καὶ πέντε,
Κ᾿ ἀπὸ ταὶς πέντε κ᾿ ὀμπροστὰ,

13. Κ᾿ ἀπὸ ταὶς πέντε κ᾿ ὀμπροστὰ τὰ ῥίχνουν σ᾿ τὸ σοκάκι,
Πάρε, ξένε μ᾿, τὰ ῥοῦχα σου,

14. Πάρε, ξένε μ᾿, τὰ ῥοῦχα σου, πάρε καὶ τὰ σκουτι̰ά σου,
Καὶ σύρε σ᾿τὴ μανούλα σου!

7. Bjergene dækked' er af Sne, Rimen paa Marken ligger,
Alle de skjønne Kilder smaa, —

8. Alle de skjønne Kilder smaa, bundne af Isens Lænker.
Atter jeg da tilbage gaaer, —

9. Atter jeg da tilbage gaaer, langt bort til fjerne Lande,
Fremmede Søstre valgte mig, —

10. Fremmede Søstre valgte mig og saa en Pleiemoder.
Fremmede vasked' nu for mig, —

11. Fremmede vasked' nu for mig, sørged for mine Klæder;
Een Gang og to saa vasked' de, —

12. Een Gang og to og tre og fem vaskede de mit Linned,
Kasted' det efter femte Gang, —

13. Kasted' det efter femte Gang ud dog tilsidst paa Gaden:
„Fremmede, tag dit Linned der, —

14. Fremmede, tag dit Linned der, og tag du dine Klæder!
Drag du saa til din Moder hjem!"

Nr. 3. „Øine to, som Himlen blaa."

„Γαλανὰ τὰ δύω μάτι̰α."

Andante. (*Thessalien.*)

ten.

Γα - λα - νὰ τὰ δύω μά - τι̰α, Κ᾿ ἔ-χουν μαῦ - ρα τζίν - - νω - ρα! ᾿Αμ-μὰν, ἀμ - μάν!

Øi - ne to, som Him - - - len blaa, Sor - te Bryn der - o - - - ver staae! Ak ja, ak ja!

Edv. Lembcke.

p ten. p

p

Nr. 4. „Der findes ingen Elskov…“

„Ἀγάπη δὲν ἐστάθηκε…“

Andante. (*Smyrna.*)

1. Ἀ - γά - πη δὲν ἐ - στά - θη - κε πο - τὲ χω - ρὶς καϊ - μό, Μὲ βά - σα - να, μὲ πί - κραις καὶ

1. Der fin - des in - gen El - skov for - u - den Nød og Kval; Den brin - ger Suk og Kla - ger og

dolce

μ'ἀ - να - στε - ναγ - μό. Νύχ - τα καὶ 'μέ - ρα, φῶς μου, διὰ σέ - να λαχ - τα - ρῶ, Φί -

Sor - ger u - den Tal. For dig, mit Lys, jeg li - der, ved Dag og Nat U - ro, Og

λο πι - στὸ δὲν ε - χω τὰ πά - θη μου νὰ 'πῶ.

jeg har in - gen Ven, som jeg kan min Sorg be - troe.

2.

Ημουν ἕνα πουλάκι χωρὶς συλλογισμούς,
Ἐμϐῆκα σ'τὴν ἀγάπη καὶ σὲ πολλοὺς καϊμούς.
Ἐλέφτερα πουλάκια, μὴ 'μϐῆτε σ'τὸ κλουϐὶ,
Σ'τοῦ Ἔρωτα τὴν πλάνη καὶ σ'τὴν ἐπιϐουλή!

2.

Jeg var en Fugl i Skoven, heel tankeløs og blind;
Jeg voved mig i Elskov og tusind Trængsler ind.
O, vogter Jer, I Fugle, der hoppe frit paa Kvist,
For Eros' Buur og Snare og al hans Argelist.

Edv. Lembcke.

Nr. 5. „Livsalig er din Mund."

„Τὸ στόμα σου γλεντ'ζαίς."

Andante. *(Lilleasien.)*

Τὸ στό - μα σου γλεν - τ'ζαίς, Γε - μά - το μὲ ῥο - δι - αίς! Κ'ἡ γλῶσ - σα σου ἀ - η - δό - νι, Τὸν κόσ - μο βα - λαν - τό - νει.

Liv - sa - lig er din Mund, Som en dei - lig Ro - sen - lund! Din Nat - ter - ga - le - tril - le Kan hver en Sjæl for - vil - de.

Edv. Lembcke.

p mf p

Nr. 6. Arkadisk Syrtos.*)

Poco allegretto. Συρτός.

1. A. Ποιος εἶ - δε πρά - σι - νο δεν - δρί — B. Μαυ - ρομ - μα - τοῦ - σα καὶ ξαν - θή! — A. Νὰ 'χ' ἀ - ση - μέ - νια φύλ - λα; — B. Μαῦ - ρα 'μά - τια, μαῦ - ρα 'φρύ - δια!

1. A. Siig, om det grøn - ne Træ I saae? — B. Kul - sor - te Øi - ne, Øi - ne blaae! — A. Blan - ke Løv i So - len funk - le? — B. Sor - te Øi - ne, Bryn, saa dunk - le!

2.

A. Καὶ σ' τὴν κορφὴ μαλάμματα, —
B. Κορίτσια μὲ τὰ κλάμματα! —
A. Σ' τὴ ῥίζα κρύα βρύσι. —
Ποιος νὰ πιῇ, νὰ λησμονήσῃ;

3.

'Εκ' ἔσκυψα νὰ πιῶ νερό, —
B. Μὰ τῆς ἀγάπης τὸν καϊμό! —
A. Νὰ πιῶ καὶ νὰ γεμίσω. —
B. Μαῦρα 'μάτια νὰ φιλήσω!

4.

A. Μ' ἔπεσε τὸ μανδύλι μου, —
B. Καϊμὸ ποῦ 'χε τὰ χεῖλη μου! —
A. Τὸ βαρυξομπλιασμένο, —
Μία χαρά 'ταν τὸ καϊμένο.

5.

'Οποῦ μου τὸ κεντούσανε —
Κοράσια τραγουδούσανε, —
Τρία παρθένα κοράσια, —
'Σὰν τοῦ μάιου τὰ κεράσια.

2.

A. Liflige Frugter hang derpaa; —
B. Hvorfor græder I Piger smaa? —
A. Ved dets Rod en Kilde findes;
Den, som drak, vil vist det mindes.

3.

Og til det Væld jeg bøied mig ned, —
B. Stor er din Kval, o Kjærlighed! —
A. Og min Dunk jeg fylde vilde; —
B. Kun et Kys, du søde Lille! —

4.

A. Tørklædet faldt i Vandet ned; —
B. Ha, hvor det Kys i Hjertet sved! —
A. Ak, det rigtudsyede Klæde,
Mens jeg bar det, var min Glæde.

5.

Dengang de sad og syede derpaa,
Lystigt de sang, de Piger smaa;
Tre Smaaglutter, friske, søde,
Som Maikirsebær saa røde.

*) s. Anmærkningerne.

6.

Ἡ μιὰ κεντάει τὸν ἀετό. —
B. Δὲν βγαίνεις ἔξω νὰ σὲ 'διῶ; —
A. Κ' ἡ ἄλλη τὸν πετρίτη. —
B. Μιὰ παρασκευή καὶ τρίτη. —

7.

A. Τὄνα 'ν' ἀπὸ τὸ Γαλατᾶ. —
B. Μάσε τὸ νοῦ σοῦ δυνατά! —
A. Καὶ τἄλλο ἀφ' τὸ Μπουχῶρι. —
Τοῦ Χατσιγιανάκη κόρη.

6.

Ørnen syede En af de Tre; —
B. Siig mig, hvornaar jeg skal dig see? —
A. En baldyred der en Glente; —
B. Tirsdag? Fredag? — tør jeg vente?

7.

A. Fra Galatás*) den Ene kom; —
B. Tænk dig nu, Pige, rigtigt om! —
A. Og den Anden fra Buchóri,
Datter af Chatsijanakis.

χ.

*) Galatás og Buchóri, Landsbyer i Arkadien.

Nr. 7. „Ugle, Ugle."*)

Andante. „Ζιώνι, ζιώνι." (*Athenen.*)

Ζιώ - νι, ζιώ - νι, σέ σκο - τό - νω! Καὶ τὸ φο - νι - κὸ πλη - ρό - - - - - - νω. Ζιώ - νι, ζιώ - νι, ζιώ - - νι, ζιώ - - νι! - νι!

Ug - le, Ug - le, du skal blø - de! For din U - daad skal du bø - - - - - - de! Ug - le, Ug - le, Ug - - le, Ug - - le! - le!

p

I. II.

Edv. Lembcke.

*) s. Anmærkningerne.

Nr. 8. „I mange, mange Dage kom jeg ei."

Con moto.

„Ἔχω, ἔχω καιρὸ δὲν διαβῆκα."

Ἔ - χω, ἔ - χω και-ρὸ δὲν δια - βῆ - κα Ἀ - πὸ τὸ
I man - ge, man - - ge Da - ge kom jeg ei For - bi din

p e sempre leg.

μα - χα - λᾶ σου. Γε - λᾶς, κι' ἀν-θοῦν τὰ δέν - δρα, φουν - τό - νουν τὰ κλα -
Bo - lig paa min Vei. Du smi - ler:— Træ-et blom - strer og sæt - ter fri - ske

διά! Οἱ κάμ - ποι λου - λου - διά - ζουν διὰ λό - γου σου, κυ - ρά!
Skud, Og naar du ta - ler, sprin - ge paa En - gen Blom - ster ud.

Edv. Lembcke.

dol.

Nr. 9. „Jeg, Maane skjøn, misunder dig.“

„Φεγγάρι μου, ζηλεύω σέ.“

Larghetto.

Φεγ - γά - ρι μου, ζη - λεύ - ω σέ, Για-τὶ θω-ρεῖς τὸν ἀ-γα-πῶ, Κ' ἐ-μέ-να, 'ναι μα - κρυ - ά μου.

Jeg, Maa-ne skjøn, mis - un - der dig; Du ham kan see, som jeg har kjær, Men ak, som er saa langt fra mig!

p f p

Harm. efter Leopold Schefer.

Sømandens Aftensang.

(Til ovenstaaende Melodie.)

1.

Naar, Maane, du paa Himlen staaer,
|: Er jeg end fjern, saa er det dog,
Som om i kjære Hjem jeg gaaer. :|

2.

Du følger mig med milde Blik,
|: Som om fra Hjemmets fjerne Strand
Jeg fulgtes af den Elsktes Blik. :|

3.

Nu seer maaskee hun op til dig,
|: Der seiler i din Himmelsø,
Mens hendes Tanke gaaer til mig! :|

Nr. 10. „Du er Liljen liig i det Fjerne.“

Allegretto.

„Ἀπ᾽ ἀλάργα εἰσ᾽ ἕνα κρῖνο.“

(*Athenen.*)

Ἀπ᾽ ἀ - λάρ - γα εἰσ᾽ ἕ - να κρῖ - - νο, Ἀ - πὸ κον - τὰ εἰσ᾽ ἕ - να κον - ζέ, Ἀ - μὰν ἀ - μὰν ἀ -

Du er Lil - jen liig i det Fjer - - ne, Og nær-ved lig - ner du Ro-sens Kalk, Ak ja, ak ja, ak

dolce

poco riten. *a tempo*

μὰν ἀ - μὰν ἀ-μὰν ἀ - μὰν ἀ-μὰν ἀ-μὰν ἀ-μὰν ἀ-μὰν ἀ - μὰν ναί! Νὰ ἦ-τανε τρό - πος. χρυ-σὸ που-λί μου! Νὰ σὲ ἐ-ϐά-

ja, ak ja, ak ja, ak ja, ak ja ja, ak ja, ak ja, ak ja, ak ja! O, var det mu - ligt, Guld-fugl du smuk-ke, Ind i min

poco riten. *mf a tempo*

poco riten.

στα - ζα μέσ᾽ τὴ ψυ - χή μου· Ἀ-μὰν ἀ-μὰν ἀ - μὰν ἀ-μὰν ἀ-μὰν ἀ-μὰν ἀ-μὰν ἀ-μὰν ἀ-μὰν ἀ - μὰν ναί!

Sjæl jeg vil-de dig luk-ke! Ak ja, ak ja, ak ja, ak ja, ak ja, ak ja ja, ak ja, ak ja, ak ja, ak ja!

Edv. Lembcke.

poco riten.

Nr. 11. „Tvende Piger elske mig."

„Δυὸ κοπέλαις μ᾽ἀγαποῦνε."

Andantino. (*Ægina.*)

1. *Δυὸ κο - πέ - λαις μ᾽ἀ - γα - ποῦ - νε καὶ ταὶς ἀ - γα - πῶ κ᾽ἐ - γώ, Ποι̯ὰ νὰ πά - ρω, ποι̯ὰ ν᾽ἀ - φή - σω, δὲν ἠ - ξέ - ρω ᾽πὸ ταὶς δυό, Ποι̯ὰ νὰ πά - ρω, ποι̯ὰ ν᾽ἀ - φή - σω, δὲν ἠ - ξέ - ρω ᾽πὸ ταὶς δυό.*

1. Tven-de Pi - ger el - ske mig, i - gjen dem beg - ge el - sker jeg; Hvem af dem jeg ta - ge skal, hvem slip - pe, see, det veed jeg ei, Hvem af dem jeg ta - ge skal, hvem slip - pe, see, det veed jeg ei.

p — *poco riten.*

2.

|: *Εἶν᾽ ἡ μία γαλανοῦλα κ᾽ ἔχει καὶ ξανθὰ μαλλι̯ά,* :|
|: *Καὶ ἡ ἄλλη μαυρομματοῦσα, ποὺ λυγάει σὰν τὴ λυγι̯ά.* :|

3.

|: *Γι̯ὰ νὰ πάρω τὴ μικροῦλα πού ᾽ναι ἄσπρη καὶ παχει̯ά,* :|
|: *Νὰ τὴν ἔχω τὸ χειμῶνα, πού ᾽ν᾽ τὰ χιόνια τὰ πολλά.* :|

4.

|: *Γι̯ὰ νὰ πάρω τὴ μεγάλη πού ᾽ναι μαύρη καὶ λιγνή,* :|
|: *Νὰ τὴν ἔχω τὸ καλοκαῖρι, πού ᾽ν᾽ ἡ κάψα ἡ πολλή.* :|

2.

|: Hos den Ene Øine blaae og gule Haar fortrylle mig, :|
|: Hos den Anden Øine sorte, Væxten slank henrykke mig. :|

3.

|: Hos den Lille, blonde, fede, Varme mild jeg finde vil, :|
|: Naar ved Vintertide Alt af Iis og Sne er dækket til. :|

4.

|: Med den Store, mørke, slanke, jeg mod Sommersolens Ild, :|
|: Dybt i Skovens svale Skygge, Ly og Tilflugt søge vil. :|

Nr. 12. Euphrosyne.*)

Ἀφροσύνη.

Andantino. (*Epirus.*)

1. Ἄ - κού - σε - τε τί ἔ - γει - νε σ' τὰ Ἰά - νι - να σ' τὴ λίμ - νη; Ποὺ πνί -
1. Har I hørt, hvad der nys er skeet i Ja - ni - nas den dy - be Sø? Der de

ξα - νε ταὶς δε - κά - φτὰ καὶ τὴν κυ - ρὰ Ἀφρο - σύ - νη. Ἀχ Ἀφρο -
druk - ned' Eu - - phro - sy - ne, dømt med syt - ten Kvin - der til at døe. Ak Eu - phro -

σύ - νη μ' παι - - νε - μέ - νη! Τί κα - κό 'πα - θες, καϊ - μέ - - - νη;
sy - ne, du lov - pri - ste, Skul - de saa dit Liv du mi - - ste!

*) s. Anmærkningerne.

2.

Ἄλλη καμμιὰ δὲν ἔβαλε ποτὲ λαχοῦρι σάλι,
Μόν' ἡ 'Φροσύνη τό 'βαλε καὶ 'πῆγε σ' τὸ χαμάμι.
Ἄχ 'Φροσύνη, 'παινεμένη,
Μέσ' σ' τὴ λίμνη 'ξαπλωμένη!

3.

Δὲ σ' ἔλεγα, 'Φρυσύνη μου, μὴν βάλῃς δακτυλίδι;
Τ' ἀκούει ὁ 'Αλῆ Πασᾶς, σὲ ῥίχνει μέσ' σ' τὴ λίμνη.
Ἄχ 'Φροσύνη καὶ κυρά μου,
Ἔκαψες τὰ ζωτικά μου!

4.

Ἂν εἶστε Τοῦρκ', ἀφῆστε με! χίλια φλωριὰ σᾶς δίνω,
Νὰ πάγω σ' τὸ Μουχτὰρ πασᾶ. δυὼ λόγια νὰ τοῦ κρίνω.
Ἄχ 'Φροσύνη καὶ κυρά μου,
Ἔκαψες τὰ ζωτικά μου!

5.

Σήκου, πασᾶ μ', ὀγλίγωρα καὶ σ'τὸν παπᾶ νὰ σώσῃς,
Διὰ νὰ τοῦ κάμῃς τὸ ῥιτσᾶν, ἐμένα νὰ 'γλυτώσῃς.
Ἄχ 'Φροσύνη καὶ κυρά μου,
Ἔκαψες τὰ ζωτικά μου!

6.

Ἐγὼ κἂν πάγω 'σ τὸν παπᾶ, ῥιτζάδες δὲν περνάνε
Τὸ βλέπω, 'Φροσυνίτσα μου, τὰ ψάρια θά σε φάνε.
Ἄχ 'Φροσύνη καὶ κυρά μου,
Ἔκαψες τὰ ζωτικά μου!

7.

'Φροσύνη μου, σάν τό 'ξευρες, δὲ μ' ἔστειλες χαμπάρι;
Νὰ στείλω τὴν κοζόκα μου κι' ἄνθρωπο νά σε πάρῃ.
Ἄχ 'Φροσύνη καὶ κυρά μου,
Ἔκαψες τὰ ζωτικά μου!

8.

Χίλια καντάρια ζάχαρι θὰ ῥίξω μέσ' σ' τὴ λίμνη,
Διὰ νὰ γλυκάνῃ τὸ νερὸ νὰ πίῃ κυρὰ 'Φροσύνη.
Ἄχ 'Φροσύνη καὶ κυρά μου,
Ἔκαψες τὰ ζωτικά μου!

9.

Φύσ' ἀεράκι μου, Βοριά, φύσα κατὰ τὴ λίμνη!
Χαιρέτα μου τὰς δεκάφτὰ καὶ τὴν κυρὰ 'Φροσύνη!
Ἄχ 'Φροσύνη καὶ κυρά μου,
Ἔκαψες τὰ ζωτικά μου!

2.

Mens aldrig man en Anden saae iført saa kostbar Klædedragt,
Gik til Badet Euphrosyne, med et indisk Schawl om Skuld'ren lagt.
Ak Euphrosyne, Søens Bølge
Skal for mig din Skjønhed dølge!

3.

Jeg, Euphrosyne, vared dig: du Ringen ikke tage paa!
Hvis det Ali Pascha hører, du dit Liv i Søen lade maa!
Ak Euphrosyne, hvilken Smerte
Har du ei forvoldt mit Hjerte! —

4.

„Er Tyrker I, saa slipper mig, I skal da Guld i Dynger faae;
Jeg til Muktar Pascha iler, kun to Ord med ham jeg tale maa:“ —
Ak Euphrosyne, hvilken Smerte
Har du ei forvoldt mit Hjerte!

5.

„Staa, Pascha, op, du skynde dig! Du til din Fa'er begive dig!
Du ham bede, ham bønfalde, trygle ham, at du kan frelse mig!“
Ak Euphrosyne, hvilken Smerte
Har du ei forvoldt mit Hjerte!

6.

„„Om end jeg gaaer til Fader hen, min Bøn vil dog ei hjælpe mig.
Jeg det seer, min Euphrosyne! Søens Fiske skal fortære dig!
Ak Euphrosyne, hvilken Smerte
Har du ei forvoldt mit Hjerte!

7.

Du, Euphrosyne aned' det, men dog ei Bud mig skikket har!
Jeg dig havde sendt min Kappe og en Mand, ved hvem du reddet var!““
Ak Euphrosyne, hvilken Smerte
Har du ei forvoldt mit Hjerte!

8.

Jeg Tusind Centner Sukker vil nu kaste i den bittre Sø;
Saa jeg vil forsøde Drikken, som hun smage maa, før hun kan døe!
Ak Euphrosyne, hvilken Smerte
Har du ei forvoldt mit Hjerte!

9.

Blæs, Luftning, over Søen hen, ja reis dig, iil, du lette Vind!
Bring de Sytten Muktars Hilsen, først og sidst kys Euphrosynes Kind!
Ak Euphrosyne, hvilken Smerte
Har du ei forvoldt mit Hjerte!

Nr. 13. „Hvad skal jeg stakkels Pige gjøre?“*)

Con moto. „Τί νὰ κάμω, τὸ καϋμένο.“ (*Morea.*)

1. *Τί νὰ κά - μω, τὸ κα - ϋ - μέ - - νο; Πὄ - χω μά - - να κ' εἶν' κα - - κιά! Ἄχ ἀ - μάν, ἀ - μάν!*

1. Hvad skal jeg stak - - kels Pi - ge gjø - re? Af saa streng en Mo - der bun - den! O, jeg Stak - kel, o!

p

2.
|: *Δὲ μ' ἀφίνεις νὰ γλεντίσω,* :|
|: *Τώρα ποὖλθ' ἡ 'λεφτεριά* —:|
Γιὰρ ἀμάν, ἀμάν!

3.
|: *Μὲ ταὶς νιούτσικαις κοπέλλαις* :|
|: *Μὲ τὰ 'λέφτερα παιδιά* —:|
Γιὰρ ἀμάν, ἀμάν!

4.
|: *Ποὺ φοροῦνε ταὶς φουστανέλλαις* :|
|: *Τὰ τσαρούχια τὰ πλεχτά* —:|
Γιὰρ ἀμάν, ἀμάν!

5.
|: *Ποὺ φοροῦνε τὰ γεμενάκια* :|
|: *Τὰ φεσάκια τὰ μικρά* —:|
Γιὰρ ἀμάν, ἀμάν!

2.
|: Jeg tør mig aldrig lystigt røre, :|
|: Skjøndt vor Frihed nu er vunden; :|
O, jeg Stakkel, o!

3.
|: Ei, hvor blandt Piger Leg det gjælder, :|
|: Ikke blandt de frie Svende, —:|
O, jeg Stakkel, o!

4.
|: Som bære hvide Fustaneller [1]), :|
|: Og om Benet Krydsbaand spænde; —
O, jeg Stakkel, o!

5.
|: De, som med Hovedklæder prunke :|
|: Og den lille Fess [2]), der nikker, —:|
O, jeg Stakkel, o!

*) I denne Vise er den albanesiske Klædedragt beskreven. — [1]) Fustaneller, det albanesiske Mandfolkeskjørt. [2]) Fess, en tyrkisk ulden Hue, der bæres under Turbanen.

6.
|: Ποὺ φοροῦνε τοὺς δισγέδες :|
|: Τὰ τουζλούκια τὰ χρυσᾶ — :|
Γιὰρ ἀμάν, ἀμάν!

7.
|: Ποὺ φοροῦνε τὰ γελέκια :|
|: Τὰ μιντάνια τὰ χρυσᾶ — :|
Γιὰρ ἀμάν, ἀμάν!

8.
|: Ποὺ φοροῦνε τὰ σιλαχλήκια :|
|: Τὰ ζωνάρια τὰ χρυσᾶ. :|
Γιὰρ ἀμάν, ἀμάν!

6.
|: De, som med Knæbaand gaae saa [strunke :|
|: Og ved Knæet gyldne Svikker; — :|
O, jeg Stakkel, o!

7.
|: Som gaae med Veste saa adrætte :|
|: Og med Trøier, guldbrodeerte, — :|
O, jeg Stakkel, o!

8.
|: Og til Pistoler Hylstre nette, :|
|: Og med Bælter, guldstaffeerte. :|
O, jeg Stakkel, o!

χ.

Nr. 14. Distichon.

Δίστιχον.

Moderato.

Ἤ - θε - λα 'γώ, ἤ - θε - λα 'γώ ν' ἀ - πό - θνη - σκα Καὶ ὁ Χά - ρος νὰ κοι - μᾶ - ται, — Γγὲλ, γγὲλ, ἐ - φέν - τη μ', ἀ - μάν, ἀ - μάν!
Καὶ πά - λιν ἀ - καὶ πά - λιν ἀ - να - στή - νο - μαν Νὰ 'διῶ, ποιὸς με λυ - πᾶ - ται. Γγὲλ, γγὲλ, ἐ - φέν - τη μ', ἀ - μάν, ἀ - μάν!

Jeg øn - sked mig, jeg øn - sked mig, at jeg var død, Men at Cha - ron laa og snor - ked; — Ak, du min El - ske - de! ak ja, ja!
Saa stod jeg op, saa stod jeg op i - gjen og saae, Hvem der o - ver mig vel sør - ged. Ak, du min El - ske - de! ak ja, ja!

p pf

F. C. Olsen.

Nr. 15. Syrtos.

Συρτός.

Andante. (*I den æoliske Toneart.*)

1. *Κάτω σ̓τοῦ Βάλτου τὰ χω-ρ̰ιά, Ξη-ρό-με-ρο καὶ Ἄ - γραφα Καὶ σ̓τὰ πέν-τε βι - λα-έ-τ̰ια — (Βάλ-τε, μπρέ, νὰ πιοῦμ' ἀ-δέρ-φ̰ια!)*

1. Hist ne-de i Val-tos'*) Bygder, Xi-ro-me-ro og A - gra-fa, Og i de fem Can-toners Land — (Op, Brødre! skjænk, vi drik-ke vil!)

p

2.

Ἐκεῖ 'ν' οἱ κλέφταις οἱ πολλοί,
Οὗλοι 'νδυμένοι σ̓τὸ φλωρί,
Κάθονται καὶ τρῶν καὶ πίνουν
Καὶ τὴν Ἄρτα φοβερίζουν.

3.

Π̰ιάνουν καὶ γράφουν μία γραφή,
Χέζουν τὰ γέν̰ια τοῦ καντῆ,
Γράφουνε καὶ σ̓τὸ κομπότη,
Προςκυνοῦν καὶ τὸ δεσπότη.

4.

Μπρὲ, Τοῦρκοι, κάμετε καλά,
Γ̰ιατὶ σὰς καῖμε τὰ χωρ̰ιά.
Γλήγωρα τ' ἀρματωλῆκι,
Γ̰ιατ' ἐρχόμαστε σὰ λῦκοι.

2.

Der findes fuldt af Klefter,
Og Alle med Guld i Lommen!
De sidde godt ved Fad og Kruus,
Mens de for Arta er en Skræk.

3.

De tager et Brev og skrive:
„I Fjæset vi Kadi spytte!"
Ogsaa til Fogden skrive de,
Og sende Præsten Hilsensord:

4.

„Hei, Tyrker! Hjælp Gud! God Morgen!
Vi vil Jeres Byer brænde,
Og saa i Hast Jert hele Land;
Som glubske Ulve komme vi."

no.

*) Valtos, en Deel af Provindsen Akarnania.

Nr. 16. Syrtos.

Συρτός.

Andante.

p

Ξε - - χω - ρις - τή, ξε - χω-ρις-τή 'σαι, μά - - τ̮ια μου, Ὡς ξε - χω - ρί - ζουν τ' ἄ - -
Ak, hvor skjøn-ne dog, hvor skjøn-ne dog, I Øi - - ne to; Klart som Stjer-ner - ne I straa - -

στρα, Ὡς ξε - χω - ρίζ' ἡ Βε - νε - τ̮ιὰ Ἀφ' τὰ με - γά - λα κάσ - - τρα.
le! Ei an-den By sig kan med Ve-ne - dig, Ei an-dre Øi - ne med Jer sig maa - - le.

mf *p*

Nr. 17. „Du Pige skjøn, min Skat, mit Guld."

„Κόρη, μαλαματένια μου."

Moderato.

1. { Κό - ρη, μα - λα — κό - ρη, μα-λα - μα - τέ - νια μου, Κό - ρη, μα-λα - μα - τέ - νια
{ Κάμ - νεις τοὺς νιοὺς — κάμ - νεις τοὺς νιοὺς καὶ χαί - ρουν - ται, Κάμ - νεις τοὺς νιοὺς καὶ χαί - ρουν -

1. { Du Pi - ge skjøn, du Pi - ge skjøn, min Skat, mit Guld, Du Pi - ge skjøn, min Skat, mit
{ Hver Un - ger - svend, hver Un - gersvend dig el - ske maa, Hver Un - gersvend dig el - ske

p

μου, Καὶ μαρ - γα - ρι - τα - ρέ - νια μου }
ται, Τοὺς γέ - ρους καὶ τρελ - λαί - νουν - ται. }

Guld, Mit Hjer - tes Per - le, un - der - fuld! }
maa, De Gam - le la'er fra Sands du gaae. }

Fine. *Più lento.*

2. { Τὰ φλου - ριά μου συ τά 'πη - ρες, }
{ Καὶ τῆς μά - νας σου τά 'πη - γες. }

2. { Jeg for dig min Rig - dom lag - de, }
{ Til din Mo - der du den brag - te. }

Fine. *mf*

Tempo 1mo

Ὦ νὰ σὲ χα - ρῶ, Ὦ νὰ σὲ χα - ρῶ, Πολ - λὰ ποὺ σ'ἀ - γα - πῶ!

Lyk - ke føl - ge dig, Lyk - ke føl - ge dig, Saa kjær som du er mig!

Da capo al fine.

Nr. 18. „Bladrige Rosers skjønne Krands."

„Τὰ ῥόδα, τὰ τραντάφυλλα."

Andante.

Τὰ ῥό - δα, τὰ τραν-τά - φυλ - λα*), Τῆς ἄ - νοι-ξις κα - μά - ρι, Τὰ λου - λου - δα κ' οἱ ζέ - φυ -
Blad - ri - ge Ro - sers skjøn-ne Krands, Til Pryd for Vaa-ren flæt - tet, Blom-ster - nes Flok, Ze - fy - rers

mf

ροι, Ὁ ἥ - λιος, τὸ φεγ - γά - ρι Χά - νουν τὴν εὐ - μορ - φά - δα τους Σ'τὴ σκλα - βω - μέ - νη γῆ.
Dands, Selv Sol og hul - de Maa - ne, Ei de - res Skjønhed glæ - de kan; — Træl - bun - det er vort Land;

Χά - νουν τὴν εὐ - μορ - φά - δα τους Σ'τὴ σκλα - βω - μέ - νη γῆ.
Ei de - res Skjøn - hed glæ - de kan; — Thi træl - bundet er vort Land.

f

*) — τὰ τραντάφυλλα, ɔ: de Tredivebladede, et Tilnavn til Roserne.

Nr. 19. „Tusinde Gange, Elskede.“

„Χίλιαις φοραίς, ἀγάπη μου.“

Andante.

Χί - λιαις φο - ραίς, ἀ - γά - πη μου, Ἦλ - θα γιὰ νὰ σου εἴ - πω
Tu - sin - de Gan - ge, El - ske - de, Kom jeg at si - - ge dig

Τοὺς πό - νους καὶ τὰ βά - σα - να, Ὁ - ποὺ διὰ σὲ περ - νῶ.
Al - le de Kva - ler, som jeg maa Gjen - nem - gaae for dig.

ritenuto

Πλὴν σὰ σ' ἰ - δῶ σι - μά μου Πα - γό - νετ' ἡ καρ - διά μου,

Men naar jeg nær dig sku - - er, Kvæ - ler mig Hjer - tets Lu - - - er,

ritenuto

f *f*

a tempo

Τρέ - μ' ἡ φω - νὴ σ'τὰ χεί - λη μου Τὰ λό - για λησ - μο - νῶ, Τὰ

Læ - ben er luk - ket, Or - det ei Kan o - ver den fin - de Vei, Kan

a tempo

f

λό - για λησ - μο - νῶ, Τὰ λό - για λησ - μο - νῶ. Ἄχ!

o - ver den ei fin - de Vei, Kan o - ver den ei fin - de Vei. Ak!

f *mf*

Nr. 20. „Du min kjære Spillemand."

„Ἐσὺ φίλε μουσικέ."

Andante.

1. Ἐ - σὺ φί - λε μου - σι - κέ! Φο - να - κλᾶ μου βα-θρα - κέ! Νε - ρὸ πί - νον-τας γλυ - κὰ Κε - λαϊ - δεῖς τὸ μπα-κα - κά· Κ' ἐ - γὼ πί - νον - τας κρα - σὶ Μὲ τὴν κοῦ - πα τὴ χρυ - σή, Μεσ' σ' τὰ δέν - δρα τ' ἀν - θη - ρὰ Τρα - γου - δῶ τὸ τα - ρα - ρά.

1. Du min kjæ - re Spil - le-mand, Lil - le Skrig-hals, du min Frø! Mens du tør - stig drikker Vand, Syn-ger du dit Ba - ka - ka; Og i - mens jeg drik - ker Viin Af min gyld - ne Kum-me her, Syn - ger jeg mit Tra - ra - ra Mel - lem dis - se Blomster-Træer.

2.

Ἔλ' ἂς πίνουμε μαζύ,
Ὁ καθένας ὅσο ζῇ,
Καὶ τὸν κόσμο τὸν καλὸ
Ἂς γελοῦμε σὰν τρελλό.
Τύφλαις νἄχουν τὰ πολλὰ
Καὶ μεγάλα του καλά,
Καὶ τὰ πλέο θαυμαστά,
Εἰς τὸ πιεῖ μας ὀμπροστά.

Ἀθανάσιος Χριστόπουλος.

2.

Kom, vi sammen drikke vil
Lystigt, mens vi ere til;
Og ad Verden lee vi skal,
Lee ad den som ad en Gal.
Pokker ta'e dens Deilighed,
Selv den største lad gaae med;
Vi os holde til vor Skik,
Glæde os ved vante Drik.

Efter Athanasios Christopulos.

Nr. 21. „Vaagn, du min søde Kjærlighed."

„Ξύπνα, γλυκιά μου αγάπη."

Andantino.

1. „Ξύπ-να, γλυ-κιά μου ἀ - γά-πη, Κ' ἡ νύ - χτα εἶ - νε βα - θιά! Ὅ - λη κοι-μᾶ - ται ἡ φύ-σις Εἶνε ὁ - λα σι - ω-πη - λά. Μό-νο τ' ἀχ-νὸ φεγ - γά - ρι Ποὺ σὰν ἐ - μέν' ἀ - γρυπ - νᾶ Μέσ' σ' τ' οὐ-ρανοῦ ἀρ-με - νί - ζει Τὴν η - συ-χην ἐρη - μιά.

1. „Vaagn, du min sø - de Kjær - lig-hed, Sig Nat - ten sæn - ker ned! He - le Na-tu - ren so - ver, Den hvi - ler i stil - le Fred. Ik-kun den ble - ge Maa - ne Vaa - ger li - ge-som jeg; Hen-ad den kla - re Him - mel Den gaaer sin ro - li-ge Vei.

2. Ξύπνα, γλυκιά μου αγάπη,
Κ' ἡ νύχτα εἶνε βαθιά!
Μὰς καρτερεῖ ἡ βαρκοῦλα
Σ' τὴν ἔρημην ἀκρογιαλιά.
Ἂν μὰς χωρίζει τώρα
Μιὰ θέλησι σκληρή,
Μιὰν ἄκρια γης θὰ 'βροῦμε
Νὰ ζήσουμε μαζί."

3. Ἀκόμι τὸ φεγγάρι
Τοὺς φέγγει 'σπλαγχνικό,
Μὲ μάτια δακρυσμένα
Τὸ χαιρετοῦν κ' οἱ δυό.
„Λάμνε, καλέ μου, λάμνε,
Νὰ φύγουμε μακρυά·
Ὅσο φυσάει τ' ἀέρι
Σ' τὰ ὁλόστρωτα νερά!

4. Ἔχετε 'γιά, λαγκάδια,
Βρυσοῦλες, κρύα νερά!
Γλυκαῖς αὐγαῖς, πουλάκια,
Γιὰ πάντα ἔχετε 'γιά!"
Καὶ κάθε ποὺ σ'τὸ κῦμα
Βουτοῦσε τὸ κουπί,
Σ'τὸ μέτωπο τοῦ δίνει
Ἡ κόρη ἕνα φιλί.

Ἰούλιος Τυπάλδος.

2. Vaagn, du min søde Kjærlighed,
Sig Natten sænker ned!
Færdig alt Baaden ligger,
Os venter ved Strandens Bred.
Lad kun en grusom Villie
Søge at skille os ad;
Vi vist i en Afkrog skal finde
Den Lykke, hvorom vi her bad."

3. Mildelig Maanen skinner,
Den sender medlidende Smiil,
Medens med Taarer i Øiet
De fortsætte Veien med Iil.
„Ro, Ven, ak ro, min Elskte,
Langt bort ville vi flye;
Saa langt som Vinden blæser,
Til fjernest' Sted lad os tye!

4. Tag mit Farvel, I Skove,
I Kilder, kjølige Væld,
Morgener søde, Fugle smaa,
Nu for bestandig Farvel!"
Og hver en Gang han i Bølgen
Sænker sin Aare ned,
Et Kys hun paa Panden ham giver;
Han styrkes sødt derved.

Efter Julios Tipaldos.

Nr. 22. Folkedands.

Ἐθνικὸς χορός.

Andantino.

Nr. 23. En Sangmelodie.

Τραγουδάκι.

Allegretto.

Nr. 24. Syrtos.

Συρτός.

Allegro.

Nr. 25. Dands fra Lilleasien.

Λεβαντίνικο.

Allegro moderato.

p

I. II.

f

I. II.

Nr. 26. Melodie fra Chios.

Μελῳδία ἀπὸ τὴν Χῖον.

Allegretto.

Fine.

Da capo al fine.

Nr. 27. Melodie fra Kreta.

Μελῳδία ἀπὸ τὴν Κρήτην.

Con moto.

pf f mf

I. II.

Nr. 28. Melodie fra Mesolonghi.

Μελῳδία ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι.

Moderato.

mf sf

sf sf f mf

sf sf sf p 3

3 3 3 3

3 3 3

Nr. 29. Arkadisk Syrtos.

Συρτὸς ἀπὸ τὴν Ἀρκαδίαν.

Allegretto.

I. II.

I. II.

3

Nr. 30. Melodie fra Macedonien.*)

Μελῳδία ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν.

Andante con moto.

f ten. p

ten. mf f

p

*) Texten begynder saaledes: *Διὰ μαῦρα ματια χάνομαι, — Διὰ παρδαλὰ 'ποθαίνω* ɔ: De sorte Øine bringe mig Undergang, — De brogede Død.

Nr. 31. Aftenhvile.

Ἡ βραδειά.

Moderato.

mf

p

I. II.

L'istesso tempo (♩. = ♩).

mf

tr

tr

V.

FOLKE-SANGE OG MELODIER

FRA TYRKIET, DETS NUVÆRENDE OG FORHENVÆRENDE PROVINDSER.

Nr. 1. Sultan Selims Sang.

Larghetto.

(*Tyrkisk.*)

1. Asch-kim ser - de, Düsch-dum der - de, Hep dil - ler - de Des - ta - nim. Dschew-rin tschok - dir, Rah - min jok - dir, Sö - zim hak - dir, Sul - ta - nim!

1. El - skov har mig Vol - det Smer - te; Al - le næv - ne Mig med Spot. Du i Sand - hed U - barm - hjer - tig, Her - sker - in - de, Er mod mig!

p *mf*

2.
Warim sen sin,
Jarim sen sin,
Sinem itschre
Narim sen.
|: Kijdin dschane,
Dilwirane
Ben dschanane
Hairanim! :|

2.
Alt du blev mig,
Da du tændte
I min Barm den
Stærke Ild.
|: Sønderknust nu,
Sindsforvirret
Sukker, Skjønne,
Jeg for dig! :|

Nr. 2. „Gitin, bulutlar, gitin." „Farer, Skyer, flux afsted."

Con moto. *(Tyrkisk.)*

1. Gi - tin, bu - lut - lar, gi - tin, Ja - ri - me se - lam i - tin! Hai - de dik, hai - de dik! Dur - ma bun - dan gi - tin dik!

1. Fa - rer, Sky - er, flux af - sted, Bud ta'er til min Elsk - te med! Skyn - der Jer, Skyn - der Jer! I - ler bort, og staaer ei her!

pf f

2. |: Eg'er jarim uikuda ise,
Uikusin haram itin! :|
|: Dujulduk, dujulduk,
Aleme destan olduk. :|

2. |: Hviler alt i Slummer hun,
Vækker hende op af Blund! :|
|: Det for Folk røbet er,
At vi har hinanden kjær. :|

Nr. 3. Melodie til en tyrkisk Sang.

Lento.

mf f

Nr. 4. Melodie fra Constantinopel.

Andante con moto.

p

pf

p

Nr. 5. Tyrkisk Sang og Dands.

Adagio.

(Bulgarien.)

p

tr

V. S.

ritard.

a tempo

pf

p

p

tr

ritard.

Allegro.

Coda.

Nr. 6. Dands fra Bessarabien.

Allegro moderato.

Nr. 7. Dands fra Bessarabien.

Moderato.

f *mf* *tr* *p* *f* I. II.

Nr. 8. Vallachisk Sang-Melodie.

Lento.

Nr. 9. Vallachisk Melodie til en med Dands forbunden Sang.

Molto andante.

p

3

p

tr

pf

p

tr

I.

II.

Allegro moderato.

pf

V. S.

p

I. II. Fine.

Allegro da capo

f

Nr. 10—14. Vallachiske Dandse.

Nr. 10.

Allegro.

3

3 3 3 3

tr

Nr. 11.

Allegro.

Nr. 12.

Allegro moderato.

Nr. 13.

Allegro moderato.

I. II.

Nr. 14.

Allegro moderato.

Nr. 15. Tyrkisk Dands.

Moderato.

I. II. Fine.

Allegretto moderato.

Nr. 16. Gammel jødisk Dands.

tr

I. II.

I.

II.

tr

I.

II.

f

ANMÆRKNINGER.

I.

LITAUISKE FOLKE-SANGE OG MELODIER.

Kilderne.*)

Nr. 1, 3, 4, 7-10, 14-17 — fra G. H. F. Nesselmann's „Littauische Volkslieder", Berlin 1853.

Nr. 2, 5, 6, 11-13 — fra L. J. Rhesa's „Dainos oder Litthauische Volkslieder". Neue Auflage. Berlin, 1843. — **Texten** til Nr. 2, 5, 6 og 12 efter Nesselmann.

— Med hvert Bind af dette Værk voxer min Taknemmelighedsgjæld til de Mænd, der i sproglig Henseende saa utrættelig have staaet mig bi. De ordrette Oversættelser, der ligge til Grund for de metriske Bearbeidelser ere til de litauiske Viser meddeelte mig af Hr. Prof. C. W. Smith, til de finske og ungarske af Hr. Dr. phil. Vilh. Thomsen, til de nygræske af Hr. Cand. philol. J. Pio, til de to tyrkiske af Hr. Prof. Chr. Hermansen, der tillige har berigtiget Originaltexten. Oversættelserne ere saaledes paa første Haand, ikke igjennem et andet mellemliggende Sprog; og jeg skal sørge for at give Enhver, der maatte ønske at overbevise sig om den poetiske Bearbeidelses Troskab, Leilighed til at sammenligne denne med de, efter saa lidet kjendte Sprog som de i dette og det foregaaende Bind givne, ordrette Oversættelser, ved at aflevere disse til Universitets-Bibliotheket.

De litauiske Folkeviser, Dainos (Pluralis af Daina), besynge for det meste Kjærligheden, skildre det huslige Livs Lykke, og fremstille med den største Simpelhed det ømme Forhold mellem Beslægtede. En dyb Veemod, en blid Melancholie udbreder en egen Colorit over dem. Kjærligheden er ikke her en fortærende Lidenskab, men hiin alvorlige, hellige Følelse, som lader det ufordærvede Menneske ane, at der ligger noget Høiere og Guddommeligt i denne underfulde Sjæle-Sympathie. Mærkværdig er den Blufærdighed, den Agtelse for det Passende, der afpræger sig i de litauiske Viser. Skjøndt Nesselmann maa lade denne Rhesas Dom gjælde, hvad hele Dennes Samling angaaer, bemærker han, i Modsætning til Rhesa, at mange Afskrifter af litauiske Viser ere komne ham for Øie, hvis slibrige Indhold ikke tillod ham at optage dem i sin Samling. Men Dette omstøder ikke Rigtigheden af hiin Dom, saa vist som den angiver et Hovedtræk ved det langt overveiende Antal af de litauiske Viser. Naar det Urene kun undtagelsesviis fremtræder i et Lands Folkesang, er jo denne derved charakteriseret som reen.

*) Naar ikke Andet er bemærket, ere Text og Melodie fra samme Kilde. Dette gjælder ogsaa for de følgende Rækker.

Rimet, siger Rhesa, udgjør ingen væsentlig Bestanddeel af de litauiske Folkeviser. Hvor det undertiden findes, er det blot ved Tilfældet kommet frem. De mange eenslydende Diminutiv-Endelser paa élis, átis, ytis, de hyppigt forekommende Diphtonger ai, ei og au, medføre af sig selv paa mange Steder Rimet.

Nr. 2. Hos Rh. mangler 2den Linie af 1ste Vers og de dertil hørende 2 Takter af Melodien, hvilke jeg har indsat efter Mel. til de følgende Vers.

Nr. 5, 6 og **7.** Det ømme Baand, der knytter Børn og Forældre til hinanden, aabenbarer sig ofte paa en rørende Maade i de litauiske ligesom i de slaviske Viser, idet Bruden skal forlade sine Forældres Huus.*) — De litauiske Pigers Brudekrands, Wainikas, der saa ofte nævnes, er egentlig et høit, turbanagtigt Hovedsmykke, der oventil er forsynet med en Rudekrands.**) Nogle fæste denne Krands paa Haaret selv.

*) s. mine „Slaviske Folke-S. og Mel.", Afdeling II, Pag. 42, og III, Pag. 117, 118, 152.

**) Rude (ruta graveolens eller sylvestris) er en Plante med kryddret Duft, der tilforn ogsaa dyrkedes i vore Haver.

Nr. 7 kan opfattes enten som to Viser, der danne Sidestykker til hinanden, eller som een Vise, der skildrer en Forbindelse, der er aftalt mellem den unge Mands Fader og Pigens Moder, men ligemeget imod begge de Unges Ønske.

Nr. 8. „Havets grønne Skimmel" — et for Østersøens østlige Deel eget vegetabilsk Stof, der svømmer ovenpaa Vandfladen og i Afstand seer ud som Andemad.

Nr. 12 (4de Vers). Til Kvindernes Nationaldragt hører et Klædningsstykke (Margine, af margos ɔ: broget), sædvanlig af rødstribet Tøi, af betydelig Vidde, og som sammenheftes over den høire Skulder og lader den ene Arm fri. Litauernes gamle Dragt, især den kvindelige Slægts, afviger meget fra Slavernes og har Liighed med den orientalske.

II.

FINSKE FOLKE-SANGE OG MELODIER.

Kilderne.

Nr. 1a-b, 4-7, 10b, 12, 13, 28, 29, 37, 38 — fra A. Reinholms „Suomen Kansan Laulantoja" (ɔ: Det finske Folks Melodier), Helsingfors 1849. Mel. 5, 6 og 13 ogsaa hos Collan og i „Suomalaisten ...." (s. ndfr.); Nr. 4, 10b og 12 hos Collan; Nr. 7 og 29 i „Suomalaisten ...." — **Texten** til Nr. 1 a-b fra „Kalevala. Kolmas painos." (ɔ: Kalevala. Tredie Udgave), Helsingfors 1866; Nr. 6 og 7 fra E. Lönnrots „Kanteletar taikka Suomen kansan vanhoja lauluja ja virsiä. Toinen painos." (ɔ: Kanteletar, eller det finske Folks gamle Sange og Digte. Anden Udg.), Helsingfors 1864; Texten til Nr. 7 sammenlignet med Lönnrots Tidsskrift „Mehiläinen" (ɔ: Bien), 1839, S. 23.

Nr. 2, 3, 10a, 36 — fra „Suomalaisten Laulujen ja Runojen nuotteja" (ɔ: Melodierne til de finske Sange og Runo'er), et Bilag til 1ste Udg. af E. Lönnrots „Kanteletar" (1840). — **Texten** til Nr. 2, 3 og 36 fra „Kanteletar", 2den Udg. (s. ovfr.); til Nr. 10 efter Reinholm (s. ovfr.).

Nr. 8, 9, 11, 14-27, 30-35, 41-46, 48 — fra K. Collans og R. Lagis „Valituita Suomalaisia Kansan-Lauluja" (ɔ: Udvalgte finske Folkeviser), 1ste og 2det Hefte (2den Udg.), Helsingfors 1857; 3die og 4de Hefte, Helsingfors 1853. — **Texten** til Nr. 11, 16, 19 og 24 fra „Kanteletar", 2den Udgave.*)

Nr. 39, 40, 47, 50-56 — fra F. W. Illbergs „Suomalaisia Kansan-Lauluja ja Soitelmia" (ɔ: Finske Folkeviser og Melodier), Hels. 1867.

Nr. 49 — af Dr. Rutström formodentlig i Tiden mellem 1809-12 tilsendt Prof. Nyerup, blandt hvis efterladte Papirer paa Universitets-Bibliotheket den findes.

Man vil, hvad de historiske Forhold saa let forklare, ved mange af de finske Melodier spore Paavirkningen af de svenske. Imidlertid gjør dog en egen Sangtone sig gjældende i mange af dem, navnlig i dem fra Karélen. Af de her optagne ere i det mindste de 27 fra dette Landskab.

„Den meest charakteristiske Art af finske Folkedigte ere de saakaldte Runo-Sange. Hver Verslinie i disse bestaaer af fire Trochæer. Rimet er det ogsaa i vore gamle nordiske Sange forekommende Bogstavriim, idet to eller flere Ord i en Verslinie begynde med samme Bogstav. Enderiim træffes ogsaa ofte, men er snarest kun at betragte som en Tilfældighed, der indfinder sig som Følge af en anden Eiendommelighed ved Runosangene, den saakaldte Parallelisme. Denne bestaaer deri, at den samme Tanke, med en lille Forandring, gjentages, i Almindelighed i to paa hinanden følgende Verslinier."

*) Heri findes ogsaa flere af de Texter, som jeg har optaget tilligemed Melodierne fra Reinholm, nemlig til Nr. 4, 5, 10, 13 og 29.

„Runo-Sangene ere oprindelig alle bestemte til at synges. Ved Bryllupper og andre festlige Sammenkomster foredrages de som oftest af to Sangere. De sætte sig da ligeoverfor hinanden, hægte, saa at sige, Hænderne i hinanden*), og synge under en bestandig Rokken frem og tilbage. Den Ene, Forsangeren, begynder paa Runoen; den Anden falder ind ved Versets tredie Fod, og gjentager derpaa hele Verslinien alene, undertiden med Indskydelse af et eller andet lidet Ord. Herved faaer Forsangeren Tid til at tænke paa næste Vers, som nu foredrages paa samme Maade, og saa fremdeles. Men ofte udføres Sangen ogsaa af en Enkelt, saaledes som Melodierne her efter de benyttede Kilder ere givne. En særegen Form har Nr. 4. Undertiden ledsages Sangen af Kántele, en trekantet liggende Harpe med Metalstrænge, omtrent som Slavernes Gusli (s. Vignetten). Dette Instrument høres dog nu kun sjelden. Selve Runosangen, og i Særdeleshed de gamle mythiske Sange, der ere samlede i Kálevala, tilligemed den særegne Foredragsform, have kun holdt sig i enkelte af Landets østlige Egne og, noget mere, hos de i Rusland boende Finner af den græske Troesbekjendelse, blandt hvilke ingen oplyste Præster have arbeidet paa at udrydde denne Levning fra Fortiden. Men selv der forsvinde de mere og mere, da Folket seer sin gamle eneberettigede Eiendom ligesom vanhelliget paa Tryk, saa at Enhver kan kjøbe sig denne Skat for en billig Penge.“ (V. Thomsen.)

Nr. 1. „Kundskaben om og Interessen for Finnernes rige Skat af gamle Folkedigte er egentlig ikke ældre end Begyndelsen af dette Aarhundrede. Der udkom da efterhaanden forskjellige større og mindre Samlinger af saadanne. Men af alle Samlere har dog Ingen indlagt sig større Fortjeneste end Dr. Elias Lönnrot, tidligere Distrikslæge i Kajana, senere Professor i Finsk ved Universitetet i Helsingfors. Paa lange, ofte møisommelige og eventyrlige Vandringer, som han i Slutningen af Tyverne og Begyndelsen af Trediverne foretog rundt omkring i det østlige Finland og navnlig blandt de i Rusland boende Finner, samlede han af Folkets Mund en umaadelig Rigdom af Folkedigte, især af mythisk, magisk og lyrisk Indhold. De mythiske Digte, der næsten alle dreiede sig om de samme Personer, men som Folket selv dog aldeles ikke kjendte som sammenhørende, ordnede han til et stort Digt, der første Gang udkom i Aaret 1835 under Navnet Kalevala. Det var deelt i 32 Sange og omfattede over 12,000 Verslinier.**) I de følgende Aar fortsattes Optegnelserne af Runoer ogsaa af andre Mænd, fornemmelig ved Understøttelse af det finske Literaturselskab i Helsingfors, og det med et saa heldigt Resultat, at der i Aaret 1849 kunde udkomme en anden, meget forøget Udgave af Kalevala, der ligesom den første var redigeret af E. Lönnrot og indeholdt næsten 22,800 Vers, fordeelte i 50 Sange.*) Det kan imidlertid ikke nægtes, at Digtet her næsten endnu mindre end i den foregaaende Udgave danner nogen sand, heelstøbt Eenhed, og om Sammenstillingens Berettigelse kan der fra et kritisk Synspunkt vel være forskjellige Meninger. Indholdet af Kalevala, saaledes som det nu foreligger, er i al Korthed følgende.

Luftens Datter sænker sig ned i Havet, hvor hun bliver frugtsommelig ved Vinden og Bølgerne. En And bygger Rede paa hendes Knæ og lægger Æg. Disse rulle ned i Havet og sønderbrydes. Af de enkelte Dele dannes Verden. Langt om længe føder hun Väinämöinen, som først driver om paa Bølgerne, men endelig naaer Stranden. Han gaaer i Land og beplanter Jorden med Træer og Urter. Väinämöinen lever nu i Kalevala og bliver berømt ved sin Sang og sin Viisdom. Joukahainen, „den magre Lappeyngling“, bliver misundelig paa ham og begiver sig afsted for at kappes med ham i Sang. Det ender med, at Väinämöinen tryller ham ud i en Sump. Han lover da Väinämöinen sin Søster Aino til Ægte og slipper derved op igjen. Moderen glæder sig herover; men Aino vil ikke ægte den gamle Mand, gaaer bedrøvet ned til Stranden og synker i Vandet. Hendes Moder græder Dag og Nat derover. Väinämöinen gaaer ud for at drage Aino op af Havet og faaer hende i Skikkelse af en Fisk paa sin Krog; men hun smutter bort, og V. søger forgjæves atter at faae hende i sin Magt. Bedrøvet gaaer han hjem og faaer af sin Moder det Raad at gaae til Pohjola (Nordlandet) for at frie. Da han drager derhen, lurer Joukahainen paa ham; han seer ham ride gjennem en Flod, skyder paa ham, men træffer kun hans Hest, saa at V. falder i Vandet og af Stormen føres ud i Havet. Der svømmer han omkring i flere Dage, indtil en Ørn træffer ham, tager ham paa Ryggen og fører ham til Pohjola, hvor han modtages paa det Bedste af Louhi, Pohjolas Herskerinde. Men han længes atter hjem. Louhi vil ogsaa lade ham reise og tilmed give ham sin Datter, dersom han vil smede Sampo, et mystisk Redskab, der bragte Lykke. V. lover at sende Smeden Ilmarinen i sit Sted og reiser bort. Paa Veien seer han Pohjola-Pigen sidde paa Regnbuen og væve. Han frier til hende; hun lover at føie ham, dersom han af Splinterne af hendes Teen vil tømre en Baad og sætte den i Vandet uden at røre ved den. V. begynder derpaa, men kommer til at hugge sig med Øxen i Knæet. Tilsidst finder han en gammel Mand, der ved Trylleformler standser Blodet, hvorefter V. kommer hjem. Her søger han imidlertid forgjæves at overtale Ilmarinen til at reise; dog faaer han ham endelig ved List

*) s. Nr. 1, Vers 21-22 og Titel-Vignetten.

**) Heraf har M. A. Castrén leveret en svensk Oversættelse, Helsingfors 1841.

*) Efter denne Udgave er Kalevala atter oversat paa Svensk af K. Collan, 2 Dele, 1866-68.

dertil, og denne smeder da Sampo; men nu søger Pigen Udflugter og Ilm. maa reise hjem alene.

Fortællingen vender sig nu til den unge, livslystne Lemminkäinen (ogsaa kaldet Ahti eller Kaukomieli). Han drager hen for at frie til Kyllikki, den skjønne Saari-Jomfru. Hun er ubønhørlig, og tilsidst bortfører han hende med Magt. Paa hendes Bebreidelser lover han hende ikke mere at drage i Krig, mod at hun til Gjengjæld sværger aldrig at gaae til Dands i Byen. Kun altfor snart glemmer hun sin Ed; Lemm. forskyder hende og beslutter at drage paa Frieri til Pohjola. Hans Moder søger at afholde ham; men ærgerlig kaster han sin Haarbørste mod Væggen og siger, at, naar der flyder Blod af Børsten, da gjælder det hans Liv. Da han kommer til Pohjola, synger han alle Folk ud af Huset; kun en eneste gammel Hyrde lader han med Foragt blive tilbage. Han anholder nu hos Louhi om Datterens Haand; men hun paalægger ham først at fange „Hiisis“ Elsdyr, derpaa at lægge Bidsel paa Hiisis ildspyende Hest. Dette udfører han heldigt. For det tredie skal han skyde Svanen paa Tuoni-Floden (Dødens Flod); men her lurer den ringeagtede Hyrde paa ham, dræber ham og kaster ham i Vandfaldet. Tuonis Søn hugger Liget i Stykker. Samtidig hermed begynder der at flyde Blod af hans Haarbørste; hans Moder iler til Pohjola og spørger Louhi om, hvad der er bleven af Lemminkäinen. Hun tilstaaer, hvor hun har sendt ham hen, og Solen fortæller nøiere om hans Skjæbne. Moderen opsamler med en lang Rive alle Dele af sin Søns Lig, sammenføier dem og kalder dem ved Trolddom igjen til Live, hvorpaa Lemminkäinen gaaer hjem med sin Moder.

Väinämöinen begynder at tømre en ny Baad, men savner tre Trylleord; endelig faaer han dem og bliver færdig, og seiler derpaa til Pohjola for at frie. Men Ilmarinens Søster erfarer dette og underretter sin Broder derom. Han iler til Hest langs Stranden til Pohjola. Nu raader Moderen sin Datter til at vælge Väinämöinen, men denne foretrækker selv Ilmarinen og hjælper ham til at udføre tre vanskelige Arbeider, der paalægges ham. Derefter holdes deres Bryllup med stor Pragt. Lemminkäinen bliver vred over, at han ikke er indbudt til Brylluppet, drager til Pohjola og dræber dettes Hersker i Tvekamp. Dette medfører Krig og gjensidige Hævntog.

Herefter begynder atter en ny Episode. Kalervo kommer i Krig med sin Broder Untamo, bliver dræbt af ham tilligemed alle sine Husfolk. Kun en frugtsommelig Kvinde bliver tilovers, der bortføres af Untamo. I hans Huus føder hun en Søn, Kullervo. Allerede i Vuggen tænker han paa at hævne sig paa Untamo, og denne søger paa forskjellige Maader at dræbe ham, men forgjæves. Da han bliver ældre fordærver han alle Arbeider, der paalægges ham, og Untamo sælger ham derfor til Ilmarinen for noget gammelt Skramleri. Ilmarinens Hustru sætter ham til at vogte Hjorden og bager af Ondskab en Steen ind i hans Brød. Da han henimod Aften vil skjære det i Stykker, sønderbryder han sin Kniv imod Stenen, hvilket bedrøver ham saa meget mere, som det er den eneste Erindring, han har tilbage om sin Slægt. For at hævne sig, jager han Hjorden ud i en Sump og samler en Flok Ulve og Bjørne, som han om Aftenen driver hjem til Gaarden. Da Husmoderen kommer for at malke, bliver hun sønderreven af disse. Kullervo flygter da bort fra Ilmarinen, erfarer tilfældigt, at hans Forældre og Sødskende endnu leve, og finder dem; kun den ældste Søster er gaaet ud for at plukke Bær, men er forsvunden. Da han ogsaa her viser sig ubrugelig til nogetsomhelst Arbeide, sender Faderen ham tilsidst ud for at betale Skat. Paa Hjemveien møder han sin ukjendte, vildfarne Søster, som han lokker op i Slæden til sig og forfører. Da det den næste Dag viser sig, hvem de ere, styrter Søsteren sig i en Flod. Kullervo iler hjem, og kun Moderens Overtalelser bevæger ham til ikke at dræbe sig selv. Forbandet af alle Sine, undtagen sin Moder, gaaer han i Krig for at hævne sig paa Untamo. Han nedbrænder ogsaa dennes Huus, men da han atter kommer hjem, finder han alle Sine døde og Huset tomt; den eneste, der er tilbage, er en gammel Hund, med hvilken han gaaer ud i Skoven for at jage. Da kommer han ogsaa til det Sted, hvor han skændede sin Søster, og styrter sig i sit Sværd.

Bedrøvet over Tabet af sin Hustru, smeder Ilmarinen sig en ny Hustru af Guld og Sølv, som han dog strax igjen forskyder. Han drager da atter til Pohjola for at frie, men høster kun Skam og vender fortrydelig hjem igjen. Han forener sig med Väinämöinen for at hævne sig og røve Sampo fra Pohjola; ogsaa Lemminkäinen slutter sig til dem. Paa Veien forfærdiger Väinämöinen sig en Kantele af en Gjeddes Kjæbebeen. Med den dysser han Pohjolas Folk i Søvn, hvorved det lykkes dem at bringe Sampo ombord i deres Baad. Følgen heraf er langvarige Kampe mellem Kalevala og Pohjola, der føres deels med Vaaben, deels med Trolddom, og som ende med Kalevalas Seier.

Digtet slutter med en sælsom Paavirkning af christelige Forestillinger. En Jomfru Marjatta bliver frugtsommelig ved at spise et Bær (paa Finsk marja). Forstødt af Alle, bliver hun af den slette Ruotus (sml. Herodes) viist hen til en Stald, hvor hun føder en Søn, badet af Hestens Aande. Allerede som Barn bliver han borte, men paa Solens Anviisning finder hun ham igjen i en Sump. En gammel Mand skal da døbe det faderløse Barn, men vil ikke, førend det er blevet prøvet. Dette skal Väinämöinen gjøre, og han dømmer, at det skal dræbes. Men Barnet tager selv tilorde mod denne Dom, hvorpaa Oldingen døber det til Konge af Karelen. Mismodig herover drager Väinämöinen bort. Med Løftet om en ny Sampo, en ny Kantele, en ny Maane og en ny Sol seiler han i en Kobberbaad til Horizonten, hvor han endnu dvæler. Men sin Kantele og sine Sange efterlod han til Glæde for Suomis Børn.“ (V. Thomsen.)

Visselig tabes Traaden ofte i dette forunderlige Digt. Men alt imellem bryde dog ligesom fra en ubekjendt Verden Lysglimt frem, der sætte Phantasien i Bevægelse og lokke En ind i denne gaadefulde Kreds af Forestillinger. Man vil derfor være Meddeleren taknemmelig for den ved ovenstaaende Skizze af „Kalevalas“ Indhold givne Veiledning. Da Versemaalet heelt igjennem er et fiirføddet trochaisk, kan man synge hvilke Partier af Digtet, man vil, med Melodierne Nr. 1 til 4.

Nr. 14. Melodien en Variant af Nr. 11.

Nr. 18. En Variant af denne Melodie findes i Abbé G. J. Voglers „Pieces de Clavecin“, Stockholm [omtr. 1793].

Nr. 36. Melodien og det 1ste Vers har Lighed med en svensk Vise, som staaer i A. J. Ståhls „Filikromen“, 1ste Saml., Nr. 20.

Nr. 40. Den ældre Text er glemt eller i alt Fald tilsidesat for den her optagne, der er forfattet af Yrjö Koskinen, Prof. i Helsingfors, og udbredt blandt Almuen i flere Sogne i Nordre-Savolax.

Nr. 46 og **47.** Köpeli tænkes som et Bjerg, ad hvilket de ugifte Piger over 25 Aar vandre op, indtil de finde deres Død paa dets Top eller, (som i Nr. 47) falde ned bag det blandt andet Skramleri.

Nr. 49. „Tunteri“ er maaskee Navnet paa en Gaard.

Nr. 51. „Murikki“. Dette Kjælenavn for Køer forekommer allerede i Kálevala (s. Castrens Overs., S. 2).

III.

UNGARSKE FOLKE-SANGE OG MELODIER.

Kilderne.

Nr. 1-6, 34, 38, 40, 42, 46, 48 — fra Gabriel Matrays „Magyar népadalok egyetemes gyüjteménye“ (ɔ: Samling af ungarske Folkesange), 1ste Bind, Ofen 1852. — **Texten** til Nr. 2 fra J. Erdélyis „Népdalok és Mondák“ (ɔ: Ungarke Folkeviser og Sagn), I-III, Pesth 1846-48.

Nr. 7-20, 22-33, 36a — mig skriftlig meddeelte 1847 af Gustav Böhm, Capelmester ved Nationaltheatret i Pesth. — **Texten** til Nr. 7-10, 12, 13, 15-19, 23, 25-31 og 36a-b efter Erdélyi (s. ovfr.); til Nr. 12 og 20 efter Bartalus (s. ndfr.); til Nr. 14 efter Matray (s. ovfr.).

Nr. 21, 35, 36b, 37a, 39, 41, 44, 45, 47, 49-55, 58 — fra Stephen Bartalus’ „Magyar Népdal“ (ɔ: Ungarske Folkeviser), Pesth 1861. — **Texten** til Nr. 53 efter Matray. Iøvrigt have Bartalus, Böhm og Matray flere af de her optagne Sange, med mindre betydelige Afvigelser, tilfælleds med hinanden.

Nr. 37b — efter Foredrag af Cand. theol. Fr. Knudsen, 1849. — **Texten** til Nr. 37a-b efter Bartalus.

Nr. 56, 57, 59 — fra „Allgemeine musikalische Zeitung“, Leipzig 1814 og 1816.

Nr. 60 — skriftlig meddeelt 1855 af M. Mirkin, Cantor ved den mosaiske Menighed i Kjøbenhavn.

Man kalder vel Tonernes Sprog et Verdenssprog; imidlertid kan Dette ikke forstaaes saaledes, som om et Folks Melodier lige let opfattes overalt. Enkelte Folkeslag have saa eiendommelige Melodieformer, at en Fremmed ikke strax tiltales deraf, men har først ligesom at lære et eget Tonesprog, førend Skjønheden ved et Lands Melodier gaaer op for ham. Denne Iagttagelse har vist Enhver gjort, som alvorlig har søgt at trænge ind i de forskjellige Folkeslags Melodier. Det er derfor, at Studiet af Folkesang er et Værn mod Eensidighed i Bedømmelsen af Musik, ligesom det ogsaa først er ved Fortrolighed med det Fremmede, at man lærer at skjønne det Eiendommelige ved sit Eget.*) Saaledes ere de ungarske Folkemelodier blevne bedømte, som om de kun fortjente en ringe Opmærksomhed. Hvad mig angaaer, har jeg under Beskjæftigelsen med dem faaet dem kjærere og kjærere.

Som jeg alt paa andet Sted har bemærket, har Sprogets Eiendommelighed

*) slg. m. „Danske Folke-S. og Mel.“, Indl. S. VII.

stor Indflydelse paa et Lands Melodieformer.*) Den særegne rhythmiske Form i de ungarske Melodier, hvor en kortere Node saa ofte falder paa den stærkere Takttid og en længere paa den derpaa følgende svagere (♪♪.), er en Følge af, at i det ungarske Sprog gjøre baade Accent og Qvantitet sig gjældende, hvad jeg kunde læse mig til af Noderne, men siden ved Forespørgsel fik bekræftet af min sprogkyndige Ven og Hjælper. Dette Forhold medfører store, man tør vel sige, som oftest uoverstigelige Vanskeligheder under Oversættelsen i et blot accentueret Sprog. Disse ere her søgte dækkede, saa vidt muligt, deels naturligviis ved Ordstillingen, deels ved en særskilt antydet, til Oversættelsen passende Sammentrækning af Noderne, uden at derfor Melodieformen er bleven forstyrret (s. f. Ex. Nr. 45).

Zigeunerne, der for flere Aarhundreder siden fra Asien (Indien) indvandrede i Europa og siden have streifet om i dets fleste Lande, men nu især i Ungarn have fundet et Hjem, betragtes af Nogle som Bærere af den ungarske Folkemusik.**) Det er et forunderligt musikalsk begavet Folkefærd, og der nævnes flere store Virtuoser paa Violin, som have været søgte ved Fyrsternes Hoffer. Det er Naturmusikere, der spille uden Noder. Selv om en af de største blandt dem, Bihary, hedder det: „Han lærte aldrig i sit Liv Noderne!" Andre tillægge ikke, og vist med Rette, Zigeunerne denne Indflydelse paa den ungarske Folkemusik, for hvilken de antage et reent magyarisk Udspring; thi da Zigeunernes Musik indskrænker sig til den instrumentale, og de ungarske Sangmelodier, som ovfr. bemærket, bære saa stærke Præg af det ungarske Sprogs Eiendommelighed, er det ikke antageligt, at Zigeunerne have indvirket paa Folkesangen.***) Men let maae de kunne give et falsk Begreb om de ungarske Melodiers Beskaffenhed, idet de ved at foredrage dem paa Violinen, udsmykke dem saa stærkt, at Melodien skjules af de mange instrumentale Fioriturer. Derimod skal Zigeunernes Violinspil, i og for sig, ved sin store Eiendommelighed være høist mærkværdig.

De mig af Capelmester Böhm, en meget begavet og dannet Musiker, meddeelte Melodier har han optegnet efter Folkets Sang, hvorfor jeg fortrinsviis har holdt mig til hans Optegnelse af de Melodier, som han har tilfælleds med Matray og Bartalus. Nogle af disse Sange kaldte han „Hedeviser" (Nr. 32, 33 og 36) og fortalte mig, at han havde hørt dem

*) s. „Norske Folke-S. og Mel." (1861), S. 153, 2den Spalte, og „Slaviske Folke-S. og Mel." (1868), S. 215, 2den Spalte.

**) s. Franz Liszt's „Die Zigeuner und ihre Musik in Ungarn", Pesth 1861, især 13de—16de Afsnit.

***) slg. Dr. Gustav Pressels Afhandling „Die Musik der Ungarn" i „Neue Zeitschrift für Musik", 36te Bind, Nr. 17-20 (især S. 189), Leipzig 1852.

af Hestevogterne ude paa de flere Mile lange Heder. Disse Hestevogtere tilbringe halve Aar uden at komme i anden Berørelse med Mennesker, end forsaavidt en Vandrer eller Reisende nærmer sig dem. De faae hver Lørdag tilsendt Fødemidler for hele Ugen fra deres Godsherre. Deres Huusgeraad er en lille Kjedel til deri at koge deres Mad; de ere klædte i en Skindpels, hvori de sove og vaage, og hvori de saaledes kunne siges at boe. Han beskrev det forunderlige Indtryk, det gjorde paa Vandreren, naar han under den dybe Stilhed alt i lang Frastand hørte disse Vogteres melancholske Sang.

Maaskee har Erindringen om denne elskværdige Mand, som jeg skylder Meddelelsen af saa mange Melodier, ikke bidraget Lidet til at skærpe min Opmærksomhed for de ungarske Folkemelodier. Gid min Behandling af dem maatte vække Andres Interesse for dem!

Nr. 1. Denne Sang, hvoraf min Kilde desværre kun meddeler de her optagne Vers, er forfattet af Sebastian Tinodi, om hvis Livsomstændigheder kun haves faa Efterretninger. Han var Skriver hos den i Digtet nævnte Helt Valentin Török, fra hvem han blev skilt, da Soliman d. 2den i Krigen med Ungarn fangede Török og kastede ham i Fængsel (1541). Tinodi drog nu omkring i Landet og ernærede sig som Skjald. Han satte selv Melodier til sine Digte og sang dem for Krigerne. Brudstykket af den optagne Sang viser sig at være et Mindekvad om Valentin Töröks Søn Johan.*)

Nr. 2. Gregoriusfesten, der feires d. 12te Marts, er indstiftet af Pave Gregor d. 4de til Erindring om Gregor d. 1stes Fortjenester af Skolevæsenet. Børnene, festlig klædte, drage med Musik gjennem Gaderne; de Flittigste blive valgte til Fanebærere, og hele Toget anføres af Lærerne. Paa sine Steder er det Brug at give Børnene Gaver, hvormed de siden samle sig til Leg og Dands. Denne Skik svarer saaledes til den danske Maifest, der kaldes „at ride (eller føre) Sommer i By".**)

Nr. 18. Det i 5te Vers ogsaa hos os bekjendte Csákó (ɔ: en ungarsk Infanteriehue) er tillige et Kjælenavn for Heste og Oxer.

Nr. 27. Aarlig vandre fra Serbien store Hjorde af vilde Sviin ind i Landet, hvor de mæske sig i de uhyre Egeskove. De fanges da og føres til Wien og andre store Stæder under Bevogtning af en „Kanász" (ɔ: Svinehyrde), med flere andre under sig, et Æsel og en Hund. Æselet gaaer foran med en Klokke om Halsen og Driverens Proviant paa Ryggen. Hunden — af den saakaldte hvide, ungarske Ulvehunds Race — om-

*) s. Franz Toldys „Handbuch der ungrischen Poesie", I., Pesth u. Wien, S. 15.

**) s. m. „Danske Folke-S og Mel." 2den Udg. (1860) Nr. 99, 3die Udg. (1869) Nr. 163 tilligemed Anm.; „Svenske", Nr. 114; „Tydske", Nr. 140. See ogsaa flg. S. 208, 1ste Spalte.

cirkler bestandig Hjorden og holder den samlet. Vil Vogteren hvile, giver han Hunden et Tegn, og strax hænger den sig i Æselets Øre, der da maa lystre og blive staaende, mens Svinehyrden spiser sit Flæsk og ryger sin Pibe i Sommerheden med samme Lyst som i Vinterkulden. Vil han med Kammeraterne gjøre sig tilgode, slagter han et Sviin, bringer sin Herre Huden og siger, at Dyret er død paa Reisen.*)

Nr. 32. Fra Stuhlweissenburg-Comitat. „Betyar“ er et Spotnavn for en lad, paa Heden omstreifende Person.

Nr. 33. Fra Bihar-Comitat. „Csarda“, et eensomt liggende Værtshuus paa Heden.

Nr. 36 a. Fra Egnen ved Theis.

Nr. 37 b. Den, der foresang mig denne smukke Variant af den foregaaende Melodie, fortalte mig et lille Træk af Nationalstolthed hos den Ungarer, af hvem han havde lært den. Han vilde nemlig nødig meddele ham Texten, fordi de to deri forekommende Ord „regement“ og „kapitany“ let kunde vække den Formodning, at det ungarske Sprog var opfyldt af fremmede Ord.

Nr. 54. Eszemadta, et Udraab, som Kertbeny oversætter ved Sapperlot, men som i den danske Text saa lunefuldt er gjengivet ved Holbergs „Peteheia“ og „Polemeia“.

Nr. 57. Under de Rakotziske Uroligheder i Slutningen af det 17de Aarh. blev denne Sang digtet og componeret af en af Rakotzis Tilhængere, Beresinyi. Men dens Afsyngelse blev forbudt af Regjeringen.

Nr. 58. Csokonay, født d. 17de Decbr. 1774 i Debreczin, død sammesteds d. 28de Jan. 1805, nævnes som en af de aandrigste blandt Ungarns nyere Digtere.

*) s. Kertbenys „Ungarische Volkslieder“, Darmstadt 1851, S. 335.

IV.

NYGRÆSKE FOLKE-SANGE OG MELODIER.

Kilderne.

Nr. 1, 3, 5, 8, 9, 26-28, 30 — fra Leopold Schefers Musikbilag til „Taschenbuch zum geselligen Vergnügen“, Leipzig 1823. — **Texten** til Nr. 9 efter C. Fauriels „Τραγούδια Ῥωμαίικα“ (ɔ: Nygræske Folkesange), 2 Dele, Leipzig 1825.

Nr. 2, 4, 6, 7, 10, 12, 29, 31 — fra O. M. v. Stackelbergs „Der Apollotempel zu Bassä in Arcadien und die daselbst ausgegrabene Bildwerke“, Rom 1826. — **Texten** til Nr. 2 og 4 sammenlignet med A. Passows „Τραγούδια Ῥομαίικα“ (ɔ: Nygræske Folkesange), Leipzig 1860.

Nr. 11, 13 — efter Foredrag af Lic. theol. Ferd. Fenger, 1832. — **Texterne** efter hans Dagbøger, den første sammenlignet med Passow (s. ovfr.) og Sanders (s. ndfr.).

Nr. 14, 15 — fra D. H. Sanders' „Das Volksleben der Neugriechen“, Mannheim 1844. — **Texten** til Nr. 15 efter Passow.

Nr. 16, 17 — fra „Description de l'Eégypte“, 14de Bind, Paris 1826.

Nr. 18-23 — skriftlig meddeelte af Frøken Angiola Laskaratos og Musiklærer Lambiris i Argostoli paa Cefalonia, 1868. For Modtagelsen heraf har jeg at takke Hr. Lic. theol. Th. Hansen, forhenværende Slotspræst hos Hellenernes Konge.

Nr. 24 — fra J. L. S. Bartholdys „Reise in Griechenland“, 1ste Deel, Berlin 1805.

Nr. 25 — efter et Manuscript fra Athenen, 1851.

Endskjøndt alle Beretninger om Nygrækernes Musik ikke vække store Forestillinger om dens Beskaffenhed, og deres Sang betegnes som snøvlende, synes mig dog, at der i de her optagne Melodier aabenbarer sig en Stiil, der ikke er uden Interesse. Vistnok bære flere af dem Præget af stærk Paavirkning af fremmed, navnlig italiensk Musik (s. Nr. 4, 11, 13, 18, 19, 21), men andre ere heelt eiendommelige og vist tildeels meget gamle (s. Nr. 1, 2, 3, 6, 15, 27), medens nogle af dem igjen ere i samme Stiil som de tyrkiske (Nr. 30, 31), hvad der jo er en naturlig Følge af Grækers og Tyrkers Forhold til hinanden.

Grækerindernes Stemme er meget høi, men tynd og svag, „en sand Rødkjelkestemme", siger L. Schefer. Nogle af de af ham optegnede Melodier bleve sungne flere Toner høiere end de her findes. Nygrækerne ledsage undertiden deres Sang med en Sækkepibe og et Slags Violin, Lyra kaldet, der af Sch. beskrives som betrukket med 3 Strænge, af hvilke de to ere stemte i a og e ligesom paa vore Violiner, men den tredie i d (?), altsaa en Qvart høiere end den mellemste Stræng. De ligge høit over Gribebrættet, og de Spillende trykke Strængene ned med Neglen. Fauriel nævner dette Instrument som undertiden betrukket med 2 eller endogsaa med 5 Strænge.*)

Nygrækerne ere meget ivrige i Dands. Hver Tid paa Dagen er dertil tilpas for dem. Kroerne i Smyrna og andre Søstæder ere altid opfyldte af Dandsende, Syngende og Drikkende. Selv paa Skibsdækket benytter man den snævre Plads til at dandse. Musikanterne ledsage tidt deres Spil med Sang; ogsaa Dandserne selv stemme i med, idet de henkaste kjærlige Ord til hinanden:

„Mine Øine, min Sjæl, min Sol,
Du Maane, mit Hjerte, min Ædelsteen,
Dig vil jeg evig elske!"

Bartholdy fortæller, at Grækerne i Constantinopel have [om de have det endnu?] i Paaskedagene Tilladelse til at dandse og musicere paa Gaderne. Festligt smykkede, med Blomster paa Hovedet og Brystet, dandse de i lange Rækker gjennem Gaderne. Paa Kirkegaarden (!) i Forstaden Pera give de især deres Lystighed Tøilen. Samme Skik finder ogsaa Sted i Athenen. Efter Fauriels Beskrivelse ligner denne Foraarsfest vor „Ride (bære) Sommer i By", idet Folket i Skarer drager omkring, synger sine Viser udenfor alle Døre, og derfor modtager Gaver af Æg, Ost og andre Fødevarer.**)

*) Brøndsted omtaler nogle sexstrængede Violiner, der tilligemed Fløiter og Cymbler brugtes ved et Bryllupsoptog, som han bivaanede i Corinth (s. hans „Reise i Grækenland i Aarene 1810—13", udg. af N. V. Dorph, 1ste Deel, Kbh. 1844, S. 313).

**) s. foran S. 206, 2den Spalte, Anmærk. til Nr. 2.

Om Harmonie have Nygrækerne, ligesom Tyrkerne, ikke noget Begreb. De synge og spille i Unisono, eller lade — rimeligviis paa Sækkepiben — een Tone blive liggende, der saaledes afgiver et Slags Bas. Dernæst skulle Folkets Melodier følge en fra vor aldeles afvigende Scala, der bevæger sig igjennem Trediedeels- og Fjerdedeels-Toner. Medens nu Berettigelsen til harmonisk Behandling af Folkemelodier ligger i den Omstændighed, at ingen sammenhængende Melodie kan tænkes uden som hvilende paa en til Grund liggende Harmonie, hvoraf Folkesangeren har en dunkel Følelse, der, ham ubevidst, leder ham under Sangen, saa er denne Berettigelse med Hensyn til de nygræske og tyrkiske Melodier betinget af, hvorvidt det benyttede Harmonie-System passer til disse afvigende Melodie-Former, saa at der ikke paatrykkes Melodierne noget dem Fremmed, men at den til Grund liggende Harmonie af Musikeren fremdrages for Bevidstheden.*) De her optagne Melodier følge ikke hiin særegne Scala, saa at jeg haaber, de ikke ere skete nogen Overlast ved den harmoniske Behandling. Men maaskee er et Par af disse Melodier ved Optegnelsen berøvet et eller andet af hine smaa Intervaller. Saaledes siger Stackelberg, at de af ham meddeelte Melodier „ere gjengivne saa godt, som det lod sig gjøre efter vort Tonesystem". Imidlertid have Grækere vedkjendt sig disse Melodier.**) L. Schefer erklærer derimod, at han „ved Opskrivningen af Melodierne har været høist samvittighedsfuld, saa at de ere aldeles tro meddeelte". De fra Sanders hentede (Nr. 14 og 15) ere optegnede af en Musiker efter Grækeres Sang, og Meddeleren „indestaaer for deres Nøiagtighed". Det Samme siger han om Nr. 6, som han har overeensstemmende med Stackelberg. Der foreligge saaledes udtrykkelige Vidnesbyrd om de fleste her optagne Melodiers Ægthed.

Nr. 2. En gammel og næsten over hele Grækenland udbredt Sang, gjennemtrængt af den Vemodighed, som altid betager Grækeren, naar han nødes til at forlade sit Hjem, hvorved han hænger med sin hele Sjæl. I Folkesproget nævnes stedse det Fjerne, det Fremmede som „det sørgelige Øde" (ἔρημος).

Nr. 4. Har en heel orientalsk Charakteer. Ved Gjentagelse af Melodien danner den i Efterspillet fastholdte Figur en interessant Overgang til Begyndelsen.

Nr. 6. Sanders angiver for denne Sang følgende Situation: To Sømænd synge Visen, medens Piger med Vandkrukker paa Hovedet gaae forbi dem for at hente Vand fra Kilden. Den Ene (A), nedsjunken i Erindringen om lykkelige Tider, beklager Tabet af et Tørklæde, som tre

*) slg. Indledningen til 1ste Bind af dette Værk (4de-5te Spalte).

**) s. Sanders, S. 329.

smukke Piger havde broderet til ham. Imidlertid driver den Anden (B), der lever for Øieblikket, Elskovshandel med de forbigaaende Piger. — Syrtos er Navnet paa en Dands, snart med, snart uden Ledsagelse af Sang. Fastholder man det ovfr. givne Billede, kan det ikke antages, at der dandses til denne Sang. Men det gaaer vel her som paa saamange andre Steder, at Dandse-Melodiernes Form benyttes til Sange. Imidlertid turde Situationen ogsaa være en anden, og Sangens Replikker forestilles som henkastede under Dandsen (s. om Syrtos under Nr. 15 og 29).

Nr. 7. Ugle (*Ζιώνι*) blev Tilnavnet for en ulykkelig Elsker, der paa Ægina under sin Skjønnes Vinduer istemte natlige Klager. Pigen var nemlig bleven tvungen til at ægte en Athener og døde kort derefter. Dette gav Anledning til denne Sang, hvoraf Kilden kun meddeler det ene Vers.

Nr. 9. Schefer anfører blot de to første græske Ord (*Φεγγάρι μου*) og giver forresten Mel. med følgende Vers:

Mond, du mein Freund, schweb hoch hinauf!
Bin ich auch fern, wo du mir scheinst,
Da bin ich überall daheim.

Disse Linier gave Motivet til det tilføiede lille Digt. Den benyttede græske Text er taget fra Fauriel (II, S. 140), og lyder fuldstændig saaledes:

Φεγγάρι μου λαμπρότατον, ζηλεύει σ' ἡ καρδιά μου,
Γιατὶ θωρεῖς τὸν ἀγαπῶ, κ' ἐμένα 'ναι μακρυά μου.

For at undgaae Gjentagelsen af de 6 første Takter, der allerede indeholde en Gjentagelse, er 1ste Linie blevet forkortet saaledes, som den findes her under Melodien.

Nr. 10. Det i de nygræske Viser ofte forekommende tyrkiske Ord „*ἀμάν*“ er et klagende Udraab.

Nr. 12. En ung, smuk Grækerindes grusomme Død gav Anledning til denne i Grækenland udbredte og almindelig yndede Vise. Euphrosyne var elsket af Muchtar, Ali Paschas ældste Søn. Ved en Ring og andre af ham modtagne Gaver, hvormed hun viste sig i de offentlige Bade, Kvindernes Forlystelsessteder, forraadte hun sig for Muchtars Gemalinde. Denne formaaede Ali Pascha til at lade hende og 17 andre Kvinder, der formodentlig havde vakt Muchtars Gemalindes Mistanke mod sig, bindes i Sække og nedsænkes i Søen ved Jánina.

Nr. 14. „Distichon“, et toliniet Digt, bestaaende af et Hexameter og Pentameter. Men Navnet bruges ogsaa for saadanne smaa Viser, som nærværende, der har 2 × 2 Linier, hvortil her desuden kommer et Omkvæd. — Sanders fortæller det pudsige Træk, at da Tilhørerne, forundrede over Melodiens Slutning, spurgte de Syngende, om Visen nu var ude, blev der af disse spurgt igjen, om de da ikke kunde høre det?

Nr. 15. Efter Beskrivelserne af Dandsen „Syrtos“, forekommer det mig, at dennes Charakteer ret maa afspeile sig i nærværende, vistnok meget gamle, maaskee antike Melodie. De Dandsende stille sig nemlig i en Halvkreds, tage hinanden i Hænderne eller holde Tørklæder imellem sig. Til Leder vælges stedse en af de flinkeste Dandsere. Om ham bruges Udtrykket, „at han trækker Dandsen“ (*συρει τὸν χορόν*), egentlig de Dandsendes Række, der bevæger sig i afmaalte siirlige Skridt. Den Første, Chorføreren, angiver forskjellige Bevægelser, udvider eller sammentrækker Rækken. Undertiden slipper han sin Meddandsers Haand, dreier sig et Par Gange om, og forandrer vel ogsaa Trinene. Denne Grækernes Nationaldands ansees for en Efterligning af den „labyrinthiske“, den af Theseus indførte (s. Mere herom under Nr. 29). Standsningerne og den forunderlige Taktinddeling i nærværende Mel. synes mig ret at kunne give Anledning til de forskjellige i en Syrtos forekommende Bevægelser og Stillinger.*)

I Ægina bliver i Paasken opført en Kredsdands, som til Adskillelse fra Syrtos (*συρτὸς* ɔ: trukket; s. ovfr.) kaldes „den sluttede“ (*ὁ κλειστός*), idet de Dandsende danne en sluttet Kreds. Spillemændene og Børnene sidde i Midten af Kredsen, de øvrige Tilskuere staae udenfor. Under denne Dands synges forskjellige Sange. Det er den eneste Leilighed i Aarets Løb, hvorved Forlovede maae række hinanden Haanden og dandse med hinanden.**) Om en Dands som den under Nr. 22 er en saadan „sluttet Kredsdands“, skal jeg lade være usagt, da jeg har modtaget den uden nærmere Beskrivelse.

Nr. 16 og **17.** I den Afhandling af M. Villoteau, der staaer i det under „Kilderne“ anførte Værk, findes disse to Sange i 4de Capitel, som handler om den nygræske Musik. Vill. antager dem for græsk-italienske, digtede af Grækere i Venedig, hvilken Formodning baade Texterne og Melodierne understøtte.

Nr. 19. Mel. er meget i spansk Stiil. Jeg har derfor beholdt den mauriske Accompagnements-Figur, hvormed jeg forefandt den i Manuscriptet.

Nr. 20. „Athanasios Christopulos var født i Macedonien 1770, studerede i Ungarn og Italien Læge- og Rets-Videnskab; beklædte senere høie Stillinger hos Hospodarerne i Vallachiet og Moldau. Han benyttede Folkesproget, men saae feilagtig i dette en gammelgræsk Dialekt. Hans

*) Denne Mel. findes i aldeles forvansket Skikkelse gjengivet efter Sanders i C. F. Weitzmanns „Geschichte d. griechischen Musik“, Berlin 1855, Musikbilaget Nr. 4, S. 5.

**) s. H. N. Ulrichs' „Reisen und Forschungen in Griechenland“, I. S. 242, Bremen 1840.

lyriske Digte („*Λυρικά*“ og „*Βακχικά*“) have forskaffet ham Navn af den nygræske Anacreon.“ (J. Pio.)

Nr. 21. „Julios Tipaldos, af en anseet Familie fra de joniske Øer, lever endnu. Han er Landsmand af den berømte, nu afdøde Forfatter til den græske Nationalhymne „Til Friheden“, Salomós; ligesom overhovedet de fleste af de virkelig begavede nygræske Digtere, som skrive i Folkets eget, talte Sprog, ere udgaaede fra de joniske Øer. Tipaldos' smukkeste Digte ere samlede i et lille Bind („*Ποιήματα διάφορα*“), udkommet i Zante 1856.“ (J. Pio.)

Nr. 27 og **28.** Den første Deel af Nr. 27 staaer i den æoliske Toneart. Begyndelsen af anden Deel peger hen paa den phrygiske Toneart, men dreier strax af til vor almindelige E-mol med Fis og Dis. — Nr. 28 staaer, med Undtagelse af de første 4 Takter og 12te-14de Takt, i den æoliske Toneart.

Det vilde være høist interessant, og vel den eneste Maade at komme til en mere levende Forestilling om den gamle græske Musiks Beskaffenhed, om der tilbød sig Leilighed for en Musikkyndig at undersøge, hvorvidt de nygræske Kirkesange, mellem hvilke man rimeligviis vilde finde de ældste Spor af græsk Musik, bære Præget af de „græske Tonearter“; ligesom der vist ogsaa ved Tradition hos Nygrækerne have vedligeholdt sig mange gamle Folkemelodier (f. Ex. Nr. 15), der kunde afgive vigtige Støttepunkter for Betragtningen. Det er saaledes neppe aldeles tilfældigt, at Nr. 28 staaer i den æoliske Toneart; eller turde denne Omstændighed ikke sættes i Forbindelse med den æoliske Folkestammes Hjem i samme Landskab, hvorfra Melodien hidrører? Saaledes hænder det ogsaa altfor ofte, at man i historiske Begivenheder, Sammenstød af Nationerne, kan finde en antagelig Grund til Overeensstemmelser mellem forskjellige Landes Folkemelodier, til at jeg her, med Hensyn til Nr. 27 skulde undlade at nævne, at der i Kretas ældste Historie berettes om en Colonie af Dorer, Æoler og Pelasger, der under Anførsel af Tectamus, en Søn af Dorus, nedsatte sig der paa Øen.*) Endskjøndt dette nu skete langt tilbage i en forchristelig Tid, kan man dog ikke nægte Muligheden af, at der af den med disse Folk til Kreta bragte Musik endnu kunde findes Spor i Folkemelodierne der, og at altsaa denne Melodies æoliske Form hellerikke er aldeles tilfældig.**)

*) s. Funkes „Real-Schullexicon“, Braunschweig 1800, 1ste Deel, S. 1014.

**) Oftere i dette Værk er paaviist Liigheder mellem forskjellige Nationers Melodier, og historiske Forhold fremhævede som sandsynlig Aarsag dertil.

Nr. 29. De af Stackelberg meddeelte Melodier ere optegnede under Udgravningen af Apollotemplet i Bassä, der ledede af flere reisende Kunstnere og Lærde, hvorimellem ogsaa vor Brøndsted var. „Der Ruf der Frankencolonie“, fortæller Stackelberg, „hatte sich sogleich überall verbreitet .... Spielleute waren aus dem entfernten Städtchen auf eigenem Antrieb herbeygekommen, um nach alter Landessitte durch Musik die Arbeitenden zu ermuntern. Sie wurden für die ganze Dauer der Grabungen angenommen, und gleichwie bey der Gründung Theben und Megara, wie bey der Wiedererbauung von Messene, begleitete hier die Musik das muthige Rufen der Arbeitenden und das Rollen der Steine. Auch gab sie jedesmal das Signal zum Anbeginn und zur Feyer .... Die Hirten und Hirtinnen aus den nächsten Dörfern kamen Sonntags und an Festtagen zu dem nun völlig gereinigten Tempel hinauf, dessen glatter Boden zum Tanze einzuladen schien. Geschmückt mit den besten gestickten Kleidern, schritten sie in langem Zuge, mit Gesang und Begleitung der Laute, die sie Lyra nennen, durch das Bergthal. Man glaubte hier die antiken Feste erneut zu sehen. Versammelt in dem Pronaos fassten sie sich an den Händen und bildeten einen Halbkreis, den ein Chorage oder Vortänzer mit lebhaften Bewegungen und Wendungen in wiederkehrenden Richtungen langsam an einem Tuche nach sie zog, artige Reime hersingend, welche der Chor beanwortete, und welche mehrentheils die Schönheit der Frauen zu erheben, aus dem Stegreif erfunden waren. Dieser Reigen heiss jetzt Syrtos, der Ziehreigen (s. Anmærk. til Nr. 15). Er erinnert an den Delischen Tanz Geranos, den Kranichstanz, den Theseus einführte, die Wanderung mit dem Faden der Ariadne aus den Irrgängen des Labyrinths darzustellen, und wird jährlich am dritten Osterfesttage beim Theseustempel in Athen vom Volke getanzt .... Nach Abwechselung von mehreren raschen und langsamen Tänzen vertheilten sich die Hirten in malerischen Gruppen auf Mauern und Säulenstücken, um auszuruhen, und begannen nun den rührende Gesang (Nr. 2), der als ein Naturlaut oft in diesen Gebirgen gehört wird und, wie der Schweizer Kühreihen, eine stille Sehnsucht erweckt.“

Nr. 31. Denne Mel. har hos Stackelberg til Overskrift „Abendfeyer“. Det er saaledes rimeligviis et Stykke, der af de under Nr. 29 nævnte, leiede Spillemænd er blevet spillet efter endt Arbeide, og hvortil der maaskee er dandset en Syrtos.

V.

FOLKE-SANGE OG MELODIER

FRA TYRKIET, DETS FORHENVÆRENDE OG NUVÆRENDE PROVINDSER.

Kilderne.

Nr. 1, 4 — fra Stackelberg (s. foran under IV).

Nr. 2, 3 — efter Foredrag af Lic. theol. Ferdinand Fenger, 1832.

Nr. 5-7, 9, 16 — skriftlig meddeelte 1855 af Hr. M. Mirkin, Cantor ved den mosaiske Menighed i Kjøbenhavn.

Nr. 8, 12 — fra „Allgemeine musikalische Zeitung“ Leipzig 1814, S. 770 og Bilag 6.

Nr. 10, 11, 13, 14 — skriftlig meddeelte af Hr. Capelmester Gustav Böhm, 1847.

Nr. 15 — fra la Borde's „Essai sur la Musique ancienne et moderne“, Paris 1780, Tom. I. Pag. 385.

Tyrkerne ligesom Grækerne kjende ikke til Harmonie, og i deres Sang holde de sig ikke til den almindelige diatoniske Scala, men lade meget mindre Intervaller høre, saa at der f. Ex. mellem C og D ligge 3 Toner, om ikke flere. Men det turde maaskee være, at medens man vil henføre disse smaa Intervaller til Arabernes og Persernes Musiksystemer, hvori saadanne ere optagne, er den tyrkiske ligesom den nygræske saakaldte Scala snarere at udlede af Folkenes Maade at synge gjennem Næsen og lade Tonerne ved et snøvlende Foredag ligesom glide over hinanden. Ogsaa hos os, og tilvisse i ethvert Land, kan man høre Saadanne, der synge paa tyrkisk-arabisk Maade!*) De her optagne Melodiers Ægthed maae saaledes staae og falde med Antagelsen af, at deres væsentlige Toner ere fastholdte ved Optegnelsen, og de muligviis manglende Mellemtoner tilskrives Foredragsmaaden. Imidlertid ere de af Hr. Mirkin meddeelte Melodier af ham optegnede efter Folkets Sang, og jeg tør antage dem for nøiagtigt opfattede.

Iøvrigt synge Tyrkerne meget. Bartholdy**) siger, at man paa Gaderne i Smyrna hører ligesaa megen Sang af Tyrkerne, som af Folket i hvilkensomhelst Stad i Frankrig. Meget ofte klimprer de dertil paa et Slags Guitarre, der undertiden er forfærdiget af Græskar og klinger just ikke meget skjønt. Siden Bartholdys Tid kan jo imidlertid meget have forandret sig, saa at dette Slags Guitarrer kunne være ombyttede med mere velklingende. Tyrkernes Sange ere meest af erotisk Indhold og i korte, rimede Vers. I Oversættelsen til Nr. 1 er Rimet opgivet, for mere tro at kunne gjengive Originalens Indhold.

Vallachernes Sang er ganske overensstemmende med Tyrkernes og Grækernes. Deres Viser ere for det meste veemodige, i et langsomt Tempo og i Regelen i Mol. Dandsene spilles temmelig hurtigt og staae altid i $\frac{2}{4}$ og ere i Dur. De spilles af et Orchester, der bestaaer af 2 Violiner og Hakkebrædt. Ved høitidelige Leiligheder, naar man ønsker „stort Orchester“, forøges det med en Clarinet. De stemme den høieste Stræng paa deres Violin i $\overline{\overline{d}}$, den dybeste i a. I Nærheden af Ungarn finder man ogsaa Sækkepiben. Vallacherne have et eget Slags Fløiter, en, der omtrent er 12 Tommer lang, en anden dobbelt saa lang og tyk. Det er ikke Tværfløiter. Den korte Fløite blæses af de smaa Hyrdedrenge; den lange blæses meest af Betlerne, der gaae omkring og synge, idet de, naar de møde enkeltviis, alt imellem give en Reprise til Bedste paa den; møde de parviis, accompagnerer den Ene af dem Sangen med sin Fløite. Vallachen brummer altid gjennem Næsen, mens han blæser!

Under Dandsen hører man ofte Vallacherne udbryde i overgiven, just ikke altid meget høvisk Sang, eftersom den øieblikkelige Raptus indgiver dem. De synge altid i Unisono eller Octaven. Desværre har jeg ikke kunnet meddele nogen vallachisk Sang, men kun Melodien til en saadan.

*) slg. R. G. Kiesewetters „Die Musik der Araber“, Leipzig 1842, navnlig Afsnittene VII og VIII.

**) „Reise in Griechenland“, 1ster Th., Berlin 1805.

I.

SURASZAS.

INDHOLD.

II.

AINEISTO.

INDHOLD.

III.

TARTALOM.

INDHOLD.

IV.

Τὸ περιεχόμενον.

INDHOLD.

V.

INDHOLD.

RETTELSER OG TILLÆG.

Til 2det Bind.

Nr. 21, 4de System, 3die sidste Takt: det sidste ♮ skal staae foran e.
S. 152: under „Texternes Kilder“ udslettes i 1ste Spalte Nr. 20, der sættes i 2den Spalte foran Nr. 23.
- 154, 2den Sp.: Den i Visen Nr. 14 saakaldte „Mindre Alf“ hed Alf Erlingsen.

Til 3die Bind.

Nr. 8. En ganske tilsvarende dansk Vise findes i „Levninger af Middelalderens Digtekunst“, 2det Hefte, Kbh. 1784, S. 137 og flg.

Til 4de Bind.

Nr. 50. Begyndelsen af Mel. har en mærkværdig Liighed med den til Julevisen „Et Barn er født i Bethlehem“.

Til 5te Bind.

Nr. 47, 5te Takt, læs:

Nr. 69 a-b. Atter en mærkværdig Liighed mellem Indholdet af denne Vise og en nygræsk Vise i Sanders’ „Das Volksleben der Neugriechen“, Nr. 28, S. 72-75.

Til 6te Bind.

S. 31, 5te Syst., 3die Takt: det første e̅ rettes til d̅.

Til 8de Bind.

I.

S. 8. Under de sidste Takter skal staae >— istedetfor <—
- 20. I den russiske Overskrift rettes H til П.

S. 49, Nr. 44. Første Vers skal begynde: Ørnen over Havet.
- 68. Det 3die K i Overskriften rettes til H.

II, III og IV.

S. 5, 6te, polske Vers: Marynia l. Marysią.
- 56, Nr. 49, 1ste T. i Disc.: h̅ rettes til d̿.
- 139, Nr. 69, 2det, danske Vers, sidste Lin. l.: Barmhjertig vær mod mig!

S. 147, 5te Syst., 3die T.: g̅ rettes til a̅.
- 181, i Overskriften l.: Wujerjowoski.
- 211, 1ste Sp.: Anmærkningstegnet i 30te Linie flyttes op i 28de Lin. efter „Træpiber“.

Til 9de Bind.

S. 7, Textlinien under 1ste Syst.: my-ro-nac-zei l. my-ro-na-czei og ty-mo-nac-zei l. ty-mo-na-czei.
- 12, 13de Vers: Judbèreliu l. Jůdbèreliu.
- 30, 32, 33 og 39: de 4 første Takter skulle gjentages.
- 34, Overskriften: Kultaan sa suriva l. Kultaansa sureva.
- 51, Nr. 23: de sidste 4 Takter skulle ogsaa gjentages.
- 55, 5te Syst., næstsidste Takt: i nogle Exemplarer mangler i sidste Accord d̅i̅s̅ i 2den Stemme.
- 63, 6te Syst., 4de T.: foran c̅ sættes ♯.
- 64, 1ste Vers: tayttyy l. täytyy, og i 2det Vers: taytyvi l. täytyvi.
- 75, 2det Syst., 6te Takt: foran g̿ sættes ♯.
- 81: over Nr. 54 istedetfor Østre-Nyland l. Østre-Tavastland; over Nr. 55 istedetfor Østre-Nyland l. Sydlige Tavastland.

S. 85, 5te, danske Vers: Debrezin l. Debreczin; i sidste Lin. istedetfor Og l. Men.
- 87, 1ste Syst., 7de T.: Underlægningen af den danske Text skal betegnes saaledes:

- 91: i 2det Syst., 6te T. sættes ♭ foran a̅; i 3die Syst., 5te T. ligeledes ♭ foran a.
- 121, 5te - , 3die T.: foran det sidste d̅ sættes ♭.
- 126, 5te - , 5te og 7de T.: foran e̅ sættes ♮.
- 164, 2det, danske Vers: fuldt af l. fuldt op af.